ĮSILAUŽIMAS

DAVE ZELTSERMAN

Daugelis praradusiųjų darbą kuria savo gyvenimo aprašymą. Šie vyrukai – planuoja apiplėšimą.

Metodika

DAVE
ZELTSERMAN

ĮSILAUŽIMAS

Iš anglų kalbos vertė
Paulius Ilevičius

Metodika
knygos

UDK 821.111(73)-31
Ze54

Versta iš:
Dave Zeltserman. *Outsourced.*
London: Profile Books Ltd, 2010.

ISBN 978-609-444-014-4

Copyright © 2010 Dave Zeltserman
© Paulius Ilevičius, vertimas į lietuvių kalbą, 2011
© Vėja Svaja, viršelio dizainas, 2011
© Kristina Mickevičienė, maketas, 2011
© UAB METODIKA, 2011

TURINYS

1 skyrius 5

2 skyrius 11

3 skyrius 18

4 skyrius 23

5 skyrius 34

6 skyrius 40

7 skyrius 49

8 skyrius 66

9 skyrius 79

10 skyrius 86

11 skyrius 97

12 skyrius 109

13 skyrius 112

14 skyrius 114

15 skyrius 130

16 skyrius 141

17 skyrius 159

18 skyrius 175

19 skyrius 181

20 skyrius 186

21 skyrius 199

22 skyrius 211

23 skyrius 215

24 skyrius 227

25 skyrius 243

26 skyrius 257

27 skyrius 267

28 skyrius 281

29 skyrius 288

30 skyrius 294

31 skyrius 304

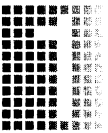

Trečiadienis, antra valanda popiet. Baras beveik tuščias. Denas Vilsonas užsisakė po bokalą „Guinness Draft“ ir „Harpoon IPA“, alų nusinešė prie staliuko kampe, kur jo jau laukė kolega Šrinivas Kumaras. Tvirto stoto, tvarkingai apsirengęs ir kvepiantis muskusu.

Šrinivas Kumaras užaugo šiaurinėje Indijos dalyje, netoli Naujojo Delio. Persikraustė į JAV, studijavo Floridos universitete. Įgijęs kompiuterijos mokslų magistro diplomą, jis išvyko gyventi į Masačusetsą, ten įsidarbino programuotoju. Prieš pusantrų metų maža programinės įrangos firma, kurioje jiedu su Denu susipažino ir kartu dirbo, bankrutavo. Per tą laiką Šrinivas teturėjo nedidelį keturių mėnesių darbelį.

Denas – stambus, draugiško veido vyrukas trumpai kirptais, gerokai žilstelėjusiais plaukais (kiek per daug 48-erių vyriškiui) – padavė bokalą indiško šviesiojo „Harpoon“ keturiolika metų už save jaunesniam Šrinivui (arba Šriniui, kaip jis mėgo būti vadinamas) ir prisėdo šalia. Vilsono veidą puošė įprastas, vos matomas, šypsnis ir nežymiai pajuodę paakiai. Tačiau Denas atrodė žvalus ir puikiai nusiteikęs.

Šrinis išsitraukė piniginę.

– Kiek skolingas už alų?

– Nesijaudink, drauguži. Slėpk piniginę. Už kitą moki tu.

– Na, tuomet į sveikatą, – džiugiai pakėlė bokalą Šrinis.

– Visai kaip senais gerais laikais, – ištarė Denas ir pažvelgė liūdesio kupinomis akimis.

Vyrai gurkšnojo alų tylėdami, kiekvienas paskendęs savo mintyse. Šrinis žiojosi kažką sakyti, bet susilaikė. Įsitempęs jis apsižvalgė, ar niekas nesiklauso jų pokalbio.

– Šiandien popiet susitinki su Džoeliu? – paklausė žemu balsu.

– Taip. Teks dvi valandas vairuoti į kažkokį Naujojo Hampšyro užkampį. Kvailas kaimietis. Gyvena pasaulio pakraštyje. Ta prakeikta vieta lyg kokia slapta karinė bazė.

– Esi įsitikinęs, jog verta juo pasitikėti?

– Kartu dirbome vienuolika metų. Tikrai juo pasitikiu, – Denas gurkštelėjo alaus. – Septynerius metus vis dar palaikome ryšį. Jis šaunus vyrukas, geros širdies. Kiek įžūlokas, bet geras.

– Manai, jis norės tai daryti?

– Taip. Jį atleido prieš porą metų, ir nuo tada jis sėdi be darbo. Džoelis niekada daug neuždirbo, o dar tos trejos skyrybos... Nesutaupė nė grašio. Dabar turbūt leidžia savo pensijos fondo santaupas, kaip ir mes.

– Tai dar nieko nereiškia.

– Gerai pažįstu tą vyruką. Jis tikrai pasirašys. Ką belieka daryti penkiasdešimt penkerių metų programinės įrangos inžinieriui, dvejus metus neturinčiam kur pasidėti? Gal pradėti mokytis bioinžinerijos – tokio amžiaus! O galbūt įsidarbinti nekilnojamojo turto agentu? Kiek mums jų dar reikės?

Deną įtikino jo paties kalba. Jis pabaigė „Guinness“ likutį ir ranka nusivalė lūpas. Pažvelgė į kompanioną, šis sėdėjo susiraukęs.

– Šrini, drauguži, kas nutiko?

– Man tai nepatinka. Mes labai rizikuojame. Aš nepažįstu tavo draugo. Turiu patikimų žmonių Indijoje...

– Turbūt juokauji? – kilstelėjo antakį Denas ir vos girdimai sumurmėjo: – Nesiruošiu vežtis žmonių iš užjūrio. FTB akimirksniu imtų minti mums ant kulnų.

– Bent išklausyk mane...

– Šrini, turi manim pasitikėti. Džoelis yra būtent tas žmogus, kurio mums reikia. Delikačiai kalbant, vyrukas ne iš protingiausiųjų, antroji konstitucijos pataisa – viskas, kuo jis tiki ir vadovaujasi. Džoelis turi visus reikalingus ginklus, mes saugūs.

Šrinis sududeno:

– Ginklų galima gauti ir kitur.

– Žinoma, tačiau labai rizikuotume. Pamatysi, Džoelis atrodo kaip eilinis tipelis. Metro šešiasdešimt septynių centimetrų ūgio, sveria maždaug šešiasdešimt aštuonis kilogramus. Beje, jis kasdien sportuoja. Džoelis tikrai turės *smarvės*, gal net daugiau nei mudu.

– Manau, turiu pakankamai *smarvės*.

– Žinau, vyruti. Nesėdėčiau čia su tavim, jei būtų kitaip. Papasakosiu daugiau apie Džoelį. Jį užkniso koledžas, todėl vos įpusėjus pirmam kursui, Džoelis viską metė ir 1973-iaisiais išvažiavo tarnauti į Izraelį, dalyvavo Jom Kipuro kare. Patikėk, šis vyrukas – tikrai kietas.

Šrinis sėdėjo surukęs.

– Kaip jis atsidūrė JAV ir tapo programinės įrangos inžinieriumi? – niūriai paklausė.

– Baigęs tarnybą armijoje, vedė vietinę moterį ir parsivežė ją į Jungtines Valstijas. Kurį laiką prekybos centrams pardavinėjo vonios reikmenis. Toks darbas galiau-

siai užkniso, ir mano bičiulis pradėjo vakarais mokytis. Taip įgijo kompiuterijos mokslų laipsnį. Jis tvarkė „Vixox“ sistemas mano grupėje – toks buvo jo pirmasis, kaip inžinieriaus, darbas. Išgėrėme nesuskaičiuojamą kiekį bokalų alaus, kai jis pirmąkart skyrėsi.

Denas pažvelgė į tuščią bokalą ir ėmė jį sukioti rankose. Šrinis prikando apatinę lūpą ir tylėjo.

– Juk neapsigalvojai, Šrini? – paklausė Denas. – Verčiau pakeiskime temą.

– Dėl manęs gali būti ramus. Aš nusiteikęs labai rimtai. Tikrai to imsiuosi.

– Atrodai labai susirūpinęs. Nusiramink, juk detales aptarėme. Viskas bus gerai. Ir nesijaudink dėl Džoelio.

– Nesijaudinu dėl to tavo draugelio. Pasitikiu tavimi.

– Tai ko sėdi suraukęs užpakalį?

– Eik šikt.

– Nagi, pasipasakok.

– Negaliu liautis galvojęs apie Gordoną. Ar tikrai nedarome klaidos?

– Maniau, jau kalbėjome apie tai.

– Bet jis toks keistas!

– Pažįstu Gordoną jau dvidešimt metų. Taip, jis savotiškas, labiau ekscentriškas nei keistas. Bet, supranti, mums jo reikia. Be jo neišsiversime.

Šrinio veidu nuslydo kreiva šypsena.

– Manau, tai tu viską sutvarkei taip, kad mums jo reikėtų. Tu ir vėl jį suki iš keblios padėties.

– Tokia jau mano dalia – padėti vargšams draugams. Gordonui, Džoeliui, tau.

Šrinis atkišo vidurinį pirštą ir nusišypsojo. Po akimirkos šypsena dingo.

– Tikrai manai, jog galim juo pasitikėti?

– Prisiekiu savo gyvenimu.

– Nori pasakyt, mūsų abiejų gyvenimais?

Denis vėl žvilgtelėjo į tuščią bokalą.

– Be abejonės, galime juo pasitikėti.

– Mes tikrai tai darome, – tarė Šrinis.

– Mes tikrai tai darome, – pakartojo Denas ir vos girdimu balsu sušnabždėjo. – Mes apiplėšime tą sumautą banką.

Šrinis baigė savo alų.

– Antrą statau aš.

– Verčiau nereikia, – atsiduso Denas. – Turiu judėti į Naująjį Hampšyrą.

***

Nors vairavo su tamsiais akiniais, saulės spinduliai vis tiek vertė Deną prisimerkti. Prieš septynis mėnesius akių gydytojas diagnozavo pigmentinį retinitą. Daktaras teigia, jog greičiausiai su šia liga Denas gyvena nuo dvidešimt penkerių. Tai bent jau paaiškina, kodėl jam vis kildavo sunkumų vairuoti tvieskiant saulei arba naktį. Denas žinojo, kad liga paūmėjo: per dvejus metus susilpnėjo periferinis matymas, tapo sunku skaityti smulkų šriftą. Apie savo negalią Denas niekam nepasakojo, net savo žmonai Kerol. Jai tikrai dabar nereikia šito žinoti.

Kerol... Deno nedarbas stipriai ją veikė. Keista, kad šį rytą, tarsi laikas būtų atsisukęs atgal ir nieko nebūtų įvykę, prieš išeidama į darbą Kerol krito jam į glėbį ir apdovanojo aistringu bučiniu. Taip Deno žmona nesielgė mėnesių mėnesius, o jos žvilgsnio švelnumas vyrą tiesiog

pakerėjo. Denas prisiminė, kokia nepaprastai graži ji buvo tą akimirką. Dėl Kerol ir vaikų jis padarytų viską. Net apiplėštų banką.

Nors prieš Šrinį jis dėjosi drąsus, mintis apiplėšti banką Deną gąsdino. Per visą savo gyvenimą, būdamas dar visai vaikas, jis pavogė tik batonėlį iš vaistinės. Niekada nėra sulaužęs įstatymo, smurtavęs, o pastarąjį kartą kumščiais mojavo aštuntoje klasėje. Tačiau dabar jis rengiasi apiplėšti banką! Viskas jau suplanuota. Jiedu su Šriniu apgalvojo visas detales. Beliko įgyvendinti ambicingą planą.

Denas ir Šrinis gyveno vien mintimi apie apiplėšimą. Ši tiesiog apsėdo, nė vienas nebegalėjo atsitraukti. Deno popieriai prastėjo: praradęs darbą, jis neteko ir draudimo. Jei neapiplėš banko, jo šeima turės gyventi iš pašalpos. Jis privalo surasti jėgų, susikaupti ir padaryti tai.

Reikia iki menkiausių smulkmenų apgalvoti kiekvieną žingsnį. Jokiu būdu nesuklysti. Ši mintis priversdavo Deną juoktis. Būdamas tiesiog genialus programinės įrangos inžinierius, Denas visur ieškojo klaidų ir sistemos trūkumų. Mintyse jis repetavo blogiausius įmanomus šio įvykio scenarijus, tačiau bandė sutramdyti minčių srautą ir susikoncentruoti į esminius dalykus.

Spazmai skrandyje kėlė skausmą. Denas iš visų jėgų suspaudė vairą ir jam suskaudo rankas. „Turiu išlikti ramus, kitaip planas žlugs, – tramdė save Denas. – Džoelis neturi užuosti mano baimės.“

Būtinai reikia dar vienų marškinių. Šie kiaurai permirkę prakaitu ir lipo prie kūno. Denas negalėjo susitikti su Džoeliu tokios būsenos, visas suprakaitavęs. Jam reikia susigrąžinti pasitikėjimą ir taip nesinervinti.

1

Žvelgdamas į savo atvaizdą veidrodyje, Gordonas Karmaiklas įtraukė pilvą. Būdamas penkiasdešimt aštuonerių, jis tebeturėjo vešlius šviesius plaukus. Tokio amžiaus – ir nė vieno žilo plaukelio! Gordonas pasukiojo galvą ir apžiūrėjo veidą iš visų pusių, ieškodamas raukšlių. Patenkintas žengtelėjo atgal. Atkišęs apatinę lūpą, kilstelėjo galvą aukštyn ir paplekšnojo sau per pasmakrę. Jei ne tas sudribęs pagurklis, atrodytų kaip keturiasdešimties. Gordonas pačiupinėjo nukarusią odą – be jos atrodytų trisdešimt penkerių. Jei tik turėtų pinigų plastinei operacijai, nedvejodamas susigrąžintų jaunystę. Gordonas dar kartą dirstelėjo į veidrodį: jau nusirėžė penketą metelių, reikėtų dar antra tiek nusimesti. Keturiasdešimt septyneri būtų pats tas. Vyriškis atsiduso, išėjo iš vonios ir per ankštą miegamąjį nušlepsėjo į savo kambarį – kažką panašaus į valgomąjį, svetainę ir darbo kabinetą viename.

Gordono Karmaiklo apartamentai nebuvo milžiniški – šimto dvidešimties kvadratinių metrų, kuriuos galų gale išmokėjo. Per trejus nedarbo metus Gordonas stengėsi sąžiningai mokėti visus mokesčius. Jis stengėsi pragyventi prekiaudamas akcijomis bei sudarinėdamas pirkimų sandorius, tačiau keli nesėkmingi mėnesiai sumažino jo išteklius iki penkių tūkstančių dolerių. Ant darbo stalo gulėjo šūsnis neapmokėtų sąskaitų ir pirmasis įspėjimas dėl teisės nau-

dotis nuosavybe atėmimo. Jei situacija nepasikeis, greitai jis kaip reikiant įklimps į mėšlą.

Gordonas atsivertė kompiuterį ir truputį pagražino savo gyvenimo aprašymą, pakoreguodamas keletą datų bei „pakirpdamas“ kelerius metelius. Permetęs akimis patobulintą *CV*, jis pajuto kartėlį. Vienas iš nedaugelio laimėjimų, kuriais Gordonas tikrai didžiavosi, buvo jo ilgus metus trukusi tarnyba „Vixox“. Iš dvidešimt vienerių, pakoregavus *curriculum vitae*, šių beliko tik dešimt. Apie tai pagalvojęs, Gordonas pajuto tuštumą.

Aprašą jis patalpino į kelis darbo su naujausiomis technologijomis paieškos tinklalapius. Prieš išjungdamas kompiuterį, patikrino elektroninį paštą ir rado laišką nuo Elenos. Ji rašė, kad daugiau su juo nebebendraus, nes išteka už kažkokio tipo iš Oregono. Nors Elena atsiuntė tik porą trumpų sakinių, Gordonui reikėjo kelis kartus juos perskaityti, kad suvoktų šių prasmę. Kai situacija pagaliau tapo aiški, jis kelias minutes sėdėjo sustingęs ir tvardėsi netrenkęs kumščiu į šviečiantį kompiuterio ekraną.

Gordonas čiupo mašinos raktelius, tačiau, pribėgęs prie laukujų durų, stabtelėjo. Jis visa širdimi troško sėsti į mašiną ir lėkti iki pat Džersio. Ne todėl, kad ką nors ten pažinotų ar mėgtų tą vietą, tačiau Džersis buvo pakankamai toli nuo namų ir visų problemų. Ūmai Gordonas prisiminė kitą dieną sutaręs susitikti su Denu išlenkti porą bokalų alaus. Kilo mintis atšaukti susitikimą, tačiau Gordonas pasvarstė, jog tai nebūtų pati geriausia išeitis. Taigi planai rūkti į Džersį buvo atidėti, bent jau kuriam laikui.

Gordonas nusprendė aplankyti seną bičiulį Peitoną. Jiedu neišskiriami draugai jau dvidešimt metų, Peitoną jis pažįsta net ilgiau nei Deną. Naujųjų technologijų rinkos am-

žiuje, už juokingą sumą nupirkus firmą, kurioje tuo metu dirbo, Peitonas staiga praturtėjo ir uždirbo beveik aštuonis milijonus dolerių.

Gordonas įvairavo į Peitono kiemą. Jo namas Gordonui buvo panašus į prastai sulipdytą keistą trimačio vaizdo dėlionę. Prieš tapdamas multimilijonieriumi, Peitonas gyveno varganoje mažoje lūšnelėje, o praturtėjęs pasistatė nei šiokį, nei tokį monstrą, visiškai nederantį prie kaimynų fermerių namukų.

Gordonas pajuto sunkumą. Pastaruosius dvejus metus jiedu su Peitonu retokai matydavosi. Gordonas kelis kartus spustelėjo durų skambutį. Peitonas pasirodė tarpduryje, vilkėdamas chalatą.

– Sveikas, drauguži. Kas nutiko? – nustebęs paklausė.

– Nieko nenutiko. Tiesiog važiavau pro šalį, pamaniau, pasiūlysiu susitikti porai alaus.

– Na, aš mielai, bet, na... – Peitonas išspaudė drovų šypsnį. – Vaikų nėra namie, tad mudu su žmona, na, žinai, leidžiam laiką...

– Jėzau, atsiprašau, kad sutrukdžiau!

– Nieko tokio, žmogau. Klausyk, kitą savaitę greičiausiai gausiu porą bilietų į „Red Sox“ rungtynes. Galbūt net pavyks gauti vietas priekyje. Ką manai?

– Puiku. Tiesiog norėjau papasakoti apie laišką, kurį Elena man parašė.

– Dabar tam ne pats tinkamiausias metas, atleisk. Galbūt kitą savaitę, gerai?

– Gerai. Dar mąsčiau apie tą restoraną...

– Aš taip pat. Supranti, painioti draugystę ir verslo reikalus – ne pati geriausia mintis. Pakalbėsim apie tai vėliau, žmogau.

– Gerai. Perduok linkėjimų Vendei.

– Nesijaudink, padarysiu tai tuojau pat.

– Dar šis tas...

– Man reikia bėgti, žmogau. Pakalbėsim kitą savaitę, gerai? – Peitonas skubiai atsisveikino ir uždarė duris.

Gordonas akimirką sustingo, išraudo, ėmė drebėti rankos. „Idiote tu, – iškošė pro dantis. – Kokio velnio tau reikėjo prasižioti apie tą restoraną? Kvailys!“

Nors stovėjo vienas, jautėsi taip, tarsi jo gėdą stebėtų daugybė žmonių. Keistai tebevypsodamas, Gordonas nusliūkino prie automobilio ir įrėmė delną į viršugalvį.

„Kvailys! – tebesiplakė. – Dabar tikrai negaliu grįžti namo.“

Buvo trečia valanda po pietų. Dar anksti pietauti, tačiau jis galėjo nulėkti iki „Louelio“ ir nusipirkti išsinešti Kambodžos virtuvės maisto, kurį galėtų vėliau suvalgyti. „Louelis“ Gordonui buvo tarsi oazė, viena iš nedaugelio vietų, kurioje jis galėjo gauti gero egzotiško maisto. Kai prasidėjo moderniųjų technologijų bumas, dauguma kompanijų įsikūrė Bostono priemiesčiuose, maždaug už trisdešimties mylių[1] Šiaurės Vakarų kryptimi. Nebloga vieta pajodinėti ar auginti vaikus, tačiau gero maisto čia nė su žiburiu nerasi. Dvidešimt minučių, ir jis jau „Louelyje“.

Vis dėlto Gordonas nutarė pasukti kitur, į jaukų restoraną, kurį atrado prieš kelis mėnesius. Jauna azijietė nuobodžiavo prie kasos aparato. Įėjus Gordonui, ji pakėlė akis ir vos pastebimai nusišypsojo.

– Lauke labai karšta, – pirmasis prabilo Gordonas.

– Taip, – švelniai atsiliepė mergina. – Tikrai labai karšta. Tiesiog nepakeliamai tvanku.

---

[1] 1 mylia lygi 1 608 metrams – red. past.

– Neveikia kondicionierius? – pasidomėjo Gordonas.

– Ne, dabar ne. Vėliau įjungsime.

– Dar per anksti pietums ir jau per vėlu pusryčiams. Paprastai valgau kitame restorane už poros kvartalų. Važiuodamas pro šalį pastebėjau jus.

– Malonu. Neabejoju, jums patiks mūsų maistas.

– Ką rekomenduotumėte paragauti?

– Viskas skanu. Ypač puikios krevetės.

Gordonas žvilgtelėjo į meniu.

– Krevečių patiekalai brangiausi, – tarė.

– Jie tikrai skanūs, – tvirtino mergina ir jos šypsena kiek prigeso.

– Na, tuomet norėčiau paragauti tų su riešutais ir aštriu citrinų padažu.

– Paprašysiu virtuvės šefo, kad paskubėtų. Manau, laukti reikės ne ilgiau kaip penkias minutes, – patikino ji.

Gordonas nulydėjo akimis merginą. Ji buvo smulki, labai liekna, o ilgi plaukai beveik dengė nugarą. Žalios spalvos aptemptas sijonėlis išryškino klubus ir kojas. Gordonui nuo kvapą gniaužiančio vaizdo net apsvaigo galva. Grįžusi mergina mandagiai nusišypsojo ir atsivertė žurnalą.

– Jūs iš Kambodžos? – paklausė Gordonas.

– Taip.

– Na, nebuvau tikras. Jūs galėtumėt būti ir vietnamietė. Pažįstu keletą merginų iš Vietnamo, dirbančių kambodžiečių restoranuose.

– Aš esu kambodžietė.

– Baisu, kas vyko Kambodžoje Pol Poto laikais, – pokalbį mėgino užmegzti Gordonas. – Akinius nešiojantys žmonės buvo laikomi intelektualais ir be gailesčio šaudomi. Ar galite įsivaizduoti?

– Apie tai žinau tik iš knygų. Tai vyko gerokai prieš man gimstant.

– Atleiskite. Noriu pasakyti, kad jūsų anglų kalba puiki. Kiek laiko čia gyvenate?

– Aš čia gimiau.

– Tikrai? Na, jūs tikrai puikiai kalbate angliškai. Daug geriau nei kitos kambodžiečių restoranų darbuotojos.

– Ko gero, turėčiau jums padėkoti.

– Galiu paklausti kai ko asmeniško? – pasiteiravo Gordonas, atkišo smakrą, tarsi pozuodamas, ir susidėjo rankas ant klubų. Mergina kiek sutriko, žvilgtelėjo į jį, o nuo veido dingo šypsena.

– Kaip manote, kiek man metų? – paklausė jis.

– Ne... Nežinau. Netrukus grįšiu, – ji apsisuko ir nuskubėjo.

Gordonui norėjosi kuo greičiau sprukti, bet jau užsisakė maisto. Po poros minučių iš virtuvės išėjo kostiumu vilkintis kambodžietis. Priėjęs prie Gordono, įdavė maišelį su maistu.

– Šiandien maistas nemokamas, – ištarė. – Esu restorano savininkas ir prašau jūsų daugiau čia nebegrįžti.

– Kodėl? – nesuprato Gordonas.

– Jūs privertėte šią merginą labai nemaloniai pasijusti.

– Ką aš padariau? – nustebo sutrikęs. – Tiesiog norėjau palaikyti pokalbį ir būti draugiškas.

– Ji kitaip pasakojo.

– Ką ji sakė? Kad bandžiau ją kabinti? Patikėkit, tik norėjau palaikyti pokalbį, kol laukiau užsakymo.

– Prašau jūsų išeiti.

– Ar viskas dėl to, kad paprašiau jos atspėti, kiek man metų? Tik buvo smalsu, ar ji duotų man penkiasdešimt!

– Klausėte, kiek jums metų? Norite, aš atspėsiu jūsų amžių? Jūs esate purvinas senis. Ir prašau jūsų daugiau čia negrįžti.

Gordonas pažvelgė restorano šeimininkui į akis ir vos suturėjo kumščius. Norėjo trenkti jam į veidą, tačiau sviedė maišelį su maistu žemėn, sumindė jį, apsisuko ir išėjo.

1

Kerol Vilson vos tramdė ašaras. Kompanijos galva Tomas Haroldas suplanavo susitikimą su advokato padėjėjų grupe pusę keturių, tačiau ji negalėjo liautis galvojusi, jog praras darbą. Advokatai nebebuvo tokie draugiški, o praėjusią savaitę – netgi šiurkštesni nei visada. Advokatas Bobas Tortonas nedrįso jai nė į akis pažiūrėti, skirdamas užduotį. O Čarlis Bišopas, teisininkų kontoroje tvarkantis kompiuterius, pastarąsias kelias dienas siuntinėjo Kerol bei kitiems advokatų padėjėjams beveik atsiprašančią šypseną.

Kerol pasiėmė vieną iš skolos bylų, kurią reikėjo perskaityti, tačiau negalėjo susikaupti, žodžiai popieriuje liejosi. Ant peties ji pajuto ranką. Atsisukusi pamatė stovinčią Nensę Goldberg.

– Susitikimas po kelių minučių, – pasakė ji. – Eime, išgersime kavos.

– Nemanau, kad tai labai gera mintis. Verčiau palaukime iki pusės keturių ir pasiimkime kavos pakeliui.

– Koks skirtumas?

– Ar girdėjai, apie ką kalbėjau?

– Kodėl negalime išgerti kavos dabar?

Pakilusi nuo kėdės, Kerol pajuto, kaip svaigsta galva. Ji turėjo laikytis įsikibusi į atlošą, kad įstengtų žengti pirmą žingsnį.

Keturiasdešimt ketverių Kerol Vilson buvo labai patraukli moteris. Liekna, smulki, iki pečių kirptais šviesiais plaukais, dailių, mielų bruožų. Kelerių metų išgyvenimai ir stresas paliko žymių jos veide, šis atrodė išsekęs. Iki susilaukė vaikų, Kerol septynerius metus dirbo advokato padėjėja. Kai Denas prieš pusantrų metų prarado darbą, ji pradėjo ieškoti naujos vietos. Rasti darbą buvo sunkiau nei ji tikėjosi – firmų vadovai mieliau samdo jaunesnes padėjėjas. Šioje vietoje Kerol atsidūrė po penkių mėnesių paieškų. Tuo tarpu jos kolegė Nensė, būdama dvidešimt šešerių, jau turi penkerių metų darbo patirtį. Ji įsidarbino advokatų kontoroje dar mokydamasi koledže.

Svaigulys liovėsi. Kerol pasivijo Nensę ir abi tylėdamos žingsniavo į poilsio kambarį. Nensė pripylė du puodelius kavos, vieną padavė Kerol.

– Ką tu žinai? – paklausė ši.

Nensė gurkštelėjo kavos. Jos žandikaulis kiek įsitempė, kai pažvelgė į Kerol.

– Jie sukūrė daugybę naujų elektroninio pašto paskyrų, – pasakė. – Čarlis Bišopas tai pasakė prieš valandą.

– Ką tai galėtų reikšti?

– Nieko gero.

– Dieve, aš negaliu... – Kerol iš lėto atsisėdo. – Aš tikrai negaliu prarasti šio darbo.

– Gali būti, kad apsirinku. Bet kokiu atveju, nesunkiai rastum kitą darbą. Na, o aš kartu su kitais nevykėliais vėl stosiu į teisę.

– Kodėl naujos pašto paskyros turėtų reikšti, kad jie mūsų atsisako?

– Galbūt klystu, – neįtikinamai pasakė Nensė.

Kerol jautė, jog tuoj apsiverks.

– Atleisk, Kerol. Nenorėjau tavęs sunervinti, tik įspėti. Gal esu tiesiog bjaurios nuotaikos ir per daug visko įžvelgiu.

Kava Kerol atrodė be skonio.

– Verčiau eikime į tą susitikimą, – pasiūlė Nensė.

Advokatų padėjėjai jau laukė susirinkimų kambaryje. Daugumos iš jų veidai atrodė susirūpinę, likusieji nuobodžiavo. Tomas Haroldas – žemas, pradedantis plikti maždaug šešiasdešimties metų vyriškis apvalia galva ir mažomis, tarsi kūdikio, ausimis – stovėjo iš kito stalo galo, sukryžiavęs už nugaros rankas. Žvelgdamas pro storus akinių stiklus, akimis nulydėjo Nensę ir Kerol į jų vietas. Nervingai trepsėdamas koja, palaukė, kol šios atsisės, dirstelėjo į laikrodį, tada į auditoriją ir prabilo.

– Pakviečiau visus į šį susitikimą tam, kad išsklaidyčiau sklandančius gandus, – tarė. – Galiu nuraminti, kad nė vienas iš čia esančiųjų nepraras savo darbo vietos.

Tomas Haroldas laukė kokios nors reakcijos. Jis išgirdo palengvėjimo atodūsius. Advokato padėjėja Šarlota Henri, keleriais metais jaunesnė už Kerol, džiaugsmingai suplojo delnais. Kerol nusišypsojo. Akies krašteliu ji pagavo kvailoką Nensės šypseną.

– Mes norime pasinaudoti išskirtine proga, – tęsė Haroldas. – Indijos teisinė sistema labai panaši į mūsiškę, todėl ruošiamės samdyti keletą šios šalies teisininkų asistentų...

– ...už penktadalį mūsų algos, – Kerol sušnabždėjo Nensė.

– ...kurie galėtų dirbti naktį, – toliau kalbėjo kompanijos bosas. – Vadinasi...

– ...mes sumažinsime jūsų atlyginimus, kad išsimokėtume didesnes premijas, – vėl tyliai sužnabždėjo Nensė.

– ...visi šioje firmoje dirbantys teisininkai, tarp jų ir aš, galėsime dirbti produktyviau. Iš vakaro kilusios problemos

kitos dienos rytą jau bus išspręstos. Gerokai sumažės krūvis, todėl būsime priversti mažinti darbo valandų skaičių.

Nensė suprunkštė.

– Panele, norite kažko paklausti? – kreipėsi į ją Haroldas, blizgindamas akimis.

– Ne, ne. Tik užspringau.

– Išgerkite vandens, – pasiūlė Haroldas ir užlaikė žvilgsnį kelias sekundes. Po akimirkos nusigręžė ir kalbėjo toliau.

– Kaip jau sakiau, – tęsė jis, – bus nelengva. Žinoma, labai gaila, bet – dar kartą kartoju – tai padidins įmonės produktyvumą. Be to, tai laikina. Savaitės pabaigoje mano sekretorė supažindins jus su naujais darbo grafikais. Tai tiek.

Kerol apsidairė. Kolegų veiduose švytėjo daugybė emocijų. Vieni atrodė atsipalaidavę, kiti jautėsi prislėgti. Krol jautėsi keistai. Esant dabartinei padėčiai ji ir niekur nedirbantis Denas nesuduria galo su galu. Sunku net įsivaizduoti, kaip jie versis su dar mažesnėmis pajamomis. Kerol kylant nuo kėdės, Nensė linktelėjo ir tarė:

– Džiaugiuosi, kad tai laikina. Jei šis eksperimentas pavyks, mes visi atsidursime gatvėje.

Priėjo Haroldas ir įdėmiai pažvelgė į Nensę. Jo maža burna judėjo, tarsi kramtytų gumą.

– Kuo jūs vardu, panele? – kreipėsi į Nensę.

Ši pasisuko kiek sutrikusi.

– Nensė Goldberg. Dirbu čia jau penkerius metus.

– Labai gerai. Panele Goldberg, ar tikitės čia dirbti dar penkerius metus?

Nensė lėtai, tarsi nenoromis, linktelėjo.

– Tai – teisininkų kontora. Mes tikimės rimtesnio jūsų požiūrio. Suprantate?

Nensė akimirką patylėjo, o tada jos veidu nusirito šypsena ir ji nerūpestingai pareiškė:

– Atleiskite, jūs norite, kad šypsočiausi, kai mane mausto? Taip elgdamasi, galėčiau dirbti ir viešnamyje – ten labai „rimta“ atmosfera. Nė nesivarginkit. Aš išeinu.

Ji šyptelėjo Kerol ir nužingsniavo. Haroldas kurį laiką žiūrėjo pavymui. Pajuto, kaip jo kūnas tarsi apmirė, o ausys pradėjo raudonuoti. Pastebėjęs Kerol, pasisuko į ją.

– Gal norėtumėte ką nors pridurti? – paklausė dirbtinu balsu.

Kerol papurtė galvą.

– Tikiuosi, į susitikimus atvyksite laiku? Pavėluoti tris minutes yra taip pat blogai, kaip vėluoti pusvalandį. Supratote?

– Taip, pone.

Grįžusi prie darbo stalo, Kerol pratrūko raudoti. Ji nieko negalėjo sau padaryti. Vis dar kūkčiodama, ji pasiėmė vieną skolininkų bylų ir prisivertė ją perskaityti, stengdamasi nesušlapinti popieriaus ašaromis.

1

Denas atvyko į Bristolį Naujajame Hampšyre apie pusę penkių. Iki Džoelio rančos buvo dar penkiolika minučių kelio negrįstu žvyrkeliu. Namas, kurį išvydo Denas, jam pasirodė ypač bjaurus ir labiau priminė kareivines. Tačiau į Džoelio vienkiemį nedažnai kas užsukdavo: artimiausias kaimynas gyveno už beveik dešimties kilometrų.

Denas pasuko prie laukujų durų. Džoelis gyrėsi, jog turi plienu kaustytas duris, ir niekas, jokie federaliniai agentai, jų niekada neišspirs. Denas paspaudė skambutį, po kelių akimirkų durys prasivėrė ir išlindo Džoelis – papūsta tarsi gaidžio krūtine, didelėmis ausimis, mažomis blizgančiomis akutėmis ir išretėjusiais plaukais.

– Tik pažiūrėkite, kas pas mus atvyko net iš *Teksačusetso*! – nusiviepė Džoelis. – Tu vėluoji dvidešimt minučių.

– Man irgi malonu tave matyti. Jei tik negyventum tokiame užkampy...

– Eik šikt! Neatsiprašinėk. Man ir čia labai gerai. O tu gyvenk tam savo *Teksačusetse* su visais tais liberalų šunsnukiais.

Džoelis pasilenkė prie Deno, pakrutino šnerves, tarsi uosdamas orą, ir nutaisė pasišlykštėjimo miną.

– Kokia čia smarvė? A, tai nuo tavęs sklindantis šunsnukių liberalų tvaikas.

Jis patenkintas nusijuokė ir pagaliau ištiesė Denui ranką:

– Tai kaip laikaisi, drauguži?

– Galėtų būti ir geriau.

Denas paspaudė Džoeliui ranką ir plačiose jo letenose pasijuto tarsi spaustuvuose.

Džoelis Kasneris pažvelgė į Deno lagaminą.

– Ką ten turi? – paklausė jis. – Pinigus, kuriuos žadi man pralošti, žaisdamas nardus?

– Parodysiu vėliau. Tai kaip einasi?

– O kaip tu manai? Suknistai. Kaip tu?

– Ko gero, labiau suknistai nei tu.

– Suprantu, – sumurmėjo Džoelis ir jo bjauri šypsenėlė nusitrynė nuo veido. – Tikrai nelengva. Užjaučiu, drauguži. Aš pats valdau visus savo finansus, kontroliuoju išlaidas ir neturiu namie laukiančių vaikų. Maniškiai jau sulaukė aštuoniolikos ir, laimė, man nebereikia išlaikyti jų tingių subinių. Užeik, nardai jau paruošti – pats laikas išpešti iš tavęs šiek tiek pinigų.

Denas nusekė įkandin. Džoelio buto interjeras priminė garažą ar automobilių prekių išparduotuvę, bet tik ne namus. Baldai nederėjo tarpusavyje, atrodė seni ir nusidėvėję. Ant sofos mėtėsi keli žurnalai apie ginklus.

– Vis dar žaidi su šitais, – Denas mostelėjo į žurnalus.

– Eik šikt. Geriau pradedam žaidimą.

Nardų lenta gulėjo paruošta ant mažo plastikinio staliuko virtuvėje. Džoelis atidarė šaldytuvą ir ištraukė du butelius „Budweiser“.

– Nori? – pasiūlė.

– Žinoma.

– *Baksas*, – paerzino Džoelis, tiesdamas delną.

– Nori, kad susimokėčiau už alų?

– Kodėl gi ne, jis man irgi kainavo dolerį. Galėjai atsinešti savo alaus, tu, subingalvi.

Denas nieko neatsakė, prisiminė, ko atvažiavo, ir ištiesė dolerį už alų. Jie susėdo prie žaidimo staliuko ir paeiliui išrideno kauliuką, kad išsiaiškintų, kuris pradės žaisti pirmas. Nardų įkarštyje Džoelis išmetė *ne tą* skaičių, pažvelgė į lubas ir pagrūmojo kumščiu.

– Tai šiknius, – keikėsi jis. – Neleidi išristi nė vieno tinkamo skaičiaus!

– Pats kaltas, Džoeli.

– Užsičiaupk ir mesk kauliuką.

Dar po dviejų ridenimų jis išmetė trisdešimt šešis ir įgijo persvarą. Džoelis patenkintas atsilošė.

– *Iš ko* žaidžiam? Penki *baksai* už tašką?

– Ketvirtis. Jei jautiesi toks pasitikintis, duokš dubliavimo kauliuką.

– Gal ir duosiu, – Džoelis liovėsi kvailai šypsotis. – Pasakyk atvirai, kaip sekasi ieškoti darbo?

– Nekaip, – Denas nutilo ir įsmeigė žvilgsnį į kambario kampą. Kai vėl pažvelgė į Džoelį, šis išspaudė bejausmį šypsnį. – Per visą savo karjerą sutikau daug už save vyresnių inžinierių. Dabar sunku rasti vyresnį nei trisdešimt penkerių. Jie kankina mane klausimais apie tokius projektavimo pavyzdžius, kokių prieš penkerius metus net neegzistavo. Mano dvidešimt šešerių metų darbo patirtis jiems kelia juoką, nes dirbau, jų manymu, atgyvenusiomis programavimo kalbomis. Sulaukęs keturiasdešimt aštuonerių, jaučiuosi visiškas nevykėlis. Gal toks ir esu...

– Pralaimėjusiojo žodžiai, drauguži, – palingavo galvą Džoelis. – Aš jau įpusėjau savo JAVA atestacijos programą ir, kai baigsiu, pamatysi – vėl dirbsiu.

Denas žiojosi kažką sakyti, tačiau nutilo. Jie tylėdami pabaigė žaidimą. Kai ruošė lentą naujai partijai, Džoelis pažvelgė į draugą, jo nuvargusias akis.

– Ar labai blogai? – paklausė.

– Blogai, – atsakė Denas. – Jau išleidau visas savo pensijos santaupas, Kerol uždirba nepakankamai...

– Pats kaltas, drauguži! Kas liepė pirkti tą pilį? Visuomet stebėjausi, kam tau trijų tūkstančių aštuonių šimtų kvadratinių pėdų[2] namas. Po šimts, parduok jį!

– Lengva tau kalbėt.

– Tada pradėk mokytis, – pasiūlė Džoelis. – Su tokia projektų vadovo patirtimi, gavęs JAVA sertifikatą, būtum tiesiog aukso vertės.

Denas norėjo pridurti, jog apaks, nespėjęs tų kursų nė pabaigti, tačiau susiturėjo ir tik karčiai nusišypsojo draugui.

– Gyveni fantazijų pasaulyje, Džoeli, – pasakė jis. – Gali turėti šimtus JAVA sertifikatų, vis tiek niekas tavęs nesamdys. Kam jiems penkiasdešimt penkerių vyras, jei gali pasiimti kokį vaikį iš koledžo? Ir pigiau, ir parankiau.

– Nesąmonė, – bandė prieštarauti Džoelis. Jis nuleido akis, lūpų kampučiai nusviro. – Ką, po galais, man daugiau daryti? Pasiduoti, kaip darai tu?

– Kas sakė, kad aš pasiduodu? – išpūtė akis Denas. – Tavo žiniai, gal aš irgi kažką veikiu, kuriu planus? Galbūt net tave į juos įtraukiau?

– Nesupratau?

– Noriu tau kai ką pasiūlyti.

– Ketini įkurti kompaniją?

---

[2] 1 kvadratinė pėda lygi 0,093 kvadratiniams metrams – red. past.

– Panašiai.

– Kalbėk aiškiau! Turi investitorių?

– Aš kalbu aiškiai, Džoeli.

– Na, tada *varyk*, vyruti. Dirbsiu, ką reikės, – testuosiu, koduosiu ir taip toliau.

– Kalbu ne apie tai, – Denas giliai įkvėpė ir iškvėpė. – Dar nesakiau, tačiau turėjau trijų mėnesių kontraktą, kuris baigėsi prieš mėnesį.

– Kodėl neįtraukei ir manęs?

– Jie perkėlė visas pajėgas į Indiją. Jei tik būčiau galėjęs, tikrai būčiau tave įtraukęs.

– Ką tai turi bendra su tavo pasiūlymu?

– Kantrybės, tuoj paaiškinsiu. Mane pasamdė bankas, kad suprojektuočiau naują apsaugos sistemą: kai pasigirsta aliarmas, kompiuteris iškart perduoda signalą policijai, FTB ir saugos firmai. Sistema taip pat automatiškai užrakina saugyklos bei keletą kitų durų. Taigi bankui nebereikia samdyti apsaugininkų.

– Ir?..

– Senoji banko apsaugos sistema turėjo signalizaciją, kuriai suveikus iš karto atvyksta vietinė policija. Dabar tarp šių grandžių yra kompiuteris, supranti?

– Vadinasi, – Džoelis pagavo mintį, – jei kompiuteris nulūžta, signalizacija nesuveikia?

– Būtent.

– Ar yra koks atsarginis kompiuterio saugos planas?

– Yra. Jei kompiuteris sugenda, signalas perduodamas per atsarginę sistemą. Abiejų sistemų darbą palaiko baterijos.

– Kvaila sistema, – burbtelėjo Džoelis. – Verčiau jie sutelktų dėmesį į pagrindinę liniją.

– Pala. Dabar įdomiausioji dalis, – entuziastingai aiškino Denas. – Indų inžinieriai labai prastai atliko jiems patikėtą užduotį. Aš panagrinėjau sistemos kodą – visiška painiava. Sistema periodiškai turi atlikti dviejų ir aštuonių dešimtųjų sekundžių saugos testą. Jie susimovė ir dabar automatinė sistema šį patikros testą atlieka tik kas dvidešimt aštuonias minutes.

– Gerai, jie sukūrė niekam tikusį kodą. Ką nori daryti? Parodyti jį bankui, kad mus pasamdytų jį sutvarkyti?

– Ne visai taip. Aš nežymiai pakeičiau šį kodą, ir dabar, sistemai atliekant automatinį testą, aliarmo signalas nebeveikia.

– Ar supranti, kad už viską atsakingas būsi tu?

– Kodėl? – nustebo Denas.

– Kodėl?! Juk tu – šios sistemos autorius, kvaily!

– Tai nieko nereiškia. Bankas mano, kad aš nė mažojo pirštelio neprikišau prie programinės įrangos. Jei jie ir aptiks kokių pakitimų, tai bus nevykusio kodo kūrėjų Indijos inžinierių klaida. Nepalikau jokių įkalčių.

– Vis tiek nesuprantu, ką bandai man pasakyt.

Denas minutėlę patylėjo. Jo veidu perbėgo klastingas šypsnis.

– Algoritmas, kurį indai sukūrė laiko intervalams skaičiuoti, nėra atsitiktinis, – tarė. – Jis nuspėjamas. Tiesą sakant, galėčiau tau tiksliai pasakyti, kuriomis savaitės dienomis ir kokiu laiku signalizacija neveiks – dvidešimt aštuonias minutes. Pagavai mintį?

Džoelis prisimerkė ir sušniokštė.

– Nė negalvok apie tai, – įspėjo.

– Suplanavau kiekvieną smulkmeną, Džoeli. Mums tikrai pavyks.

– Tu pusgalvis! – riktelėjo Džoelis. – Tai dabar ruošiesi būti banko plėšikas? Verčiau patylėtum. Ir paklausyk manęs: baik fantazuoti, geriau toliau žaiskim nardus.

– Džoeli, mes galime tai padaryt, – neatlyžo Denas. – Ir turime tam teisę.

Denas aplaižė išdžiūvusias šypsniui sudėtas lūpas.

– Ar žinai, kiek metų aš dirbau mažose firmelėse po aštuoniasdešimt valandų per savaitę, norėdamas užsidirbti, kol galiausiai jos bankrutuodavo? Žinau, jog ir pats darei tą patį. Tai – mūsų šansas praturtėti.

– Tu išprotėjai.

– Na, išklausyk mane.

– Stokis.

– Ką?

– Sakau, stokis! – suriaumojo Džoelis.

Skėstelėjęs rankomis, Denas atitraukė kėdę ir bandė pakilti. Jau beveik atsistojo, kai Džoelis staiga pašoko ir žiebė Denui tiesiai į kairę akį. Smūgis jį probloškė. Denas kiek susverdėjo, kol atgavo pusiausvyrą. Stvėręsis už degančio veido, jis pajautė, kad akis pradeda tinti.

– Ką, po galais, tu sau galvoji!

– Juk tu dabar bankų plėšikas, ar ne? Turėtum būti tam pasirengęs.

– Šiknius, – iškošė Denas.

– Tu *mane* vadini šikniumi? Atėjai lyg niekur nieko ir bandai mane įtikinti apiplėšti banką! Pažiūrėk į save, net nesugebi atlaikyti smūgio, bankų plėšike.

– Pabandyk dar kartą.

– Kad gal ne. Dabar esi pasirengęs. Čia ir esmė: kai rengiesi panašioms kvailystėms, gali nutikti bet kas. Kaip pats ką tik įsitikinai, tu neturi reikiamo kovingumo to

atremti. Atnešiu tau ledo, – Džoelis į plastikinį maišelį pridėjo ledukų ir padavė Denui. Šis atsilošė ir vos girdimai sudejavo, glausdamas šaltą maišelį prie skruosto. Jis suprato, kokioje iš tiesų klaikioje situacijoje atsidūrė. Denas tarytum sustingo.

– Na, ar įkrėčiau nors kiek proto?

– Galėjai būti švelnesnis ir apsieiti be kumščio. Atrodo, kažką man įskėlei.

– Baik inkšti. Nieko aš neįskėliau. Ir liaukis svaičioti apie bankų plėšimus. Juk tu programų inžinierius, supranti?

Įdėmiai pažvelgęs Džoeliui į akis, Denas papurtė galvą.

– Ne, nesu, – pasakė. – Tu irgi nesi. Galbūt kažkada ir buvom, tačiau jau nebe. Jie užtrenkė mums visas duris.

– Jei nori, tikėk tuo. Aš nesiruošiu.

Džoelis palietė ranka savo žandikaulį ir pradėjo lėtai jį trinti.

– Tu puikiai žinai, kad sakau tiesą, – tęsė Denas. – Bet koks JAVA sertifikatas naudos tau duos tiek pat, kiek ir ritinėlis tualetinio popieriaus.

– Jei tikrai taip manai, grįžk į mokyklą ar dar kur.

Denui vėl sukilo nenumaldomas noras prisipažinti Džoeliui apie gresiantį apakimą, tačiau jis susitvardė ir labai ramiai pasakė:

– Kam? Net jei turėčiau pinigų, kur rasti tokią mokyklą, kuri galėtų pasiūlyti darbo garantijų penkiasdešimtmečiam programuotojui?

– Tai juokinga.

– Džoeli, kartu dirbome prie daugybės projektų. Ar aš kada susimoviau?

– Tai ne tas pats.

– Norėčiau, kad taip būtų, – pasakė Denas. – Gal pirmiausia išklausyk mane ir tada nuspręsk, gerai?

Džoelis žiojosi prieštarauti, tačiau neištarė nė žodžio. Jis atsiduso, atsilošė kėdėje, sunėrė rankas už galvos ir švelniai tarė:

– Kalbėk. Aš klausau.

Denas padėjo maišelį su ledukais ant stalo, atidarė lagaminą, ištraukė šūsnį popierių ir nuosekliai išdėstė bičiuliui savo planą. Džoelis iš pradžių nepatikliai juokėsi, paskui jo veide pasirodė šykšti pagarba. Galiausiai akyse sušvito susidomėjimas, net kalbėti pasidarė sunku:

– Turiu pripažinti, jog tai galėtų suveikti, – pats netikėdamas savo žodžiais, ištarė Džoelis. – Puikiai atlikai namų darbus. Viskas, ką sakei, tiesa? – jo akys sublizgėjo.

– Taip.

Džoelis loštelėjo, pirštais prilietė lūpas ir akimirką sustingęs sėdėjo, apmąstydamas Deno žodžius. Paskui staiga išsitiesė, įdėmiai pažvelgė į Deną ir raudonis plykstelėjo į skruostus.

– Esi kvailys, jei nori į šį reikalą įpainioti Gordoną, – net sucypė Džoelis. – Gal išsikraustei iš galvos?

– Be Gordono mums nepavyks. Kaip ir be tavęs.

– Garbės žodis, tu beprotis! Gordono plepumas mus pražudys. Jis nė penkių minučių neišbūna užsičiaupęs.

Džoelis tampė viršutinę lūpą.

– Manau, kad tas tipas – beveik psichinis ligonis.

– Jis normalus. Pasitikėk manimi.

– Ar jau kalbėjai su juo?

– Dar ne.

– Tai nieko jam ir nesakyk.

– Manai, galėčiau su Gordonu dirbti beveik dvidešimt

metų ir juo nepasitikėti? Vyrukas tarnavo Vietname. Jis moka savimi pasirūpinti. Ir šis planas be jo neišdegs. Juk ir pats tai supranti, ar ne?

– Tau teks rinktis – aš arba jis. Tikrai nerizikuosiu ir nepasitikėsiu tuo pakvaišėliu.

– Nusiramink. Viskas bus gerai. Gordonas – protingas vyrukas. Keturiese užtruksim vos dešimt minučių. Gordonas tikrai ištvers tiek laiko nepliurpdamas.

– O kas po to?

– Jis niekada niekam apie tai neprasitars, galvą guldau. Ar kada girdėjai jį pasakojant apie Vietnamą?

Džoelis susimąstė ir lėtai papurtė galvą.

– Man vis tiek ši mintis nepatinka, – suniurzgėjo. – Minėjai, kad būsime keturiese. Kas ketvirtasis?

– Vienas mano draugas. Dirbome kartu pastaruosius penkerius metus. Tu jo nepažįsti. Šrinis – indas. Kai tik viskas bus baigta, jis grįš į Indiją.

– Jis daug žino?

– Tiek pat, kiek aš. Pastarąsias šešias savaites viską kruopščiai planavome kartu. Ir – kol vėl neišsižiojai, – taip, aš juo pasitikiu. Turi klausimų?

– Man vis dar nepatinka, kad įtraukei ir Gordoną.

– Tą patį jis pasakys apie tave.

– Aš dar nesutikau. Tegul kalba, ką nori, vis tiek jam galvoj trūksta kelių varžtelių.

– Gal geriau sužaidžiam dar porą partijų ir apie tai nebekalbam? Viską apmąstysi ir tada nuspręsi.

– Gerai. Puiku.

Abu žaidė neištardami nė žodžio. Pralaimėjęs tris partijas iš eilės, Džoelis sviedė kauliuką, tas nusirideno iki virtuvės.

– Prakeiktas kauliukas, – jis kelis kartus garsiai įkvėpė ir iškvėpė orą. – Tavo pasiūlymas išties rimtas, tiesa?

– Pakankamai. Praktikavausi vogdamas mašinas, – atsakė Denas.

– Negaliu patikėti, kad apie tai kalbam, – prie temos grįžo Džoelis. – Jei nepavyks, tavo gyvenimas bus baigtas, drauguži. Aš neturiu žmonos, nesirūpinu vaikais, todėl ištversiu gyvenimą kalėjime. Tačiau tau teks atsisveikinti su šeima ir, man labai nemalonu tau tą sakyti, neištversi kalėjime nė metų. Nesi toks stiprus, kad ten išgyventum.

– Mums pavyks, girdi?

– O jei ne?

– Tada bus riesta, – gūžtelėjo pečiais Denas ir surimtėjęs pridūrė. – Suprantu, kad visko gali nutikti. Tačiau bus tikrai riesta, jei nepasinaudosim šia galimybe.

– Ar kalbėjai apie tai su Kerol?

– Ne.

– Ketini?

– Jokiu būdu. Niekada. Tai kaip, Džoeli? Sutinki?

Džoelis nusivaipė ir iš lėto pasakė:

– Pagalvosiu.

Šrinis įtempė kairės rankos raumenis ir pažvelgė į save sporto salės veidrodyje. Jis daug sportavo ir labai didžiavosi savo išvaizda. Dabar apie fizinę formą galvojo dar rimčiau: likus savaitei iki apiplėšimo, jis turėjo jaustis kiek įmanoma stipresnis.

Šrinis vėl pažiūrėjo į veidrodį ir palietė ranka pilvą, jausdamas jo plokštumą. Patenkintas ėmėsi štangos: galuose užmovė dvidešimties ir dešimties kilogramų svorio diskus. Štangos virbalas svėrė beveik dvidešimt kilogramų, taigi iš viso pasiruošė iškelti beveik aštuoniasdešimties kilogramų svorį. Šrinis įsitaisė ant specialaus štangos spaudimo suolo, pasimuistė, kad galėtų patogiai suimti štangą. Giliai įkvėpęs, nukėlė štangą ir ši įsirėmė jam į krūtinę. Iškėlęs štangą dvylika kartų, vėl užkėlė ją ant laikiklių.

Pasitreniravęs su štanga, Šrinis prisėdo atsipūsti. Nusišluostęs viršugalvį ir kaktą, jis pakilo ir dešimties kilogramų geležinius svarmenis pakeitė dvidešimties. Įsitaisęs ant suolo, pagniaužė kumščius, stengdamasis nusiteikti būsimiems iššūkiams – šimtui kilogramų ant krūtinės, banko apiplėšimui ir gyvenimui po jo.

Kiekvieną kartą pagalvojęs apie plėšimą, Šrinis pajusdavo adrenalino antplūdį. Nors pinigų jam reikėjo, svarbiausia buvo įrodyti sau, jog jis gali tai padaryti. Jei sugebės

įvykdyti apiplėšimą, nebebus nieko neįmanomo. Šrinis nė kiek neabejojo būsima sėkme. Jiedu su Denu suplanavo kiekvieną smulkmeną. Taip puikiai sukurtas planas tiesiog negali nepavykti. Gavęs savo dalį, Šrinis perves pinigus į Šveicarijos banką, paskui perkels juos į vieną iš Indijos bankų. Grįžęs namo, investuos pinigus į nuosavą užsakomosios programinės įrangos gamybos kompaniją. Šrinis turėjo nemažai pažinčių, todėl įkurti įmonę nebus sunku. Tie, kurie nenorėjo jo samdyti jam gyvenant ir dirbant JAV, galės siųsti pinigus į Indiją už tą patį darbą.

Mergina prie treniruoklio jam nusišypsojo. Ji buvo daili, ne daugiau kaip dvidešimt penkerių, šviesiai rudų plaukų, sportinis kostiumas išryškino liekną atletišką nepažįstamosios figūrą. Šrinis taip pat jai nusišypsojo, ir jam toptelėjo, kad Indijoje labiausiai pasiges Amerikos merginų.

Moterims šis egzotiškos išvaizdos vyriškis patiko, ir Šrinis mėgdavo dailiajai lyčiai demonstruoti savo pranašumus. Gaila, kad tėvai jau organizuoja jo ir Amritos vedybas – kai tik grįš, turės ją vesti. Su Amrita jiedu mokėsi toje pačioje mokykloje, ir Šrinis prisiminė, kad anuomet ji buvo putli ir ne itin patraukli, visada surūgusi. Jis pagalvojo apie nektarą (tokia jos vardo reikšmė) – greičiausiai tas kokio sugedusio vaisiaus. Štai su kokia moterimi jam teks praleisti visą likusį gyvenimą.

Šrinis išlindo iš po štangos ir priėjo prie besišypsančios merginos.

– Atleiskite, panele, – mandagiai kreipėsi į ją Šrinis. – Man reikia pagalbininko štangos kilnojimo pratimams. Gal sutiktumėte man padėti?

– Žinoma. Tik abejoju, ar esu tam pakankamai stipri.

– Jums nereikės daug kilnoti. Kai baigsiu paskutinį pra-

timo judesį, jums tereikės truputį kilstelėti štangos strypą į viršų. Esu tikras, lengvai padarysite tai viena ranka, galbūt net vienu pirštu.

– Gal jums ir pavyktų vienu pirštu, – nusijuokė ji. – Bijau, kad man prireiks abiejų rankų.

– Pati nustebsite, kaip tai lengva.

Mergina sutiko, Šrinis prisistatė. Mergina pasisakė esanti vardu Sonija.

– Sonija? Išvertus iš hindi kalbos, tai reiškia „auksinė“. Jūs tikrai tokia.

– Norite, kad jums padėčiau, ar tiesiog flirtuojate su manimi? – šyptelėjo ji.

– Tikrai ne, – Šrinis plačiai nusišypsojo. – Būčiau kreipęsis į jus pagalbos, net jei būtumėt koks prakaituotas vyrukas. Tikrai.

– Žinoma, kurgi ne.

– Tikrai nemeluočiau tokiai auksinei merginai. Na, padėkit man.

Šrinis palydėjo ją prie suolelio ir parodė, kur atsistoti.

– Viskas, ką jums reikia daryti, tai laukti, kol paprašysiu padėti. Viena ranka padėkite štangą atgal į laikiklį. Daugiausia darbo atliksiu pats, jums tereikės truputį man padėti.

– Tikiuosi, sugebėsiu, – juokėsi Sonija. – Štanga atrodo tikrai sunki.

Šrinis jai nusišypsojo.

– Šita? Šimto dviejų kilogramų? Tik dvidešimt septyniais kilogramais daugiau už mano svorį!

Patogiai įsitaisęs ant suolelio, Šrinis tvirtai sugriebė štangą ir pakėlė ją nuo laikiklių. Ją kilnodamas, Šrinis truputį sukčiavo: leido štangai atsimušti nuo jo krūtinės, kai stipriai iškvėpdavo. Paprastai tokio svorio štangą jis iškeldavo šešis

kartus. Norėdamas pasirodyti prieš Soniją, stengėsi išspausti daugiau. Po vienuolikto bandymo rankos ėmė drebėti, štanga beveik rėmėsi į krūtinę. Sonija suskubo jam padėti.

– Ne, dar ne, – stenėdamas sustabdė ją Šrinis, jo veidas buvo raudonas.

Sukaupęs paskutines jėgas, jis šiaip taip iškėlė štangą ir grąžino ją ant laikiklių.

– Atrodo nelengva, – pasakė Sonija.

Šrinis atsisėdo. Atrodė perdėtai nusivylęs.

– Ką jūs, vieni juokai.

– Buvo malonu susipažinti, Šrini. – Kelias sekundes padvejojusi, ištarė: – Verčiau nebetrukdysiu jums treniruotis.

– Man irgi labai malonu. – Šrinis ištiesė ranką ir buvo patenkintas, nes ji akivaizdžiai nenori jo paleisti. – Mažiausia, ką galiu padaryti atsidėkodamas, tai vėliau pavaišinti jus kokiu nors gėrimu.

– Žinoma, būtų labai malonu, – mergina lengvai nuraudo. – Prisipažinsiu, pastebėjau jus jau anksčiau, kai ateidavau čia sportuoti.

– Aš irgi jus pastebėjau, – atsakė jai tuo pačiu Šrinis ir bergždžiai bandė prisiminti, ar yra kada nors ją matęs. Jį šildė džiugesys, kai pasikeitė Sonijos išraiška, o jos veidą nutvieskė dar ryškesnė šypsena. Taip, jis tikrai pasiilgs Amerikos. Kol gali, stengsis ja dar pasimėgauti.

***

Viktoras Petrenka nebekreipė dėmesio į rankų svorį, kai paleido du smūgius iš kairės ir vieną dešinįjį iš apačios. Pirmi du smūgiai gerokai supurtė kriaušę, trečias pakėlė ją

penkiolika centimetrų. Viktoras Petrenka žengtelėjo atgal ir pabandė pakartoti tą pačią kombinaciją, stengdamasis susikoncentruoti į kojų darbą ir kūno judėjimo pagreitį, kai jis atsipalaiduodavo smogdamas apatinį smūgį. Tai darė jau keturiasdešimt penkias minutes, išlaikydamas tą patį tempą. Beveik visi smūgiai buvo vienodai stiprūs. Jei ne, jo šiaip jau bejausmį veidą perkreipdavo brutali šypsena.

Viktoras Petrenka boksu užsiminėjo beveik visą gyvenimą. Būdamas vienuolikos, jis įsitraukė į Sovietų Sąjungos jaunųjų boksininkų veiklą. Nors smūgiavo taikliai ir buvo stiprus, aštuoniolikos pasitraukė iš šio sporto, nes nusprendė, kad iki elitinio boksininko statuso jam trūksta greičio.

Boksas visada buvo didžiausia Viktoro Petrenkos aistra. Jis net pagyvėdavo, kai smogdavo priešininkui į šonkaulius ir šis pakildavo nuo žemės, išleisdamas iš plaučių visą orą. Vėliau, tapęs vyriausiuoju KGB tardytoju, Petrenka šį pranašumo ir pasitenkinimo jausmą galėjo patirti daugybę kartų, tačiau jau niekada šis nebūdavo toks, kaip bokso ringe. Dabar jis tenkinosi daugiausia bokso kriauše.

Kažkas pabeldė į duris. Po akimirkos Viktoro Petrenkos namo rūsyje įrengtoje bokso treniruočių salėje pasirodė Jurijus Tolkovas. Petrenka nekreipė į jį dėmesio ir toliau daužė kriaušę. Po dešimties minučių išsitiesė ir nusiėmė nuo rankų odines apsaugas. Blausiai mėlynomis pusskaidrėmis akimis žvilgtelėjo į kietas nuospaudas, susidariusias jam ant krumplių per ilgus boksavimosi metus, čiupo rankšluostį, nusišluostė nuo kaklo bei rankų prakaitą ir prisėdo prie nedidelio staliuko kampe, kur ledų kibirėlyje šalo butelis degtinės „Pravda“. Prisipylęs taurelę, pagaliau kreipėsi į svečią.

– Na?

Jurijus Tolkovas nuo Petrenkos stovėjo keturių pėdų[3] atstumu.

– Kalbėjau su arabais. Jie leido mums nustatyti deimantų vertę.

– Man tai nepatinka. Iš kur jie žino mano vardą?

Jurijus gūžtelėjo pečiais.

– Jie tvirtina sužinoję iš Ekharto.

– Iš Ekharto? Tas vokietis... Kokio velnio jis pasakė arabams mano vardą?

Vėl tas pats Jurijaus judesys.

– Man tai nepatinka – gali būti pinklės. Gal net FTB.

– Nemanau, kad tai pinklės, – nusiviepė Jurijus, apnuogindamas pageltusius dantis. – Jau tikrinau. Vienas iš tų arabų yra labiausiai FTB ieškomų nusikaltėlių dešimtuke.

Petrenka akimirką pamąstė.

– Tie deimantai turėtų būti neapdirbti, ar ne?

Jurijus linktelėjo.

– Tada mes juos įvertinsim.

Jurijus apsisuko išeiti, tačiau nelauktai sustojo.

– Galime juos paprasčiausiai pavogti, – pasiūlė jis.

– Tie arabai gali turėti jų daugiau, – vos šyptelėjo Petrenka ir atrodė kaip besirengianti kirsti gyvatė. – Mes juos pavogsime, kai pasiūlysime savo kainą.

Jurijus jau siekė durų rankenos, kai Petrenka jį sustabdė.

– Nepamiršk, – priminė. – Rytoj ryte tame turguje turime reikalą. Pasiimk ir Sergėjų.

Jurijus linktelėjo ir išėjo iš salės, tyliai uždarydamas duris. Petrenka įsipylė dar vieną stikliuką degtinės ir lėtai išgurkšnojo.

---

[3] 1 pėda lygi 0,3048 metro – red. past.

1

Daugiausia laiko, važiuodamas iš Naujojo Hampšyro, Denas niršo dėl Džoelio smūgio. Jis buvo karštakošis, ir Denas tą žinojo. Būtent su tokiu karštuoliu jis planavo banko apiplėšimą. Denas buvo vienturtis vaikas, ir Džoelis jam buvo tarsi brolis. Tiesa tokia: jei bandai pasakyti vyresniajam broliui, jog šis mąsto kvailai, jis padarys viską, kas jo valioje, kad įtikintų, jog yra kaip tik priešingai. Denas žinojo, kad kritinėje situacijoje galės pasikliauti Džoeliu.

Namo Denas parvyko beveik nusiraminęs.

Automobilį palikęs prie kelio, Denas įžengė pro šonines duris ir pamatė virtuvėje sėdinčią Kerol. Iš paraudusių akių ir šniurkščiojančios nosies buvo aišku, kad ji verkė.

– Vėluoji, – burbtelėjo ji.

– Atleisk, turėjau kai ką aptarti su Džoeliu.

– Tai ne tik maukėt alų ir kilnojote šaškes?

– Išgėriau tik vieną „Budweiser“. Mudu generavome kelias verslo idėjas.

– Ir kaip sekėsi?

– Dar per anksti ką nors spręsti. Pamatysime.

– Kas nutiko tavo skruostui?

Denas prilietė ištinusią vietą.

– Paslydau lipdamas į mašiną ir trinktelėjau į dureles, jei išvis įmanoma tuo patikėti.

Denas nusuko akis.

– Orkaitėje yra makaronų su sūriu, – pasakė Kerol.

– Ačiū. Užkąsiu truputį vėliau. Kur vaikai?

– Siuzė savo kambaryje, o Garis nakvoja pas draugą.

– Kokį draugą?

– Brendoną.

Denas linktelėjo.

– Einu pas Siuzę. Tuoj grįšiu.

– Sėkmės.

Denas kiek padvejojo prieš nueidamas. Norėjo ką nors pasakyti, bet nesugalvojo nieko, kas bent kiek sušvelnintų situaciją. Juk negalėjo lyg niekur nieko ištarti: „Nesijaudink, brangioji, greitai aš apiplėšiu banką ir viskas eisis kaip iš pypkės.“ Denui pasidarė bloga. Lipdamas laiptais, jis mėgino nusiteikti pasimatyti su dukra ir bandė išspausti šypseną. Pabeldęs į Siuzės kambario duris, laukė klausimo „Kas?“ perdėtai susierzinusiu balsu. Mergaitė gulėjo lovoje ir klausėsi „iPod“. Denas prisėdo ant lovos krašto ir pabučiavo ją į viršugalvį. Siuzė akimirką pasimuistė, kol galiausiai išsiėmė ausines.

– Labas, tėti, – pasisveikino ji be didelio entuziazmo.

– Labas, princese. Užėjau tik pasisveikinti. Norėjau pažiūrėti, kaip laikaisi.

– Gerai, – sumurmėjo ji.

Žiūrėdamas į niūrų dukters veidą ir šypsodamasis, Denas jautėsi įsitempęs. Siuzė buvo toks gražus kūdikis, tačiau augdama ji darėsi vis panašesnė į jį. Mergaitė paveldėjo ne subtilius Kerol bruožus ar lankstų, beveik tobulą, jos kūną, bet „gavo“ Deno kaulus ir kūno sudėjimą – plačius pečius ir klubus bei storą kaklą. Denui buvo apmaudu, kad jo dvylikametė Siuzė nebuvo apdovanota dailia išvaizda. Siuzės genai kėlė jam nerimą.

– Ar šiandien nuveikei ką nors smagaus? – paklausė jis.

– Neturiu ką veikti. Visi mano draugai stovykloje.

– Tu kitąmet irgi ten važiuosi.

– Tiek to, tai nesvarbu.

Siuzė vogčiomis pažvelgė į tėvą ir papūtė lūpas, tarsi būtų įsižeidusi.

– Mama sakė, kad turėsime kraustytis, – tarė ji.

– Ne, brangute, tai netiesa.

– Kodėl mama melavo?

– Tavo mama labai pavargusi, ir tiek.

– O jei turėtume išsikraustyti, kur važiuotume?

– Brangute, prašau, pamiršk tai. Mes niekur nesikraustysim. Pažadu.

– Nenoriu prarasti draugų, – Siuzės lūpos virptelėjo.

– Ir neprarasi. Brangute, aš juk tau pažadėjau...

Ji linktelėjo, nors neatrodė įtikinta, ir vėl įsikišo ausines. Denas pasėdėjo minutėlę, švelniai patapšnojo Siuzei galvą ir išėjo. Kai sugrįžo į virtuvę, Kerol sėdėjo stebeilydama į vieną tašką ir atrodė tarsi ištikta katatonijos. Denas nieko jai nesakė ir tylėdamas prisikrovė lėkštę makaronų su sūriu. Jis neatsisėdo šalia jos prie stalo, o prisistūmė kėdę prie baro. Įsidėjęs kelis kąsnius į burną, pajuto valgio skonį, nors šis ir nebuvo kažkuo ypatingas.

– Šiandien Nensė išėjo iš darbo, – pagaliau prabilusi pranešė Kerol.

Denas pakėlė nuo lėkštės akis.

– Kas tokia?

– Nensė Goldberg. Ko gero, ji buvo vienintelė mano draugė darbe.

– Apgailestauju. Kodėl ji taip pasielgė?

– Jie nusprendė apkarpyti mūsų etatus. Ketina perkelti dalį teisinių darbų į Indiją.

– Turbūt juokauji?

Kerol papurtė galvą.

– Nejaugi Indijos teisininkai taip puikiai išmano Masačusetso teisinę sistemą?

– Kaip matai...

– Ar tai įmanoma?

– Teisinius dokumentus ir teismų nuosprendžius galima įrašyti į kompiuterių duomenų laikmenas ir dirbti su jomis bet kurioje pasaulio šalyje. Taip jie mano.

– Ar jie apkarpys ir tavo etatą?

– Paaiškės savaitės pabaigoje. Nensė mano, kad tai tik eksperimentas: jie nori įsitikinti, kaip dirba Indijos teisininkai, o paskui mus visus atleis.

Denas pakilo nuo baro kėdės ir nusinešė šią prie žmonos. Jis atsisėdo šalia ir paėmė ją už rankos.

– Kad ir kas nutiktų, nesijaudink. Viskas bus gerai.

Kerol pašoko tarsi gavusi šlapia mazgote.

– Kaip gali taip sakyti?

– Pasitikėk manimi.

– Ne, Denai, negaliu. Manau, jog turi pagaliau pažvelgti tiesai į akis. Mes neturime pinigų! Nebeišgalime sumokėti mokesčių ir mums jau skambinėja skolų išieškojimo agentūros.

– Viskas netrukus baigsis.

Kerol lūpos pašaipiai išsikreipė.

– Kaip?!

– Turiu kelias idėjas, kas galėtų mums padėti. Pasitikėk manimi, pamatysi, viskas bus gerai.

Kerol žvilgsnis vėl suakmenėjo. Po kelių akimirkų ji taip

stipriai trenkė delnu per stalą, kad Denui nugara perbėgo šiurpuliai.

– Po galais! Nesiruošiu čia sėdėti ir pliaukšti apie pasitikėjimą. Iš mūsų atims namą, mes prarasime viską ir liksime be sudilusio skatiko kišenėje. Supranti?

Denas įbedė ryžtingą žvilgsnį į Kerol ir papurtė galvą.

– Išgyvensime, – tarė.

– Ne, Denai. Pats laikas pripažinti: mes nebeturime užtektinai pinigų, kad išlaikytume šį namą, ir nebegalime toliau taip gyventi. Žinau, kad tau nelengva, bet mes turime parduoti namą.

– Namo mes neparduosime, – nukirto Denas. – Ir tu neturi jokios teisės tokių dalykų kalbėti Siuzei.

– Ji – protingas vaikas, kaip ir Garis. Jie abu puikiai suvokia, kas vyksta.

– Gal baikim apie tai kalbėt, gerai?

– Sakyk, iš ko mes sumokėsime užstatą?

– Kaip nors prasimanysime pinigų.

– Denai, kartoju, – Kerol neteko kantrybės. – Mes turime parduoti šį namą ir kraustytis į labiau įkandamą vietą.

– Kokia prasmė tai daryti? – Denas pakėlė balsą. – Šis namas paskendęs paskolose. Nekilnojamojo turto kainos krenta, todėl, pardavę namą, negausime už jį nė grašio. Greičiausiai net prarasime kažkiek pinigų. Todėl paprasčiau būtų čia likti, o jei iš mūsų atims nuosavybę, tada ir išsikraustysime.

Kerol ruošėsi su juo diskutuoti, tačiau apsigalvojo ir nutilo. Atrodė, kad ji susitaikė su esama situacija. Tada vos girdimu balsu sumurmėjo:

– Gal tau jau pats laikas susirasti darbą?

– O ką, manai, aš veikiu?

– Nebūtinai programinės įrangos srityje...

– Ką nori, kad aš dirbčiau? Plaučiau indus? O gal pakuočiau daržoves?

– Bent uždirbtum šiek kiek pinigų, – jos balse skambėjo priekaištas. – Manai, man toje teisininkų kontoroje labai patinka?

Šito Denui buvo per daug. Jis pajuto, kaip galvoje pradėjo tvinkčioti kraujas. Netrukus jis visai prarado savitvardą. Iš burnos pasipylė nuoskaudos:

– Ką čia nusišneki?! Dvidešimt penkerius metus dirbau programinės įrangos inžinieriumi. Pastaruosius trylika ariau kaip jautis, kol tu sėdėjai nieko neveikdama. Kartais dirbdavau po šešiolika valandų per parą septynias dienas per savaitę, ir tu dar drįsti man aiškinti, kaip turėčiau elgtis, padirbėjusi toje savo teisininkų kontoroje vos metus! Kaip tu gali?!

Tačiau pyktis greit nuslūgo, kaip ir sukilo. Netekęs jėgų, Denas sudribo kėdėje ir užsidengė rankomis veidą.

– Atleisk, – pasakė jis.

Girdėjo, kaip šalia kūkčiojo Kerol.

– Brangioji, pats nesuprantu, ką šneku, – atsiprašinėjo Denas. – Manau, mes abu labai įsitempę. Pasistenkime pamiršti pastarąsias kelias minutes, gerai?

Jis pabandė paliesti Kerol petį, tačiau ji iškart nusipurtė Deno ranką.

– Neliesk manęs, – Kerol dar gailiau pravirko, o ašaros bėgo jos kaklu.

Denas griuvo atgal į kėdę. Kurį laiką jis tik sėdėjo ir žiūrėjo į verkiančią žmoną. Pagaliau ji nusiramino.

– Kiek kartų turėsiu tavęs atsiprašyti? – paklausė.

– Palik mane ramybėje, – pavargusiu balsu paprašė Kerol.

– Suprask, iš tiesų aš taip negalvoju, – Denas gėdijosi pažvelgti į akis. – Myliu tave.

Kerol sėdėjo tylėdama, o įsitempę veido raumenys išdavė viduje vykstančią kovą.

– Aš taip pat tave myliu, – galų gale ji ištarė. – Bet nesu tokia kaip tu. Negaliu imti ir pradėti galvoti, kad viskas bus gerai. Man reikia laiko.

– Ką turėčiau padaryti?

– Tiesiog palik mane vieną.

– Gerai, jei tikrai to nori.

Denas pakilo nuo kėdės. Jau buvo beišeinąs iš virtuvės, kai jį pasivijo Kerol ištarti žodžiai:

– Noriu, kad žinotum, jog ne viskas, ką pasakiau, yra tiesa. Žinau, kad daug ir sunkiai dirbai daug metų, kol aš namie auginau vaikus. Žinau, jog neseniai baigėsi tavo trijų mėnesių darbo kontraktas ir kad tu labai stengiesi išlaikyti šeimą. Tačiau man baisu. Nesu tokia optimistė, kaip tu. Tiesiog nematau jokios išeities.

Denas ruošėsi praverti burną, tačiau Kerol pakeltas pirštas jį sustabdė.

– Nebenoriu girdėti, kad viskas bus gerai. Prašau, nebekartok šito! Jei dar kartą tai ištarsi, pradėsiu rėkti.

Denas, tarsi pasiduodamas, iškėlė rankas ir išėjo iš virtuvės.

***

Konfliktas su Kerol Deną baisiai išsekino. Kiek kaltinimų, priekaištų ir nusivylimo buvo jos žodžiuose! Giliai širdyje Denas jautė, kad ją tebemyli, tačiau jam darėsi vis sunkiau

ištverti su ja viename kambaryje. Bus daug lengviau, kai Denas pasiims savo dalį po banko apiplėšimo. Žinoma, jei viskas pavyks... Džoelis dar neapsisprendė, be to, jis dar neišdėstė savo plano Gordonui. Jei bent vienas iš jų nesutiks, apiplėšimo idėją Denas galės pamiršti.

Jis spustelėjo televizoriaus pultelį ir nustebo išvydęs prasidėjusias dešimtos valandos žinias. Denas prisiminė, kad turi paskambinti Šriniui. Šis nekėlė ragelio. Denas ketino palikti žinutę atsakiklyje, kai staiga kitame laido gale pasigirdo Šrinio balsas.

– Sveikas, Šrini, – pasisveikino. – Atleisk, kad trukdau tokiu vėlyvu metu. Turėjau tau paskambinti anksčiau.

– Nesijaudink, – perdėtai rimtai į ragelį ištarė Šrinis. – Beveik visą vakarą mankštinausi – dariau pratimus širdžiai ir kraujagyslėms.

Denas išgirdo, kaip ragelyje nusiprunkštė moteriškas balsas.

– A, turi svečių. Tikrai, atleisk, kad sutrukdžiau.

– Jokių problemų, drauguži. Mes dabar ilsimės. Patikėk, tikrai nusipelnėme poilsio.

Balsas ragelyje vėl prunkštelėjo. Denas išgirdo, kaip Šrinis trumpam dingo, o paskui tarė:

– Atsakyk man „taip“ arba „ne“, nes naktį negalėsiu miegoti. Nenoriu būti nežinioje.

– Atsakau – „galbūt“. Pasuksiu tau rytoj.

– Gerai, drauguži. Labanakt, – Denas padėjo ragelį.

Jis prisėdo ir kelias minutes pažiūrėjo žinias, tada ėmė junginėti kanalus, kol aptiko naują realybės šou „Darbelis bankę“. Denas iš nuostabos net sustingo, negalėjo patikėti savo akimis: šou dalyviai turėjo suplanuoti banko apiplėšimą, po dviejų savaičių šis imituojamas. Jei daly-

viai su užduotimi sėkmingai susidoros, jų laukia milijonas dolerių, patalpintų banko seife.

Denas iš laimės netvėrė savo kailyje. Jis nieko negalėjo sau padaryti. Įėjo Kerol, atrodė labai pavargusi.

– Ko taip džiūgauji? – pasiteiravo, stovėdama tarpduryje.

– Nedžiūgauju, – susitvardė Denas, šluostydamas džiaugsmo ašaras. – Kvailas realybės šou.

– Jei jau toks kvailas, ko žiūri?

– Tuoj išjungsiu. Norėjau dar kelias minutes pasėdėt.

– Einu į lovą, – pasakė Kerol. – Gal prisijungsi?

– Ateisiu truputį vėliau. Noriu kiek pailsinti smegenis.

– Lauksiu viršuje. Ir gal gali patildyti televizorių? – paprašė, kopdama laiptais.

Televizorius ūžė vos girdimai, tačiau Denas vis tiek patildė garsą. Jis nesuprato, ar Kerol iš tiesų jautri garsui, ar paprasčiausiai iš jo tyčiojosi, – pastaruoju metu jie pykosi ir ginčijosi tikrai daug.

– Tuoj ateisiu, – pasakė jai pavymui.

Rodė vienuoliktos valandos žinias. Po jų Denas įsijungė vakarinę pokalbių laidą. Paskui susidomėjo filmu „French Connection“ ir bežiūrėdamas jį užsnūdo.

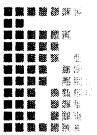

Iš ryto Deną pažadino telefono skambutis. Netvirtomis kojomis jis pakilo, jautė savo sustingusį kaklą ir susivokė, kad visą naktį miegojo atsilošęs. Ragelį pakėlė Siuzė ir šūktelėjo Deną prie telefono.

Jis pajuto, kad nugara tarsi apmirusi. Neaiškiai kažką vapėdamas, jis nuklibino į virtuvę ir susidūrė su Siuze.

– Tau, – ištiesė ragelį Siuzė, užversdama į viršų akis.

Skambino Džoelis.

– Na, ir kuitiesi, – pasiskundė tas į ragelį.

– Pažadinai mane.

– Kaip – pažadinau? Jau pusė dešimtos, vyruti. Klausyk, esu Našua. Susitinkam dešimtą šiaurinėje prekybos centro stovėjimo aikštelės dalyje?

– Iki Našua – apie pusvalandis kelio. Turiu nusiprausti, išsivalyti dantis...

– Skambinu iš taksofono, todėl neturiu laiko šitoms nesąmonėms. Man nusispjaut, koks kvapas sklinda tau iš burnos. Laukiu dešimtą stovėjimo aikštelėje, aišku? – Džoelis pakabino ragelį, nelaukdamas atsakymo.

Denas lėtai padėjo telefoną. Patikrino, ar turi mašinos raktelius bei piniginę, ir išėjo.

***

Denas pastebėjo Džoelį, palinkusį prie savo raudono „Ford Escort". Jis stabtelėjo prie jo, ir Džoelis įsėdo.

– Visų pirma tavo galva pilna mėšlo, – pasakė Džoelis.

– Man irgi malonu tave matyti, – atsakė Denas.

– Taip ir yra. Jei būtum tikrai norėjęs programuotojo darbo, būtum susiradęs.

– Tikrai?

– Tikrai. Daugybė mūsų amžiaus žmonių dirba šį darbą, – įrodinėjo Džoelis, o jo lūpos susidėjo į siaurą ovalą.

– Anksčiau – galbūt. Tačiau tik todėl, kad jie jau seniai tupi tose vietelėse. Įdomu, kaip jiems sektųsi darbo pokalbiuose dabar?

– Tu tikrai mėšlinas.

Denas irzliai nusijuokė.

– Kalbi kaip mano žmona.

– Taip, nes ji – protinga moteris, – pasakė Džoelis. – Nors ir ištekėjo už tokio šunsnukio, kaip tu.

– Kaip manai, kodėl aš vis dar neturiu darbo?

– Tu pervargai, – Džoelio akys susitraukė iki siaurų plyšelių. – Be to, tu dar ir baisiai suirzęs. Po viso to, kaip stropiai dirbai ir ko pasiekei, esi priklausomas nuo kamantinėjančių pasipūtusių šlykštukų malonės. Tačiau jei tikrai norėtum dirbti, galėtum persikvalifikuoti ir sėkmingai susirasti darbą.

– Klysti, – paprieštaravo Denas.

– Tu ir vėl man meluoji, – pareiškė Džoelis.

Deno kakta sustingo tarsi nuo šalčio.

– Ar tam, kad tai pasakytum, liepei man čia atvažiuoti? – tuščiai nuskambėjo Deno žodžiai. – Galėjai pasakyti telefonu, kad nenori to daryti.

– Nieko panašaus nesakiau.

Džoelis kiek padvejojo ir pirštais patampė apatinę lūpą.

– Tiesiog stengiuosi būti sąžiningas sau, ir tiek, – pasakė jis. – Tau patarčiau padaryti tą patį. Nemanau, kad tai paskutinė išeitis, tačiau man atsibodo rašyti programas. Turiu pasakyti, kad kai kurie dalykai tavo plane man patinka.

– Taigi tu pasirašai?

– Galbūt. Tačiau turiu savo sąlygų. Pirma, tu privalai įtraukti į planą ir mano draugužį Eriką Hoferį.

– Eriką Hoferį? – pakartojo Denas.

– Matei jį per antrąsias mano vestuves.

Denas miglotai prisiminė beveik visai nuplikusį kresną vyrą mažomis akutėmis.

– Tą, kurį neseniai areštavo? – paklausė Denas, pasikuitęs atmintyje.

– Tą patį. Tačiau jis buvo neteisingai apkaltintas. Kalėjo keturis mėnesius be jokios kaltės.

– Jei neklystu, jis buvo apkaltintas bandymu išprievartauti?

– Nieko panašaus, – Džoelis papurtė galvą ir vos šyptelėjo. – Už nepadorų ir gašlų elgesį. Tas idiotas sėdėjo mašinoje su prostitute. Jau sagstėsi klyną, kai pamatė iš paskos sekančius patrulius. Norėdama išlipti sausa, ta kalė pradėjo rėkti, kad ją prievartauja. Per šį incidentą Erikas prarado šeimą, darbą, be to, ne trumpą laiką praleido už grotų. Jis jau trejus metus laisvėje, tačiau vis dar negali atsigauti. Jam reikia to darbo.

– Atleisk, Džoeli, bet penkių žmonių bus per daug.

– Kas taip nusprendė?

– Jau apmąsčiau visas detales.

– Nejaugi? Ir staiga tapai bankų plėšimo ekspertu? Tavo pašonėje – Gordonas ir tas tavo draugužis indas. Eik šikt! Jei sutiksiu, noriu, kad šalia būtų žmogus, kuriuo aš galiu pasitikėti. Man reikia savo priedangos.

– Tavo bičiulis kartą buvo areštuotas. Policija turi jo pirštų antspaudus, – nenorėjo sutikti Denas.

– Ir ką? Juk mes mūvėsime pirštines. Tavo planas – mus užmaskuoti, aišku?

Denas patrynė nutirpusią kaktą ir sumurmėjo:

– Man nepatinka ši mintis.

– Žinai, o man nepatinka tas netikėlis Gordonas. Tačiau aš pasitikiu tavimi ir tikiu, kad jam pavyks patylėti dešimt minučių. Be to, policija gali susekti mano ginklus, tačiau Eriko – ne. Mums jo reikia. Tai – faktas. Tai kaip? Veikiam pagal planą ar baigiam šnekas?

Denas norėjo paklausti, kodėl Džoelis nerimauja dėl ginklų, tačiau ir pats puikiai susivokė. Jei ginklą rastų nusikaltimo vietoje, pavyzdžiui, ką nors sužeidus, ginklą lengvai susektų. Džoelis spoksojo į Deną, kaip į kokį pamišėlį.

– Tai ką galvoji? – galiausiai pertraukė tylą Džoelis.

Denas pritariamai linktelėjo. Jis nė nesiūlė nuimti nuo ginklų etiketes su serijų numeriais – šis būdas irgi netiko, nes kiltų problemų, jei Džoeliui tektų atsiskaityti už registruotus ginklus.

– Gerai, sutinku, – pasakė jis. – Įtraukime tavo draugužį Eriką. Ar jau kalbėjai su juo?

– Ne, bet jis tikrai pasirašys.

– Palauk, kol pakalbėsiu su Gordonu.

– Kada tai padarysi?

– Šiandien po pietų.

– Gerai, tik namo man neskambink. Ir į mobilųjį taip pat. Pasuksiu tau vėliau iš taksofono. Visi susirašinėsime tik per anoniminius elektroninio pašto adresus. Noriu, kad kitą savaitę nebūtų nė vieno mūsų pokalbio įrašo.

– Truputį perdedi, nemanai?

– Ne. Tikrai ne. Tai irgi būtina sąlyga.

Denas gūžtelėjo pečiais.

– Reikia būti kaip galima atsargesniems. Šiandien sukursiu naują elektroninio pašto dėžutę. Paskambink man iš taksofono ir padiktuosiu tau adresą, – ir pridūrė. – Ką gali žinoti? – kumštelėjo Denui ir nusišypsojo. – Gal mums ir pavyks?

– Įdomu, ką atsakys Gordonas.

Džoelis išsiviepė.

– Man vis dar nepatinka, kad nori *pripaišyti* ir tą klouną. Dirbau su juo vienuolika metų „Vixox“ ir man jo daugiau nei gana.

Džoelis trūksmingai atsiduso ir gūžtelėjo.

– Tačiau turiu pripažinti, kad sukurpėt puikų planą, – Džoelio nuotaika pasitaisė. – Visą naktį praleidau ieškodamas spragų ir nieko neradau.

– Ačiū.

Denas žvilgtelėjo į laikrodį automobilyje ir susierzino. Po dviejų valandų jis turi susitikti su Gordonu, prieš tai dar reikia užsukti namo nusiprausti.

– Dar kas nors?

– Ne. Šį kartą tiek. Jei visi sutiks, rytoj renkamės pas mane aptarti plano detalių. Orientuokitės apie pietus.

Denas linktelėjo ir paspaudė Džoeliui ranką. Lipdamas iš mašinos, bičiulis atsisuko ir mąsliai nusišypsojo.

– Juk supranti, kad paskui turėsime pamiršti vienas kitą?

Po visko nebebus jokių nardų, jokio alaus, – vienas kitam nebeegzistuosim.

Denas nusijuokė.

– Nematau jokių problemų, Džoeli. Nesvarbu, ar kartu plėšime banką, vis tiek neplanavau dažnai su tavimi matytis.

Džoelis taip pat atsidėkojo pašaipa:

– Aš taip pat.

***

Detektyvas Aleksas Resnikas gavo pranešimą, kad kažkas iki sąmonės netekimo sumušė Kijevo turgaus savininką bei apiplėše jo parduotuvę. Jo kolega Voltas Magvairas nekreipė į šią žinutę dėmesio ir, susikrovęs ant stalo kojas, telefonu kalbėjo su savo mergina. Resnikas patapšnojo jam per petį ir leido suprasti, jog metas eiti. Magvairas linktelėjo, keliskart mėgino gražiai užbaigti pokalbį, tada sumurmėjo: „Paskambinsiu vėliau“, ir padėjo ragelį.

– Kas nutiko? – pasiteiravo Voltas Magvairas.

– Sumuštas rusų bakalėjos parduotuvės Steit gatvėje savininkas.

– Yra liudininkų?

– Dar nežinau.

Automobilį vairavo Resnikas. Šešiolika metų jis buvo Lyno policijos pajėgų veteranas, septynerius dirbo detektyvu. Jo partneris Voltas Magvairas buvo dvidešimt aštuonerių metų vaikis, detektyvu tapęs vos prieš mėnesį. Resniko nuomone, jis dar neišaugo iš vystyklų. Įjungta sirena jie pasiekė bakalėją per septynias minutes. Ten jau buvo atvykę trys policijos ekipažai ir greitosios pagalbos

automobilis. Tuzinas smalsuolių stengėsi žūtbūt pažvelgti į parduotuvės vidų. Privažiavęs Resnikas pamatė išdaužtą priekinį langą ir ant šaligatvio besivoliojantį kasos aparatą.

Magvairas išlipo iš automobilio. Jis apsimovė pirštines, keliskart atsiduso, pakėlė kasos aparatą, pažiūrėjo ir vėl padėjo jį ant šaligatvio.

– Sunkus daikčiukas, – pasakė jaunasis detektyvas. – Matyt, senoviškas, gal net padengtas švinu. Sveria mažiausiai trisdešimt kilogramų.

Prie parduotuvės budėjo keturi akivaizdžiai nuobodžiaujantys patruliai. Magvairas kreipėsi į arčiausiai stovėjusįjį.

– Gal padėtum man šitą įnešti į vidų? – galva parodė į kasos aparatą.

Policininkas nusivaipė.

– Gal ir padėčiau, jeigu norėčiau būti suluošintas. Ačiū, bet geriau patausosiu nugarą saviems baldams tampyti.

Resnikas priėjo ir kreipėsi į tą patį pareigūną:

– Ką galėtumėte pasakyti?

– Savininkas sumuštas iki sąmonės netekimo. Medikai jam jau suteikė pirmąją pagalbą. Jie viduje. Atrodo, vyrukui viskas gerai. Kažkas neblogai padirbėjo, siaubdamas šią vietelę.

– Liudininkų yra?

Policininkas papurtė galvą.

– Kartu buvo jo žmona. Ji tvirtina, kad jos vyras pargriuvo ir taip susitrenkė galvą.

– Gerai, likite savo vietose ir sulaikykite žmones.

Resnikas pasisuko į kitus patrulius.

– Gal apklauskite šią žiūrovų minią? Paskui – ir gretimų parduotuvių darbuotojus. Išsiaiškinkite, ar atsiras norinčiųjų su mumis pakalbėti.

Resnikas buvo metro septyniasdešimt aštuonių centimetrų ūgio, svėrė septyniasdešimt devynis kilogramus – jis buvo septyniais centimetrais žemesnis ir aštuoniolika kilogramų lengvesnis už kolegą Magvairą. Resnikas užsikėlė kasos aparatą ant peties ir patraukė link įėjimo.

– Ką tu darai? – šoko Magvairas, skubėdamas atidaryti duris. – Būčiau padėjęs. Nutrinsi visus pirštų antspaudus.

– Ant jo nebus jokių pirštų antspaudų, – užtikrintai pasakė Resnikas.

Jis padėjo kasos aparatą ant prekystalio, toje vietoje, kur buvo likusi dulkių žymė. Senyvo amžiaus vyras gulėjo, ji apžiūrinėjo pora medikų. Šalia stovėjo ir verkė bakalėjininko žmona – maža smulki moterytė.

Resnikas paskubomis apsižvalgė. Šaldytuvas buvo sudaužytas, greičiausiai geležiniu ratų raktu. Viršutinės lentynos buvo ištraukytos, apatinės apspardytos. Tikra betvarkė.

Parduotuvės šeimininko viršugalvis buvo stipriai sutvarstytas, iš ausies tekėjo kraujas. Resnikas pasiteiravo medikų, kokia sužeistojo būklė.

– Stabilizuojasi, – metęs trumpą žvilgsnį į detektyvą, atsakė jam vienas iš medikų. – Jis beveik atsigavo. Smūgio į galvą būta stipraus.

– Tačiau jam viskas gerai?

– Panašu, kad taip.

Tuo tarpu Magvairas, pasivedęs į šalį, apklausė parduotuvės savininko žmoną.

– Mano vyras pargriuvo ir susižeidė, – tarė ji verkdama.

– Tvirtinate, kad jis susitrenkė galvą griūdamas?

– Taip. Jis tikrai pargriuvo. Štai ten, – ji mostelėjo į tarpdurį.

– Iš kur tuomet kraujas ant baro?

Priėjo Resnikas ir nutildė Magvairą.

– Labai apgailestauju dėl to, kas nutiko, ponia Vaisman, – pasakė.

Ponia Vaisman verkė užmerktomis akimis.

– Ar aš jus pažįstu? – paklausė ji, bandydama atsimerkti, kad pamatytų pašnekovą.

– Kartais čia apsiperku, – atsakė Resnikas. – Jūsų rūkytos baltamėsės žuvys labai skanios.

Ponia Vaisman linktelėjo:

– Taip, prisimenu, mačiau jus.

Medikai užkėlė jos vyrą ant neštuvų.

– Turbūt norite vykti kartu su savo vyru į ligoninę? Galime pakalbėti vėliau, – supratingu balsu tarė Resnikas ir padavė poniai Vaisman vizitinę kortelę.

– Kaip galiu drauge važiuoti? – nesutiko ji. – Negaliu palikti parduotuvės.

– Tada pasirūpinsiu, kad jums paskambintų iš ligoninės.

Resnikas giliai atsiduso, tarsi viską suprastų.

– Ponia Vaisman, čia – ne Rusija. Tokie žmonės kaip Viktoras Petrenka čia nėra nebaudžiami. Jei patvirtinsite, kad tai jo darbas, pažadu, patupdysiu Petrenką į kalėjimą.

Ponia Vaisman susigūžė, žiūrėdama, kaip medikai išneša jos vyrą į greitosios pagalbos automobilį. Ji užsidengė delnu burną ir žvilgsniu įvertino padarytus nuostolius. Sutikusi Resniko žvilgsnį, ponia Vaisman papurtė galvą.

– Ne, – vos išspaudė ji. – Mano vyras parkrito.

Resnikas supratingai linktelėjo ir padėjo ranką jai ant peties. Pasitraukęs nuo prekystalio, paėmė adresų knygą, iškvietė stiklintojus ir susitarė, kad šie per valandą pakeistų stiklą. Trūksmingai atsidusęs, Resnikas pasitraukė nuo

praėjimo, sudėliojo į vietas lentynas, tada ėmė dėlioti maisto produktus.

– Kas čia vyksta? – paklausė Magvairas.

– Pasidomėk, ar kas paaiškėjo apklausus tuos žmones, – paliepė Resnikas. – Duok man kokį pusvalandį, gerai?

– Tai juokinga. Tegul ponia pasisamdo valytojus. Ir kas tas Viktoras Petrenka?

Resnikas nekreipė į Magvairo replikas dėmesio ir toliau rankiojo nuo grindų išmėtytą maistą. Magvairas kurį laiką į jį žiūrėjo, o po to nepatenkinas prisijungė prie savo kolegos.

– Negaliu patikėti, kad mes tai darome, – nepatenkintas skundėsi Magvairas.

Resnikas metė į partnerį piktoką žvilgsnį.

– Paliktum ją vieną tokioje parduotuvėje?

– Tai ne mūsų problemos, – burbtelėjo Magvairas.

Jis bandė atremti Resniko žvilgsnį, bet neišlaikė ir nusisuko.

– Be to, nemėgstu, kai man meluoja, – toliau irzo jaunuolis. – Ji abejingu balsu aiškina, kad jos vyras parkrito, tačiau aišku kaip dieną, kad kažkas kaip reikiant trankė jo galvą į prekystalį.

– Ji neturi kito pasirinkimo, – tarė detektyvas Resnikas.

– Nesąmonė, – toliau purkštavo jo jaunesnysis kolega. – Ir kas tas Viktoras Petrenka?

Resnikas liūdnai pažvelgė į Magvairą, o paskui užkalbino policininką, ieškojusį įvykio liudininkų.

– Ką nors radot? – paklausė jis.

Policininkas papurtė galvą.

– Niekas nieko nematė – bent jau taip sako.

– Norėčiau, kad nuvyktumėte į Lyną ir gautumėte to vyro parodymus, kai tik jis atsigaus. Gerai?

– Gerai, bet tik tuščiai švaistysim laiką. Jis tau nieko nepasakys.

– Žinau, bet mums būtinai reikia jo parodymų, – tarė Resnikas. – Palauk, kol tie stikliai baigs savo darbą ir paimk kartu jo žmoną.

– Taip ir padarysiu.

Resnikas patapšnojo policininkui per petį ir patraukė prie savo „Buicko“. Iš paskos atsekė Magvairas ir, Resnikui atrakinus dureles, įsitaisė keleivio kėdėje.

– Gal man paaiškinsi, kas čia vyksta? – paklausė jis.

Resnikas prisisegė diržą ir tarė:

– Petrenka Šiaurinėje pakrantėje turi subūręs gaują, kuri plėšia rusų imigrantus. Čia jo darbas.

– Kodėl žmona to nepatvirtina? Man atrodė, ji buvo bepradedanti kalbėti.

Resnikas gūžtelėjo pečiais.

– Nesuprantu, – tęsė Magvairas, – kas tiems žmonėms negerai? Jei ji mums viską papasakotų, galėtume jį suimti.

– Tada jis ją nužudys. Taip pat ir jos vyrą arba vaikus.

– Nesąmonė. Mes galime ją apginti!

Resniko veidu nuslinko šešėlis.

– Ne, negalime, – tarė jis.

Įsukęs į Esekso gatvę, Rasnikas pasuko į dešinę ir ėmė tolti nuo stoties pastato.

– Kur mes važiuojame?

– Manau, reikia tave supažindinti su Petrenka. Tik nesu tikras, ar nuo to bus geriau.

Resnikas vairavo tylėdamas, jo veidą gaubė tamsus šešėlis. Magvairas kurį laiką jį stebėjo, paskui nusuko akis, nenorėdamas užsikrėsti slogia nuotaika. Akies krašteliu jis pastebėjo, kad Resniko veide nušvito vos matoma šypsena.

– Kas vyksta? – paklausė Magvairas.

– Kai ką sugalvojau. Kai susitiksi su Petrenka, pasakyk jam, jog manai, kad jis žydas.

– Kodėl? Ar jis tikrai žydas?

– Ne.

– Kam tada reikia tai sakyti?

Resniko šypsena darėsi vis platesnė.

– Tiesiog padaryk ko prašau, gerai?

– Gerai, sutinku. Ką turėjai galvoje sakydamas tai moteriai, kad tokie žmonės, kaip Petrenka, čia nėra nebaudžiami?

– Tą ir turėjau galvoje.

Resnikas liovėsi šypsotis.

– Petrenka dirbo KGB. Sovietų Sąjungoje tas sadistas galėjo daryti, ką norėjo. Čia gyvenanti rusų bendruomenė pažįsta Petrenką ir jo bijo.

– Kaip jis pateko į Jungtines Valstijas?

– Gavo kvietimą. Petrenka pasirodė Lyne prieš penkiolika metų, ką tik buvau baigęs pirmuosius metus tarnyboje. Jis pradėjo manytis pinigų kaip skolų išmušinėtojas, lupdamas nusigyvenusius lošėjus. Bandžiau jį sulaikyti, tačiau netikėtai buvau sustabdytas. Pasidomėjau tuo ir supratau, kad tai vyksta su Valstybės departamento žinia. Petrenka su jais kažką susitarė.

– Turbūt juokauji?

– Norėčiau.

– Ar jis vis dar saugomas?

– Tikrai nebe departamento. Tačiau Petrenka ne kvailas ir nesunkiai išvengia problemų. Bent jau iki šiol aš nieko negalėjau jam *pripaišyti*.

– Kokių sunkių nusikaltimų jis yra įvykdęs?

– Maždaug porą tuzinų žmogžudysčių.

– Eik sau! – negalėjo patikėti Magvairas. – Juk juokauji, ar ne?

– Norėtum.

Sustojęs prie automobilių dalių parduotuvės, Resnikas nutaisė skausmingą miną.

– Petrenka laukia mūsų viduje.

– Iš kur žinai?

– Seniai perpratau tą kalės vaiką.

Stojo tylos minutė.

– Būk atsargus. Mes norim jį pričiupti, todėl neleisk, kad jis pričiuptų tave, – įspėjo Resnikas. – Jis ne itin geras advokatas. Jei duosi jam galimybę iškelti tau bylą, jis ja pasinaudos.

Parduotuvė buvo įrengta purviname betoniniame pastate, kurio visi langai buvo užkalti fanera. Viduje degė daugybė dienos šviesos lempų. Du vyrukai taisė kadilako bamperį, dar trys rūkė. Detektyvams įėjus, visi penki žvilgtelėjo į juos ir grįžo prie darbo. Resnikas nekreipė į juos dėmesio, pasibeldė į uždarytas duris ir drąsiai jas patraukė. Viktoras Petrenka sėdėjo darbo kabinete prie stalo pats vienas. Neatrodė, kad jis būtų patenkintas matydamas nekviestus svečius.

– Kažko norėjot, detektyve? – paklausė jis abejingu tonu ir pažiūrėjo į juos stiklinėmis akimis.

– Norėjau užduoti tau keletą klausimų, – prabilo Resnikas.

– Aš tave pažįstu, – be jokios išraiškos Petrenka žiūrėjo į Resniką. Tada skubiai nužvelgė Magvairą ir tarė:

– O tavęs akyse nesu matęs.

Magvairas irgi įdėmiai žvelgė į Petrenką, bandydamas prisiminti, kur matė šias akis. Tikriausiai kokiame nors

roplių narve zoologijos sode, mintyse pasišaipė Magvairas. Jis parodė Petrenkai savo ID kortelę ir įbruko ją atgal į piniginę.

Resnikas kreipėsi į Petrenką:

– Septyniasdešimt dvejų Kijevo bakalėjos parduotuvės savininkas, maždaug dvigubai už tave smulkesnis, žiauriai sumuštas, o jo parduotuvė nuniokota.

– Kaip baisu, – su apsimestine užuojauta ištarė Viktoras Petrenka.

– Kuo jis tau prasikalto, Viktorai? Nesumokėjo už „stogą“ ar pabandė už save pakovoti ir tau pasipriešinti?

– Tu kaltini mane dėl to incidento?

– O turiu tam pagrindo?

– Tu man pasakyk. Jei taip elgiesi, reikės paskambinti savo advokatams.

– Tau nieko nereikia daryti. Tik pasakyti man, kur buvai šiandien dešimtą ryto?

Petrenka palengva nusišypsojo.

– Buvau čia.

– Kas nors gali tai paliudyti? – paklausė Resnikas be didelio entuziazmo, tarsi iš anksto žinotų atsakymą.

– Žinoma.

Petrenka pakilo, priėjo prie durų, atidarė jas ir kažką šūktelėjo rusiškai. Vienas iš trijų rūkorių atsisuko, metė cigaretę ant grindų ir nudūlino į biurą pas Petrenką. Jis buvo panašesnis į neandertalietį, negu į normalų žmogų: turėjo storų antakių įrėmintas akis, juodų plaukų kupetą, kuri beveik dengė visą kaktą. Nerangiai vilkdamasis link durų, jis nekreipė dėmesio į detektyvus ir žiūrėjo tiesiai į Petrenką.

– Paklausk jo, – Petrenka liepė Resnikui.

– Na, pirmyn, skelk ir mauk iš čia, – kreipėsi Resnikas į pusiau pirmykštį žmogų.

Tas klausiamai pažiūrėjo į Petrenką ir pradėjo mikčiodamas pasakoti tai, kad Petrenka jam buvo liepęs iš ryto.

– Sakiau, mauk iš čia.

Vyras palaukė, kol Petrenka jam linktelėjo, ir išėjo iš biuro.

– Manai, jie ką nors pasakys? – nusišaipė Petrenka. – Jei nieko prieš mane neturi, verčiau baikim tą priekabiavimą?

Magvairas staiga piktai nusijuokė.

– Ar pasakiau kažką juokingo? – paklausė jo Petrenka.

– Tu esi sumautas bailys, Viktorai. Kaip galėjai pakelti ranką prieš seną žmogų. Jis tau tiktų į tėvus!

– Netiktų, – atšovė Petrenka.

– Kodėl gi ne? – Magvairas mirktelėjo Resnikui. – Juk jūs abu rusai, ar ne? Ir abu žydai?

Petrenka krūptelėjo, jo raumenys įsitempė. Jis žengtelėjo link Magvairo ir iškošė pro dantis:

– Aš ne žydas.

Resnikas akimirką liovėsi kvėpuoti ir jau siekė revolverio. Tačiau Petrenka staiga tarsi pabudo iš sapno, kumščiai atsigniaužė ir jis grįžo prie stalo.

– Neįsižeiskit, – tarė jis Resnikui ir vėl nežymiai šyptelėjo.

Resnikas paprašė Magvairo išeiti ir tarė Petrenkai:

– Jei nori vadinti mane žydu – pirmyn. Man tu esi pasiutęs gyvulys, kurį reikia nudėti, ir, manau, vieną dieną aš tą padarysiu.

– Jūs man grasinate, detektyve?

– Tai – ne grasinimas, o faktas. Būsiu Steit gatvėje, saugosiu tų rusų parduotuvių savininkus. Tikiuosi tave ten išvysti.

***

Kai Magvairas ir Resnikas grįžo prie mašinos, Magvairas paklausė partnerio:

– Kas ką tik nutiko?

– Bandžiau priversti Petrenką tave įžeisti. Beveik pavyko.

– Ačiū, – ištarė Magvairas, visas nuraudęs. – Labai gera mintis.

– Galėjo tau trenkti – būtų buvęs puikus pretekstas jį suimti arba, dar geriau, paleisti kulką jam į galvą.

– Labai gražu iš tavo pusės versti mane šitaip aukotis, – sumurmėjo Magvairas.

– Neturėjau kito pasirinkimo. Mane jis būtų tiesiog ignoravęs.

Magvairas minutėlę sėdėjo širsdamas. Tada paklausė:

– Kodėl jis taip susinervina, kai kas pavadina jį žydu?

– Rusijoje žydų nelaiko rusais. Žydus laiko kitokiais. Dauguma vadinamų grynakraujų rusų, tokių, kaip Petrenka, yra antisemitai.

Resnikas nutilo, jo veidas apsiniaukė.

– Pinigai, kuriuos jis išplėšia iš tų parduotuvėlių savininkų, tėra kapeikos. Petrenka taip su jais elgiasi, nes mano, kad demonstruoti savo jėgą prieš juos yra jo pareiga.

Resnikas pamatė laisvą automobilių stovėjimo vietą prie vieno nelabai kokios reputacijos baro Vašingtono gatvėje ir pasuko link jo.

– Metas pietauti, – paskelbė jis.

– Abejoju, ar čia bus maisto.

– Pamatysim.

Resnikas išmaukė dvigubą burbono ir užsisakė dar vieną.

– Man neįprasta gerti darbo metu, – nenoromis ištarė Magvairas.

– Tai negerk. Čia mano verslo pietūs. Pabendravęs su Viktoru Petrenka, tik taip galiu nuraminti nervus.

Magvairas pradėjo nervingai glostinėti smakrą, matydamas, kaip jo kolega užsiverčia antrą taurelę burbono ir paprašo trečios.

– Man kai kas neduoda ramybės, – tarė Magvairas. – Kam reikėjo taip nusiaubti parduotuvę? Kaip tie žmonės išgalės mokėti Petrenkai, kai jų verslas naikinamas?

– Jie neturi kito pasirinkimo. Jiems teks rasti kitą pajamų šaltinį. Tai, ką Vaismanai gaus iš draudimo, viskas keliaus tiesiai į Petrenkos kišenę.

Barmenas įpylė dar vieną taurelę.

– Daugiau nebegausi, – pareiškė Magvairas.

Resnikas linktelėjo ir vienu mauku ištuštino taurelę. Jis atidavė mašinos raktelius Magvairui, ištiesė prieš save ranką ir pirmą kartą po Petrenkos išpuolio pamatė, kad ši nebedreba.

1

O jergutėliau. Aš tikrai ruošiuosi apiplėšti banką!

Nepaisant to, kad viskas buvo kruopščiai suplanuota, banko plėšimo idėja Denui vis dar neatrodė reali. Jis netgi tikėjosi, jog Džoelis atsisakys, ir tai bus puiki priežastis sustoti. Dabar, kai Džoelis vis dėlto sutiko, apiplėšimas nebebuvo tik miglota idėja. Jie tikrai ruošėsi tą padaryti. *Jis tikrai ruošėsi apiplėšti banką.* Kai pirmą kartą tą aiškiai suvokė, Denas visas nutirpo. Vairuodamas iš Naujojo Hampšyro, jis vos galėjo sutelkti dėmesį į kelią, važiavo tarsi autopilotu, galva buvo tuščia – jokių minčių ar pamąstymų. Tarsi būtų apsirūkęs.

Denas atsitokėjo tik sustojęs prie namų. Jo plaukai buvo drėgni, matyt, maudėsi po dušu. Miglotai prisiminė kalbėjęs su vaikais. Važiuodamas pas Gordoną, Denas buvo sustojęs picos ir pakuotės „Guinnesso“ – šiuos pirkinius jis pastebėjo ant priekinės sėdynės.

Gordonas lūkuriavo stovėjimo aikštelėje. Jis vilkėjo nudėvėtus batikinius marškinėlius, pro kuriuos kyšojo pilvas, o stambios šlaunys vos tilpo šortuose. Gordonas pasitiko Deną sėdėdamas mašinoje.

– Sveikas, Denai. Maniau, perkaisiu tavęs laukdamas. Tai ką darom – valgom lauke ar einam vidun? – pasiteiravo jis.

– Gal į vidų?

Gordonas čiupo alaus pakuotę, Denas nusekė įkandin. Jis stengėsi elgtis įprastai. Tarsi erzindamas, Denas patapšnojo draugui per pilvą.

– Priaugai truputį svorio, drauguži?

Gordonas kaltai nusišypsojo:

– Taip, man reikia didesnių drabužių. Nugara apsunko, keliai irgi, nebegaliu bėgioti. Nesportuojant svoris auga pašėlusiu greičiu. Tampu eiliniu nutukėliu, – atsiduso Gordonas. – Kas girdėti iš kitų?

– Nelabai žinau. Pakalbėsime viduje.

Įėjus Gordonas pasiteiravo apie Šrinį ir kitus bendrus pažįstamus, tačiau Denas negalėjo pratari žodžio. Kai jiedu įžengė į Gordono butą, Deną apėmė panika. Pasidarė sunku kvėpuoti, tarsi kas būtų užgulęs jo plaučius, prakaitas žliaugė upeliais. Kambarys tarsi užgriuvo ant jo. Sukaupęs visas valios jėgas, Denas siekė kėdės, visas sudribo ir iš visų jėgų stengėsi likti sąmoningas ir nenualpti. Laikas bėgo neapsakomai greitai. Gordonas be perstojo plepėjo, jo lūpos kalbėjo sau ir neturėjo nieko bendra su aplink sklindančiais garsais. Jo balsas tarsi zyzimas gręžė Denui smegenis.

Staiga Denas nurimo. Blaivia galva suvokė, jog apiplėšimas vis dėlto įvyks. Jis tarsi susitaikė su šia mintimi. Zvimbimas jo galvoje liovėsi ir Denas pajuto ramybę. Pasaulis aplink jį tarsi sustojo. Denas paklausė, ar galėtų pasinaudoti vonia.

– Žinoma, bet ką apie tai manai?

– Nežinau, – kiek suglumęs atsakė Denas. – Paklausk, kai grįšiu.

– Tu bent girdėjai, ką sakiau?

Denas atsiprašė ir lėtai nuslinko į vonią. Kojos buvo tarsi guminės ir jo neklausė. Denas atsuko šalto vandens čiaupą ir kokią minutę prausė veidą, po to pažvelgė į veidrodį. Jo veidas buvo išbalęs, lūpos atrodė praradusios spalvą. Denas žinojo, jog jį ką tik buvo ištikęs panikos priepuolis, ir tai neturi nieko bendra su jo širdimi. Pagalvojęs apie Gordoną, taip panirusį savo pasaulyje, kad nė nepastebėjo Deno priepuolio, primenančio širdies smūgį, jis negalėjo susilaikyti liguistai nenusišypsojęs.

Vienintelis vonioje kabojęs rankšluostis buvo visas purvinas. Denas nusišluostė veidą marškiniais. Kai grįžo pas Gordoną, trys gabalėliai picos jau buvo dingę, o ant grindų voliojosi du tušti alaus buteliai. Gordonas pabaigė ryti picą ir nusivalė veidą ranka, palikdamas riebalų ruožą.

– Pasakojau tau apie Eleną. Pameni, prieš kelis mėnesius skridau pas ją į Kankuną? Vakar ji man parašė laišką. Elena mane meta dėl kažkokio *bičo* iš Oregono. Manau, jinai jį sutiko, kai buvome Kankune.

– Gordonai, aš nenusiteikęs apie tai kalbėti.

– Na, tada atsiprašau, – įsižeidė šis ir atsilošė, o jo veidą nutvieskė pasipiktinimo grimasa.

– Tiesiog norėjau išgirsti tavo nuomonę, – po akimirkos jis tęsė. – Šiaip ar taip, manimi tiesiog atsikratė.

– Gerai, atleisk. Tęsk, – atlyžo Denas. – Ko norėjai manęs paklausti?

– Na, ką, manai, man reikėtų daryti?

– Nieko nebesuprantu. Juk pastaruosius kelis mėnesius man aiškinai, kad ji tau nebepatinka.

– Ne čia esmė. Aš sumokėjau už skrydį iš Maskvos į Kankuną. Kokią teisę turėjo kažkoks tipas iš Oregono tuo pasinaudoti? – piktinosi Gordonas. – Be to, nedrįsčiau

tvirtinti, kad ji man nepatinka. Elena puikiai kalba angliškai.

– Praleidai su ja savaitę viename kambaryje ir kartu nemiegojot. Berods sakei, kad ji miegodavo ant sofos?

– Tai todėl, kad aš labai knarkdavau. Kai pabudau ir radau ją miegančią ant sofos, ką turėjau daryti?

– Ką nori man pasakyti, Gordonai? Kad norėtum ją vesti?

– Na, ne, bet aš juk sumokėjau už tą kelionę. Pagalvok, kaip pats jaustumeisi? Tas tipas iš Oregono galėjo bent jau grąžinti pinigus!

– Nežinau, ką tau patarti.

– Na, dabar bent jau supranti, kaip aš jaučiuosi.

Gordonas paėmė gabalėlį picos ir abejingai jį sukramtė.

– Manau, man reiktų pamiršti Rusijos moteris. Šį mėnesį nusižiūrėjau labai dailią dvidešimt aštuonerių metų merginą iš San Paulo. Ji – burnos higienistė ir turėtų būti išsilavinusi. Galiu visada suorganizuoti mums pasimatymą Rio, o tėvams pasakyti, kad sutikau ją atostogaudamas. Vienintelė problema ta, kad nežinau, kaip gerai ji kalba angliškai.

– Taip, tai tikrai didelė problema, – su neslepiama pašaipa pasakė Denas.

– Nebūk toks sarkastiškas, – tarė Gordonas, vėl nutaisęs įsižeidusiojo miną. – Tai tikrai kebli situacija. Jei ji gerai nekalbės angliškai, žmonėms kils klausimas, kur aš ją sutikau.

Denas griežtai pažvelgė į Gordoną, bandydamas apsispręsti. Vyrukas, be abejo, buvo keistas, ir jis suprato Džoelio nenorą priimti jį į kompaniją. Kita vertus, nebuvo jokių abejonių, kad Gordonas sumanus ir turi savitą požiūrį, o tai

galėtų labai praversti. Nors Gordonas labai mėgo kalbėti, Denas negalėjo prisiminti nė vieno atvejo, kada jis būtų prasitaręs apie kokį svarbų dalyką. Kai kurie dalykai taip ir lieka jo galvoje.

– Ketinu apiplėšti banką. Nori prisijungt? – atsainiai paklausė Denas.

– Ne, verčiau jau dalyvausiu viename tų šou.

– Ką?

– Žinai, „Didysis brolis“ ar „Nepaprastos lenktynės“. Praėjusį vakarą bandžiau žiūrėti tą „Darbelį banke“, ir manęs jis visai nesužavėjo.

– Gordonai, kalbu apie tikrą apiplėšimą.

– Aišku, kurgi ne.

– Aš rimtai.

– Jėzau, Denai, niekada to nepadaryčiau. Ką pagalvotų mano tėvai, jei mane sugautų?

– Aš nejuokauju, Gordonai. Šrinis jau sutiko.

– Tikrai?

– Ir Džoelis.

– Nejuokauji?

Gordonas atsistūmė kėdę ir ėmė nykščiu tapšnoti sau per smakrą. Jis žvelgė į vieną tašką lubose.

– Landūnas? – pasitikslino.

– Taip.

Gordonas pažvelgė į Deną. Šį nustebino Gordono veide atsiradęs nuožmumas ir šiurkštumas. Jis niekada nėra matęs tokio Gordono.

– Tu tikrai nejuokauji? – paklausė jis.

Denas papurtė galvą.

– Šrinis ir Landūnas... Tai bent. Žinai, ką? Aš su jumis.

– Nori sužinoti detales?

– Ne, juk pažįsti mane. Man sunku susidaryti bendrą vaizdą. Noriu žinoti, ką man reikės daryti, ir visą dėmesį sutelkti į darbą.

Denas linktelėjo, tikėdamasis tokio atsakymo. Jis neabejojo, kad Gordonas sutiks. Denas kažkodėl pagalvojo, kad Gordonui puikiai tiktų viena Bobo Dylano dainos eilutė: „Daug kas iš mūsų mano, kad gyvenimas – tai pokštas".

– O gal neplėškim banko, – lėtai tarė Gordonas, sukdamas žvilgsnį nuo Deno, – aš neseniai sukūriau planą, kuris būtų gerokai efektyvesnis ir pelningesnis. Mes galėtume pagrobti vieną iš Peitono vaikų.

– Apsimesiu, kad nesuprantu, apie ką tu kalbi, Gordonai.

– Aišku, kad supranti – pagrobimas, išpirka... Iš Peitono galėtume išspausti keletą milijonų.

– Tu juokauji, tiesa?

– Kodėl taip manai? Jei ruošiesi plėšti banką, geriau apsvarstykim mano planą – bus žymiai paprasčiau.

– Kaip tu ketini tą padaryti? Juk Peitono vaikai mus pažįsta.

– Na, juk negali iškepti omleto, nesudaužęs poros kiaušinių, – sentencijomis prabilo Gordonas.

– Gordonai, liaukis.

– Peitonas to nusipelnė.

Gordonas trumpam nutilo, užgniauždamas emocijas.

– Jis sukiojasi aplink tą restoraną man matant jau kokius trejus metus nuo to laiko, kai mane atleido. Tai buvo jo idėja investuoti į atvirą teksasietišką kepsnių restoraną ir paskirti mane jam vadovauti. Peitonas pats man tai pasiūlė. Ir ūžė galvą gal trejus metus. Vakar aš pirmą kartą ryžausi jo apie tai paklausti, ir staiga jis nebenori su manim kurti verslo. Ar gali tuo patikėti, Denai? Jis sėdi ant savo aštuonių

milijonų ir negali investuoti šešiolikos tūkstančių, kad su draugu pradėtų verslą.

– Gal baigiam šią temą? – paprašė Denas.

– Galim apie tai nekalbėti, tačiau pasakysiu tau – man tikrai nebūtų sunku pagrobti vieną iš jo vaikų. Galbūt man netgi patiktų juo rūpintis.

– Nenoriu nieko apie tai girdėti. Mes nieko neskriausime, ypač vaikų. Juk Peitoną pažįstame labai seniai.

– Žinoma. Na, aš tik pasiūliau... Ką man tavo banko apiplėšimo plane reikės daryti?

– Įjunk kompiuterį, ir aš tau parodysiu.

Gordonas taip ir padarė. Kompiuteriui sušvietus, Denas įjungė interneto paiešką ir surado spalvotą vieno iš Bostono mafijos narių Raimondo Lombardo nuotrauką.

– Manau, mums labai pravers tavo, kaip teatro grimuotojo, patirtis. Galėtum mane padaryti panašų į jį? – paklausė Denas.

– Pažiūrėsime. Kalbėk konkrečiau.

– Ką turi galvoje?

– Kaip nori atrodyti – kaip jis iš tolo, iš arti ar taip, kad net jo motina nepažintų? Tokie tad dalykai. Kaip panašus į jį tu nori būti?

– Noriu, kad manęs nepažintų per stebėjimo kameras.

– Kokio jis ūgio?

– Panašaus į mano.

Gordonas apžiūrinėjo nuotrauką, vertindamas padėtį.

– Jis už tave stambesnis.

– Taip. Maždaug dvidešimt septyniais kilogramais.

– Manau, man pavyks, – pasakė Gordonas linktelėdamas. – Tik reikės prikimšti pamušalą, kad atrodytum stambesnis. Ką ruošiesi vilkėti?

– Darbinį kombinezoną.

– Gerai, tada jokių problemų. Tau reikės peruko ir ūsų. Pastorinsiu tavo žandikaulį ir nosį. Praverstų tamsūs akiniai, kad paslėptum akis. Žinoma, galiu tai padaryti, – patenkintas apibendrino Gordonas.

– Man nereikės tamsių akinių. Neseniai įsidėjau kosmetinius kontaktinius lęšius, keičiančius akių spalvą. Mūvėsiu slidininko kaukę ir ją nusiimsiu, kad mane nufilmuotų apsaugos kamera.

– Manau, kils problemų.

– Kokių?

– Grimui naudosiu glaistą, todėl, nusiiminėdamas kaukę, gali išsimurzinti nosį. Sukelsi policininkams juoko.

Gordonas pasikasė galvą.

– Galėčiau naudoti ir gumos mišinį, – garsiai mąstė jis. – Turėtų suveikti. Kada planuojam veikti?

– Po šešių dienų.

– Galėjai įspėti ir anksčiau... Na, bet jei per savaitgalį nugrimavau „Operos fantomą“, tai, manau, spėsiu ir tave pagražinti.

– Tau tikrai patinka visas šis teatro reikalas, ar ne?

– Absoliučiai negaliu pakęsti.

– Nesuprantu. Juk tiek metų tuo užsiiminėjai.

Gordonas vos šyptelėjo mįslinga Monos Lizos šypsena.

– Nuo koledžo laikų, jei tiksliau. Norėjau panervinti savo tėvą ir, manau, tai buvo geriausias būdas tai padaryti. Priklausyti teatralų klubui buvo prestižas, ir mano mama apie tai gyrėsi visiems savo draugams, tačiau tėvui tai buvo kankynė. Užsiimu šia veikla tik todėl, kad turėčiau su jais apie ką kalbėtis grįžęs namo Kalėdoms.

– Darei tą tiek metų tik dėl savo tėvuko?

– Juk tai normalu. Nori, kad daryčiau tik grimą, ar turėčiau dalyvauti ir pačiame apiplėšime? Juk žinai, buvau Vietname...

– Tavęs reikės ir pačiame apiplėšime. Rytoj tinkamės pas Džoelį aptari detalių. Paimsiu tave dešimtą.

– Ar duosi man ir ginklą?

– Taip.

Gordonas sunėrė rankas ir linktelėjo.

– Tada puiku.

***

Jurijus Tolkovas įvairavo savo mersedesą pro mažo kolonijinio stilaus namo vartus viename iš Melrouzo akligatvių. Petrenka sėdėjo ant priekinės sėdynės, gale buvo įsitaisęs vyresnis už jį švelnių bruožų vyras. Jurijus dar kartą žvilgtelėjo į adresą, užrašytą popieriaus lapelyje, ir patvirtino Petrenkai, kad šis teisingas. Išlipę iš mašinos, vyrai patraukė link paradinių durų, Jurijus su Petrenka ėjo pirmi. Vyresnysis vyras nešėsi odinę rankinę, jis žengė tarsi žvyro pribertais batais.

– Mūsų laukia trys arabai? – pasitikslino Petrenka.

– Taip buvome sutarę.

Kai pasibeldė, lango užuolaida sukrutėjo ir netrukus rūsčios išvaizdos vyras atidarė duris, nekantriai pakvietęs užeiti vidun. Jam buvo vos dvidešimt, plonas kaip šiaudas, už juosmens užkišęs kompaktišką devynių milimetrų pistoletą „Glock“. Ant sofos sėdėjo kiti du arabai. Vienas – stambaus sudėjimo, tvarkinga vešlia barzda, kitas buvo lieknas, labai šiurkščių bruožų ir atrodė piktas. Visi trys arabai vilkėjo laisvalaikio kostiumais.

Jurijus rusiškai kreipėsi į Petrenką, sakydamas, kad piktasis vyras ant sofos – tai vienas iš dešimties labiausiai FTB ieškomų žmonių. Jo vardas buvo Abasas.

Abaso veide tvykstelėjo pyktis, kai išgirdo rusų kalbą.

– Mes tarėmės, kad kalbėsimės tik angliškai, – įspėjo jis pykčiu kunkuliuojančiomis akimis. – Dar vienas žodis rusiškai, ir viskas bus baigta.

Petrenka nusišypsojo vos matoma bejausme šypsena.

– Nurimk, – tarė jis. – Mano pavaldinys tik stengėsi būti diskretiškas. Jis sakė, kad čia smirda kaip tvarte. Turiu su juo sutikti. Ir dar tvanku kaip pirtyje. Gal atidarytumėte langą ar įjungtumėte kondicionierių?

Abasas minutėlę žiūrėjo į Petrenką buku žvilgsniu, tada kažką pasakė arabiškai juos įleidusiam žmogui. Dar labiau susierzinęs, vyras priėjo prie lango ir vos jį pravėrė.

– Turime dešimt deimantų ir norime, kad juo įvertintumėte, – pasakė Abasas, o jo veidas vis dar degė pykčiu. – Likusieji aštuoniasdešimt laikomi saugioje vietoje.

Staiga Petrenka liovėsi šypsojęsis.

– Galime sutarti dėl kainos, tačiau vėliau mes įvertinsime visus deimantus ir nustatysime sumą.

– Jums nereikės nustatinėti jokių sumų, ir mums nebūtina apie tai kalbėti.

Abasas įkišo ranką į kišenę, ištraukė iš jos mažą šilkinį maišelį ir ištiesė jį Petrenkai, nė nepajudėjusiam iš vietos. Vyresnysis vyras paėmė deimantus ir buvo palydėtas prie staliuko, kur galėjo juos apžiūrėti. Jis išsitraukė iš savo krepšio nešiojamąją ksenono lemputę, nedideles svarstykles, Šnaiderio lupą ir buteliukus su skirtingais tirpalais, pasilenkė prie deimantų ir pradėjo kiekvieną iš jų apžiūrinėti bei sverti. Baigęs darbą, jis prišlubčiojo prie Petrenkos ir rusiškai

pasakė, kad tie dešimt deimantų labai geros kokybės ir verti kokių šimto penkiasdešimties tūkstančių dolerių.

– Angliškai! Juk tarėmės kalbėti tik angliškai! – užriko Abasas ir vėl kažką sukomandavo arabiškai. Šalia Petrenkos stovėjęs arabas jau siekė pistoleto, kai Petrenka staigiu judesiu mostelėjo dešinę ranką ir beveik iškart smogė kaire vyrukui į krūtinę – smūgio trajektorijos beveik nesimatė. Ataka išvertė arabą iš kojų. Šiam parkritus ant grindų, pistoletas išsprūdo ir nukrito per pusę metro nuo jo. Nespėjus arabui pasiekti ginklo, Petrenka užmynė jam ant rankos ir pakėlė ginklą. Stambusis arabas rausėsi vidinėje švarko kišenėje, tačiau suakmenėjo supratęs, kad rusas laiko įrėmęs jam į gerklę dvidešimties centimetrų spyruoklinį peilį.

Petrenka išėmė iš pistoleto apkabą ir tuščią ginklą padavė Abasui.

– Jei norėčiau jus nužudyti ir pavogti deimantus, tai nebūtų sunku padaryti, – tarė jis. – Tačiau aš neketinu to daryti. Tikiuosi, kad tu ir tavo draugai baigs elgtis kaip mažvaikiai, ir tai bus pirmasis mūsų sandėris.

Abasas net purtėsi iš baimės ir įtūžio.

– Juk tarėmės – kalbėsimės tik angliškai!

– Jis nemoka angliškai, tik rusiškai, – atsakė Petrenka, rodydamas į juvelyrą. – Jis man pasakė, kad deimantai ne itin gryni ir šie akmenėliai verti vos dvidešimties tūkstančių dolerių.

– Taip, tiesa, *kiekvienas* deimantas yra vertas po dvidešimt tūkstančių dolerių.

– Ne kiekvienas, o visi dešimt. Kadangi aš tikiuosi bendradarbiauti su jumis ir ateityje, sumokėsiu jums šešiasdešimt procentų visų devyniasdešimties deimantų vertės – tai yra šimtą aštuoniasdešimt tūkstančių dolerių.

– Jie verti penkiskart daugiau.

– Tikrai ne.

Petrenka nutilo minutėlei ir patrynė abu smilkinius.

– Ir baik rėkti – man įsiskaudėjo galvą. Tai sutariam?

Abasą beveik ištiko epilepsijos priepuolis. Deimantų prekeivis buvo pernelyg įsiutęs ir išsigandęs, kad ką nors darytų, tik be garso krutino lūpas, tarsi kalbėtų su savimi. Jis bejėgiškai pažvelgė į abu kompanionus: vienam bendrui vis dar įremtas peilis po kaklu, kitas tįsojo ant grindų, glostydamas sužeistą ranką.

– Tau nebūtina sutikti, nei nenori, – nerūpestingai pridūrė Petrenka. – Aš labai nenusiminsiu. Jei nori, bandyk ieškoti, kas sumokės tau daugiau. Gali bet kada nukeliauti į Niujorko juvelyrų kvartalą ir pažiūrėti, ar ten kas nors norės su tavimi turėti reikalų.

Abasas bandė kalbėti, bet negalėjo rasti tinkamų žodžių. Po trečio bandymo prabilti jis pagaliau išlemeno:

– Tu mus iššudysi, jei aš nesutiksiu.

– Ne, kodėl turėčiau? Jei nenori su mumis turėti reikalų, mes išeisime. Tačiau nemanau, kad rasi geresnę kainą.

Jurijus nusisuko. Stambusis arabas ūmai pažaliavo ir ėmė kasytis peilio įrėžtą vietą. Abasas žvilgtelėjo į jį, po to skubriu žvilgsniu nulydėjo nokautuotą ir ant grindų sėdintį savo bendrininką. Jis apsilaižė lūpas:

– Apsvarstysiu jūsų pasiūlymą, – sunkiai pralemeno jis.

Petrenka gūžtelėjo pečiais.

– Žinai, kur mane rasti, – pasakė. – Ilgai nedelsk, – jis apsisuko ir išėjo.

Juvelyras išsliūkino paskui jį. Galiausiai Jurijus paslėpė peilio ašmenis ir atbulomis išėjo iš namo.

Mašinoje Jurijus pasisuko į Petrenką:

– Tikrai nenori grįžti ir pasiimti tų deimantų? Penkios minutės, ir baigta.

Petrenka papurtė galvą.

– Jei būsime kantrūs, jie atiduos mums visus deimantus. Ir dar daugiau – ateityje. Mes siūlome tik mažą dalelę to, ko jie nori. Tiems arabams reikės padengti skirtumą, parduodant mums daugiau deimantų. Prasmukti pro sieną su deimantais jiems nesunku, o štai *pasidaryti* grynųjų – nelabai.

Petrenka minutėlę patylėjo, sugniaužė kumštį ir patrynė nykščiu krumplius, jausdamas nuospaudas.

– Be to, – po akimirkos pridūrė, – jei aš ten grįžčiau, man prireiktų daugiau negu penkių minučių.

1

Po audringų skyrybų kapitonas Kenetas Hedlis persikėlė iš Somervilio į Lyno policijos padalinį, kur susiklostė labai palankios aplinkybės. Tačiau problemos jį persekiojo viena po kitos. Galbūt jo nebenervino buvusi žmona, nuolat rėkavusi ir mėčiusi jam kaltinimus, tačiau naujas darbas buvo ne ką geresnis. Kaip ir Somervilyje, čia jam reikėjo tvarkytis su tais pačiais miesto nusikaltimais: mašinų vagystėmis, įsilaužimais, narkotikais, jaunuolių gaujomis. Skirtumas tik tas, kad čia jam reikėjo dirbti su rusų banditais.

Kaip ir Somervilyje, Lyne irgi buvo darbo vietoje girtuokliaujantis pareigūnas. Kai Resnikas įėjo į Hedlio darbo kabinetą, iš jo burnos pajuto stiprų burbono kvapą. Gal jis bent galėjo suvalgyti kelis mėtinius ledinukus, prieš grįždamas į darbą? Nors Resnikas atrodė nuoseklus ir nesunkiai perprantamas, degė atkaklumu ir jėga. Todėl Hedlis nusprendė nekreipti dėmesio į Resniko įpročius – vyrukas buvo geriausias detektyvas, o išgėrinėjimų atvejai tebuvo pavieniai. Hedlį vargino Resniko skundai dėl Viktoro Petrenkos ir jis suprato, kad alkoholis šiam padeda atsipalaiduoti.

– Juk turi būti kažkoks būdas, – kalbėjo jam Resnikas. – Mes juk negalime leisti tam šunsnukiui terorizuoti kaimynų ir aplinkinių verslininkų. Jo autodalių parduotuvė virto vogtų

automobilių dirbtuvėmis. Reikia susitelkti, iki galėsime ką nors jam *pripaišyti*, arba aš jį seksiu ir darysiu spaudimą.

Hedlis pažiūrėjo į laikrodį. Jie diskutavo jau dešimt minučių.

– Aleksai, mūsų rankos surištos, nes sumažėjo finansavimas. Negaliu tau leisti šitiek laiko gaudyti vėją laukuose. Be to, nukentėjusysis teigė, jog tai buvo nelaimingas atsitikimas. Jo versiją patvirtino ir žmona, tikindama, kad jos vyras paslydo.

– Jiems buvo prigrasinta.

– Turiu jais patikėti...

– O parduotuvę ji turbūt nusiaubė pati? Galbūt per stipriai veikė oro kondicionierius ir pro langą netyčia išpūtė trisdešimt šešių kilogramų kasos aparatą?

Hedlis beviltiškai ištiesė delnus.

– Kol tie žmonės laikysis savo, aš niekuo negaliu padėti.

Hedlis priėjo arčiau ir, nužeminęs balsą, tarė tarsi sąmokslininkas.

– Pasižiūrėk į tai iš mano varpinės: mes tiriame bylą, kuriai reikia žmogiškųjų resursų. Priešingu atveju, byla gali būti uždaryta. Mes ir taip turime per daug bylų.

– Kenai, taip galvoti – šlykštu. Be to, susitvarkius su Petrenka, bylų žymiai sumažėtų. Juk mes galime kažką padaryti!

– Tu gal ir gali kažką padaryti, – tarė Hedlis. – Pasiimk laisvadienį – atrodai nekaip.

– Man viskas gerai.

– Ne, negerai. Negaliu leisti policijos pareigūnams gerti darbo metu, – neištvėrė Hedlis ir po akimirkos nuleido balsą. – Aš tavęs nekaltinu. Matau, esi truputį pavargęs, todėl gali kelias valandas pailsėti.

Resnikas pažvelgė Hedliui į blyškiai žydras akis ir linktelėjęs nusisuko.

– Niekada neišgėrinėdavau darbo metu. Tai dėl Petrenkos... Rytoj atidirbsiu viršvalandžius, – pažadėjo Resnikas.

– Neprivalai. Tu ir taip nuolat sėdi viršvalandžius. Tiesiog pasistenk taip nenusitašyti, gerai?

– Pažadu.

Išeidamas iš kontoros, Resnikas atsakė į Magvairo klausiamą žvilgsnį gūžtelėjimu:

– Juk sakiau, kad esu išgėręs, – informavo partnerį. – Šiandien nebedirbsiu. Rytoj iš ryto grįšiu *šviežias*.

– Supratau, – atsakė Magvairas, įžūliai šypsodamasis, – prisigeri darbe ir dar gauni laisvadienį.

– Atsiprašau, rodau blogą pavyzdį.

Resnikui nueinant, Magvairas dar bandė sakyti, kad šis veda jį iš kantrybės. Tačiau jis tik pamojavo, liepdamas partneriui nesirūpinti.

***

Aleksas Resnikas su buvusia žmona susipažino koledže. Ji buvo graži raudonplaukė iš Long Ailendo, tarsi iš pieno plaukusi. Tokių kaip jos nuostabių žalių akių Aleksas dar niekada nebuvo matęs. Jis siekė politinių mokslų magistro ir baigęs koledžą planavo stoti į teisės mokyklą. Nusprendęs laikyti Lyno policijos stojamuosius egzaminus, gavo aukščiausią balą. Alekso tėvas bandė visais įmanomais būdais atkalbėti sūnų nuo darbo policijoje.

– Aleksai, – sakydavo jam tėvas, – kam tau to reikia? Gali puikiai pragyventi ir dirbdamas teisininku. Nedaryk šios klaidos. Jei tau reikia pinigų, aš tau padėsiu.

– Tėti, – prisimena savo žodžius Resnikas, – žydų teisininkai yra pigiau grybo. O kiek pažįsti žydų policininkų? Be to, juk norėtum, kad kas nors pagaliau sutvarkytų tuos tavo reikaliukus su neapmokėtais automobilių stovėjimo bilietais? – dar paerzindavo.

Resniko tėvas dirbo taksistu ir, būdamas rūpestingas sūnus, Aleksas tikrai nenorėjo, kad jo gimdytojas dirbtų viršvalandžius, kad padėtų jam. Resnikas įtikinėjo tėvą, kad darbas policijoje labai pravers būsimai teisininko karjerai. Po kelerių metų jis grįšiąs į teisės mokyklą ir gausiąs magistro laipsnį, žadėjo Aleksas. Tėvo šnekos nepakeitė jo didelio noro užsidirbti pragyvenimui, kad galėtų vesti Kerę. Aleksas dėl jos buvo pametęs galvą ir labai norėjo, kad Kerė būtų jo žmona.

Po aštuoniolikos jų vedybinio gyvenimo mėnesių Kerė pagimdė sūnų. Brajenas buvo iš tų retųjų kūdikių: beveik neverkdavo ir visada šypsodavosi Resnikui jį paėmus ant rankų. Resnikas labai mylėjo žmoną, tačiau jo jausmai berniukui buvo stipresni nei jis galėjo įsivaizduoti. Palikti jį kiekvieną rytą jam būdavo tas pats, tarsi netekti dalelės širdies. Kai Brajenui sukako dveji, paaiškėjo, kad berniukas turi širdies ydą ir vieną vožtuvą reikėjo pakeisti dirbtiniu. Operacija buvo pavojinga, tačiau viskas baigėsi laimingai.

Po trejų metų, devynis mėnesius kovojęs su plaučių vėžiu, mirė Alekso tėvas, užkietėjęs rūkorius. Po savaitės Anapilin iškeliavo ir Resniko motina – greičiausiai nuo širdies smūgio. Nors jos mirtis ir sukrėtė Resniką, tai jam nebuvo netikėta. Aleksas žinojo, kad jo tėvai beprotiškai mylėjo vienas kitą ir negalėjo gyventi skyrium. Jis dar nebuvo atsigavęs po tėvų mirties, kai sužinojo, kad vieną iš

sūnaus plastikinių vožtuvų būtina pakeisti. Tą kartą Brajenas neištvėrė operacijos ir mirė.

Kerė manė, jog būtent tada Resnikas emociškai nuo jos atsiribojo. Nors jai nepritardavo, Aleksas nematydavo jokio reikalo ginčytis. Jis tiesiog negalėjo tverti savame kailyje: negalėjo miegoti, negalėjo ramiai nusėdėti. Aleksui nežmoniškai skaudėjo širdį, ir vienintelis kelias buvo bandyti gyventi toliau. Jis pradėjo dirbti viršvalandžius, prisiimdamas sau visus įmanomus darbus, kartais dirbdavo net po dvidešimt keturias valandas per parą. Nuovargis padėjo gėlos kankinamam policininkui: išsekęs jis užsimerkdavo ir galėdavo panirti į nesąmoningą būseną. Blogiausia, jog kartais jis sapnuodavo. Tuose jo sapnuose lankydavosi Brajenas, ir kiekvieną kartą nubudęs Aleksas turėdavo suvokti, jog galutinai prarado sūnų.

Po dvejų metų Kerė pareiškė Aleksui, kad po pirmosios Brajeno operacijos jis prarado humoro jausmą. Gal net savo širdį. Resnikas bukai į ją pažiūrėjo.

– Nežinau, ką tau pasakyti, – tarė jis.

– Apie tai aš ir kalbu, Aleksai. Vyras, už kurio ištekėjau, turi mokėti mane pralinksminti. Net jei labai sunku.

– Mano žmona – nenuilstanti optimistė.

– Nepataikei.

Ji nutilo, veido spalva pasikeitė, moteris visa išbalo.

– Nuo tada, kai netekome Brajeno, verkiu kiekvieną dieną, kartais ištisas valandas. Tačiau nė karto nemačiau tavęs verkiančio – nuo to laiko neišspaudei nė vienos ašaros. Tu bėgi, Aleksai, nesugebi susitaikyti su savo skausmu. Jei neleisi sau pasielvartauti, mūsų reikalai vargu ar pagerės.

Aleksas Resnikas negalėjo su ja nesutikti, bet tai nepadėjo jam nusiraminti. Kerė pernelyg primindavo Brajeną,

ypač, kai sėdėdavo šalia ir akimis maldaudavo, kad jis ką nors pasakytų. Aleksas paliko jų nedidelį kuklų namą su dviem miegamaisiais. Kitaip pasielgti jis negalėjo.

Jų santuoka ėmė griūti. Aleksas ir Kerė beveik nesikalbėjo. Didelio priešiškumo ar nuoskaudų jiedu vienas kitam nejautė. Alekso jausmai Kerei beveik nepasikeitė nuo tada, kai pirmą kartą ją pamatė, tačiau atsirado atstumas, kurį jis pats ir sukūrė. Galbūt ji per daug Aleksui priminė mirusį sūnų. Todėl jis žmonos neprisileido, ir po kurio laiko ši nustojo stengtis. Aleksas ir Kerė išsiskyrė praėjus maždaug trejiems metams po Brajeno mirties. Dar po kelerių metų Kerė ištekėjo antrą kartą.

***

Resnikas pasuko link studijos, kurioje gyveno po skyrybų. Pusiaukelėje jis apsigalvojo, apsisuko ir nuvažiavo į Lyno memorialinę ligoninę. Atvykęs jis pasikalbėjo su gydytoju, apžiūrėjusiu čion atvežtą poną Vaismaną. Be smegenų sukrėtimo, vyrui buvo praskelta priekinė kaukolės dalis bei pažeisti kaklo raumenys. Jie laikė jį intensyviosios priežiūros palatoje.

Užėjęs Resnikas rado Vaismaną vieną gulintį palatoje. Vyro galva buvo sutvarstyta, ant kaklo uždėtas įtvaras. Jis žiūrėjo į detektyvą stiklinėmis akimis, kol vargais negalais jį atpažino.

– Jūs dažnai pas mus apsiperkate, – kimiai sukuždėjo ponas Vaismanas. – Prisimenu jus. Mano žmona pasakojo, kad šiandien jai padėjote. Ačiū.

– Maniau, rasiu čia jūsų žmoną.

– Kam ji raudanti čia reikalinga? – lėtai tarė jis. – Išsiunčiau ją atgal į parduotuvę – tegul verkia ten.

– Skaičiau pareiškimą, kurį parašėte pareigūnui.

– Aš paslydau, – tarė.

– Mudu abu puikiai žinome, kad tai netiesa, pone Vaismanai.

Jis sugūžčiojo pečiais, kiek leido kaklo įtvaras.

– Kartais seni žmonės pargriūva.

– Viktoras Petrenka su jumis pasielgė labai negarbingai. Taip jis elgiasi ir su šimtais kitų tokių, kaip jūs. Reikia, kad kas nors man padėtų, ir patupdyčiau tą padugnę į kalėjimą.

– Jei būtų kalbama tik apie mane... – neryžtingai pradėjo Vaismanas, tačiau senuko balsas staiga nutrūko, o lūpos pradėjo drebėti. Jis nusuko akis į šoną. Kai susitvardė ir jau galėjo kalbėti, jis tęsė toliau: – Turiu žmoną Aną, mudu susituokę jau penkiasdešimt dvejus metus. Ne, atleiskite, galiu tik patvirtinti, jog paslydau.

Resnikas padėjo ant stalo savo vizitinę.

– Jei apsigalvotumėte ir nuspręstumėte papasakoti, kas iš tikrųjų įvyko, paskambinkite man.

Vyras pažiūrėjo į Resniką, tačiau jo pusiauviros akys nejudėjo.

– Ar apsaugosite mano Aną?

Resnikas negalėjo atsakyti į šį klausimą.

– Taip ir maniau, – tarė Vaismanas, užmerkdamas akis. – Sakau jums, aš paslydau. Palikite mane, aš labai pavargęs.

Resnikas žiūrėjo į dar kažką pasakyti bandantį senolį. Galų gale jis pasidavė.

1

Palikęs Gordoną, Denas sustojo prie Šrinio namų, tikėdamasis jį rasti. Laimė, Šrinis atskubėjo jo įleisti.

– Sveikas, drauguži, – pasisveikino, atidaręs duris. – Keista tave čia matyti. Maniau, prieš tai paskambinsi.

Denas uždarė paskui save duris ir paprašė draugo atnešti butelį tekilos.

– Reikia atšvęsti, žmogau, – mes būsime bankų plėšikai! – iškilmingai paskelbė Denas. – Naujieji Bučas Kasidis ir Sandansas Kidas.

– Jėga, vyruti! – suplojo rankomis Šrinis. – Manau, mums pasiseks geriau nei tiem dviem!

Denas atsisėdo, Šrinis surado butelį tekilos ir porą švarių taurelių. Deno ramybė stebino jį patį – tarsi pas Gordoną jį būtų ištikęs nepaaiškinamas priepuolis, o dabar jis visai abejingas. Kaip bebūtų, jis jautėsi puikiai.

Šrinis atnešė butelį tekilos su žaliosiomis citrinomis ir trupučiu druskos, pripylė abu stikliukus.

– Taigi tavo bičiulis Džoelis prie mūsų prisijungia? – paklausė Šrinis.

– Taip, Gordonas su mumis.

Denas paėmė gabalėlį citrinos, jį iščiulpė, tada išgėrė tekilą, jausdamas šiltą sprogimą pilve, ir įsipylė antrą.

– Turime pakoreguoti planą. Džoelis reikalavo, kad priimtume ir jo draugą.

– Turbūt juokauji?

– Atleisk, žmogau, neturėjau kitos išeities. Tas vyrukas mums parūpins nesusekamų ginklų. Jei būčiau nesutikęs, Džoelis nebūtų pasirašęs, o tai reikštų, kad planas neišdegs.

– Ar pažįsti tą žmogų?

– Prieš metus kartą buvau sutikęs – truputį įtartinas tipelis.

– Man tai nepatinka.

– Man irgi, bet Džoelis primygtinai reikalavo – ir dėl ginklų, ir tam, kad turėtų kažką iš „saviškių". Negaliu jo kaltinti.

– Ne, tai man nepriimtina. Būtume gavę ginklų iš kitur! Negalim įtraukti nepažįstamų žmonių. Tai – per didelė rizika.

– Man irgi nepatinka, tačiau teks su tuo susitaikyti. Renkamės rytoj aptarti plano. Turėsi galimybę susipažinti su Džoeliu, o mudu – su jo draugu. Jei kuris nors iš mūsų pajus kažką negero, viską mesime.

Šrinis nutaisė kartoką veidą.

– Taip neteisinga, bičiuli.

– Suprantu. Tikrai suprantu. Bet juk susitikimas dar nieko nesugadins?

– Gerai, susitiksime. Bet man tai labai nepatinka... – pakartojo Šrinis.

Įdėmiau pažvelgęs į Deną, jis tarė:

– Drauguži, tau po akimi mėlynė. Kas nutiko? Kažkas gerai tave aptalžė?

– Tai buvo viena iš daugybės tavo merginų, – atšovė Denas. – Ji paklausė, ar galėčiau tau perduoti žinutę. Štai ji, – Denas pirštu parodė į mėlynę.

– Labai juokinga, – nusišaipė Šrinis. – Tai kas nutiko?

– Nieko įdomaus, – į kalbas nesileido Denas. – Užsuksiu

rytoj tavęs prieš dešimtą, tada paimsime Gordoną ir važiuosime į Naująjį Hampšyrą pas Džoelį.

– Susitikimas Naujajame Hampšyre, Džoelio namuose? – pasitikslino Šrinis.

– Taip, vieta labai atoki, todėl puikiai tinka tokiam susirinkimui. Tau tinka?

– Tikriausiai.

– Puiku, tada iki rytojaus.

– Kur taip skubi? – sustabdė Šrinis. – Mums dar liko trys ketvirtadaliai butelio.

– Atleisk, vyruti. Turiu sutvarkyti keletą reikalų ir pasiruošti kitai savaitei.

– Būdamas tavo vietoje, dar neskubėčiau. Aš rimtai galvoju pasitraukti, – pareiškė Šrinis. – Patikėk, man tikrai labai nepatinka tavo draugelio įgeidžiai.

– Nekaltinu tavęs, Šrini. Tačiau mes užtruksime vos dešimt minučių. Susisuksime tikrai greitai – Džoelio draugas nieko nepakeis.

– Bet mes jo nepažįstame. Nežinome, ar po to jis neprasitars.

– Tu teisus. Mes jo nepažįstame, tačiau pažįsta Džoelis. O jis tikrai nenorėtų rizikuoti savo kailiu.

Denas užsivertė dar vieną taurelę tekilos ir pajuto, kaip ši nubėgo gerkle. Sukdamas link durų, jis patapšnojo Šriniui per nugarą. Vilkdamas kojas, Denas jautėsi baisiai išsekęs. Atsisėdęs į automobilį, prisiglaudė prie vairo ir kelioms sekundėms užsimerkė.

Kai pravėrė akis, jau buvo tamsu. Denas jautėsi tarsi būtų prarijęs saują pjuvenų. Jis pasėdėjo minutėlę, kol akys priprato prie tamsos. Laikrodis mašinoje rodė dvidešimt tris po devynių vakaro.

Tikėjosi, kad Kerol iškels sceną, kai grįš namo. Tačiau Denas nustebo atidaręs duris ir išvydęs jos akyse susirūpinimą. Jo nuostabai, Kerol jam net truputį šypsojosi.

– Nerimavau dėl tavęs, – pasakė ji, paimdama už rankos.

– Įvyko keistas nesusipratimas, – ėmė aiškinti jis. – Pakeliui užsukau pas Šrinį, o grįžęs į mašiną netyčia užmigau. Tiesiog *nulūžau*. Pabudau gal prieš dešimt minučių.

Kerol palietė jo kaktą, tarsi tikrindama, ar Denas nekarščiuoja.

– Tau viskas gerai? – paklausė ji.

– Manau, taip. Pastaruosius porą mėnesių prastai miegojau. Taigi pagaliau pajutau to pasekmes, – nervingai nusijuokė. – Stebiuosi, kad niekas neiškvietė policijos – buvau atsijungęs kokioms septynioms valandoms.

– Turiu tau gerų naujienų, – nusišypsojo Kerol. – Tau skambino dėl darbo.

Denas užsikirto, bandydamas paklausti, kas skambino. Jis atsikosėjo ir pabandė dar kartą, išspausdamas žodžius.

– Užsirašiau jo vardą. Jis perskambins rytoj aštuntą ryto. Gal nori ko nors pietums? Pavyzdžiui, kiaušinienės su kumpiu?

– Žinoma.

Denas nusekė paskui Kerol į virtuvę ir atsisėdo prie baro. Ten rado lapelį, ant kurio buvo užrašytas to vyruko vardas – Martinas Filipsas. Denas jo nepažinojo.

– Ar jis ką nors pasakojo apie tą darbą?

– Tik tiek, kad ieško programinės įrangos apsaugos specialisto. O tu tikrai tam tinki.

Kerol trumpam suraukė nosį.

– Vos nepamiršau. Apie devintą skambino Džoelis.

Atrodė supykęs, kad nerado tavęs namie. Sakė perskambins apie dešimtą.

Virtuvėje laikrodis rodė be dvidešimt dešimt. Denas įsitaisė ir stebėjo, kaip jo žmona ruošia kiaušinienę. Kai ji baigė, buvo be septynių minučių dešimt. Denas greit suvalgė maistą, norėdamas būti vienas kambaryje, kai skambins Džoelis.

– Panašu, kad esi labai išalkęs, – pastebėjo Kerol.

Denas kažką sumurmėjo pritardamas. Jis jau stojosi nuo stalo, kai staiga suskambo telefonas. Jis neleido Kerol pakelti ragelio – pats nubėgo prie aparato.

– Skambinau tau devintą, – pakėlus ragelį, iškart pasiskundė Džoelis. – Kur tu buvai?

– Atleisk. Turėjau reikalų.

– Nemalk šūdo. Žinai, kaip mane užknisa jau antrą kartą važiuoti prie taksofono? Dvidešimt du kilometrai pirmyn ir atgal, kvaily.

– Pasakysiu tau štai ką: savo skundus išsakysi, kai susitiksime rytoj. Taip pat susikursime elektroninį paštą.

Džoelio tonas pasikeitė, jis tapo santūresnis.

– Ką, ką?

– Tu man pasakyk. Ką tau sakė tavo draugužis iškrypėlis?

– Eik šikt. Būk pas mane lygiai dvyliktą, supratai? – Džoelis padėjo ragelį.

Denas minutėlę stovėjo sustingęs ir padėjo ragelį į vietą. Kai atsisuko, pamatė tarpduryje jį stebinčią Kerol.

– Kokios čia paslaptys? – paklausė ji.

– Ką? Nieko, tipiškos Džoelio nesąmonės, ir tiek. Ar ilgai čia stovi?

– Ne, neilgai. Prieš lipdama į viršų norėjau paklausti, ar eisi gulti anksti. Jau seniai nėjome anksčiau gulti kartu.

– Žinoma. Būtų puiku. Tik prieš tai užeisiu pas vaikus.

– Jie savo kambariuose.

Denas sudvejojo, pastebėjo, kad Kerol įdėmiai į jį žiūri. Jos veide pasirodė keista išraiška.

– Ar Džoelis tave taip išgražino?

– Ką čia šneki? Juk vakar sakiau, kad paslydau lipdamas į mašiną. Nori – tikėk, nori – ne, bet taip ir buvo.

– Kažkas atsitiko, Denai?

– Ne, žinoma, ne.

Jis prisivertė pažiūrėti Kerol į akis, veidą išmušė karštis.

– Kodėl klausi?

– Atrodei toks įpykęs ir įsitempęs, kai padėjai ragelį. Nežinau, niekada anksčiau tavęs tokio nemačiau.

– Smulkūs nesusipratimai, nieko rimto. Juk pažįsti Džoelį – plūdosi apie „niekšus Masačusetso liberalus“. Tiesiog neturėjau tam nuotaikos.

– Jis skambino tau dukart, kad tai pasakytų?

– Ne visai. Jis teiravosi dėl vieno darbo pasiūlymo.

– Kodėl jis skambino iš taksofono?

– Tikrai?

– Taip, supratau iš numerio.

– Gal jis buvo prekybos centre?

– Juk jis turi mobilųjį, dažniausiai skambina iš jo.

– Juk pažįsti Džoelį. Einu pas vaikus, netrukus ateisiu į viršų.

Praeidamas pro Kerol jis juto, kaip galvoje tvinksi kraujas. Denas turėjo kelias minutes pastovėti prie sienos, kol išdrįso pajudėti. Jis žinojo, kad Kerol jį stebi, jautė jos į nugarą įbestą žvilgsnį. Vienintelis dalykas, kurio Denas nežinojo, – ar ji iš tikrųjų ką nors įtaria, ar tik šiaip kabinėjasi. Greičiausiai tik šiaip kabinėjasi. Denas bandė

prisiminti, ar kalbėdamas su Džoeliu pasakė ką nors, ko Kerol nereikėjo nugirsti. Ko jis taip puolė prie telefono? Juk žinojo, kad reikia labai nedaug, kad sužadintų Kerol smalsumą.

Priėjęs prie sūnaus kambario durų, jis giliai įkvėpė, nusiramino, tada pasibeldė ir įėjo. Garis gulėjo ant lovos ir žiūrėjo beisbolą. Jis atsisuko ir liūdnai nusišypsojo.

– Sveikas, tėti, – pasisveikino berniukas. – „Red Sox“ pralaimi. Lugo išsivežė į priekį, jis privertė pasitraukti iš aikštelės jau du žaidėjus ir grįžo „namo“.

Denas prisistūmė kėdę arčiau lovos. Dešimties metų Garis buvo panašesnis į Kerol: žemo ūgio, retų šviesių plaukų, gražių, kiek moteriškų bruožų. Nepaisant jo kūno sudėjimo, Garis buvo geras atletas ir užėmė saugo poziciją mokyklos beisbolo komandoje. Nors Denas tikėjosi, kad Garis paūgės, jis neabejojo, kad puikia išvaizda ir geru būdu sūnus patrauks daugybę merginų.

Jis pakedeno sūnui plaukus.

– Negaliu patikėti, kad jūs tokie išlepę. Du pasaulio čempionatai per ketverius metus! Negali tikėtis, kad jie laimėtų juos visus.

Garis plačiai nusišypsojo:

– Žinoma, galim!

Denas irgi atsakė šypsena:

– Ar tau dar nereikėtų gulti?

– Jau aštuntasis perdavimas. Ar galiu pabaigti žiūrėti rungtynes?

– Koks rezultatas?

– Devyni ir du, – liūdnai atsakė Garis. – Bet jie dar gali pasivyti. Leisk pabaigti žiūrėti, prašau!

– Gerai, bet po rungtynių – iškart į lovą, pažadi?

– Pažadu. Ačiū, tėti.

Denas pabučiavo sūnų į kaktą. Prieš išeidamas iš kambario jis atsisuko ir pamatė, kaip įdėmiai jo sūnus seka žaidimą. Deną sujaudino faktas, kad Garis gali taip aistringai žavėtis tokiu paprastu dalyku, kaip beisbolas. Su liūdesiu sau pripažino, kad jau seniai nejautė nieko panašaus.

Siuzė, atrodo, klausėsi jų pokalbio, nes vos užsivėrė Gario kambario durys, ji iškart atidarė savąsias. Mergaitė stengėsi atrodyti abejinga, kai išėjo iš kambario klausydamasi „iPod“. Ji stabtelėjo, niūriai pažvelgė į Deną, išsitraukė ausines ir sumurmėjo pasisveikindama.

– Labas, princese, – atsakė Denas. – Kaip tik ketinau pasibelsti ir paklausti, kaip tau sekasi.

– Panašu, išgelbėjau tave nuo šios nemalonios pareigos, – atšovė Siuzė, patempdama apatinę lūpą ir pabrėždama rūsčią pozą. Ji minutėlę padvejojo ir ryžosi paklausti:

– Ar galėsi rytoj mane ir Džiulę nuvežti į paplūdimį?

– Negalėsiu, brangute. Turiu susitikti su keliais žmonėmis.

– Mama sakė, kad aštuntą tau darbo pokalbis. Galėtume važiuoti po to.

– Atleisk, bet turėsiu susitikimą ir po jo. Gal šeštadienį?

– Tiek to, nesvarbu, – pasakė Siuzė ir jos lūpos susitraukė.

– Į Salisburio paplūdimį galime nuvykti ir autobusu, – pareiškė ji.

– Aš taip nemanau. Nenoriu, kad vienos važinėtumėte autobusu.

– Įdomu, kaip mums sutrukdysi? Juk tavęs nebus namie. Tavęs čia niekada nebūna! Nors nevaikštai į darbą, niekada nebūni namie.

Ji priekaištingai pažiūrėjo į Deną. Norėjo ginčytis toliau, bet apsisuko ir skubiai grįžo į savo kambarį.

Denas atsiduso ir pasitrynė akis. Anksčiau jam būtų buvę net koktu pagalvoti, kad nuvils savo dukterį. Dabar jis nieko nejautė ir pagaliau susigyveno su idėja, kad rengiasi apiplėšti banką. Jis nebejautė baimės, tik savotišką sąstingį. Netgi jautėsi įsipareigojęs. Jis tiek daug kartų plėšė banką mintyse, kad nekantravo padaryti tai ir realybėje. Staiga jam toptelėjo: ką daryti, jei pasiūlys darbą? Tačiau stengėsi išgyvendinti šią mintį: kai tai nutiks, tada ir galvos.

Prieš įžengdamas į miegamąjį, Denas paskubomis nusiprausė ir išsivalė dantis. Kerol laukė lovoje, vilkėdama ne naktinius, o vienus iš senų Deno marškinėlių. Jis atsigulė šalia. Kerol prisiglaudė prie jo, užkėlė ant jo šlaunį. Jų lūpos ieškojo vienos kitų, Kerol kvėpavimas darėsi vis tankesnis, rankomis ji glamonėjo Deno krūtinę ir slydo žemyn. Jis bandė įsitraukti į šį žaidimą, bet negalėjo nusikratyti jį apėmusio sąstingio. Atrodė, tarsi Kerol reikėtų prikelti numirėlį, todėl pabandžiusi ir nesulaukusi atsako, ji liovėsi. Kerol atsitraukė nuo Deno ir atsuko jam nugarą.

– Labanakt, – pasakė ji šaltu balsu.

– Atleisk, Kerol. Mano galvoje šiuo metu per daug minčių.

– Jau kelias savaites to nedarėme.

– Atleisk...

– Pamiršk. Nebekalbėkim apie tai. Pažadinsiu tave, kad spėtum į pokalbį. Labanakt.

Denas užsimerkė. Nejautė nieko, tik sąstingį. Ramus nesijautė, bet ir nebesikankino taip, kaip kiekvieną naktį. Jo galvoje nebebuvo jokų minčių: jokių įsivaizduojamų apiplėšimo scenarijų, jokių policijos sirenų, jokių riksmų, jokių kruvinų lavonų. Tik tuštuma.

***

Kitą rytą Kerol, kaip ir buvo pažadėjusi, pažadino Deną. Net išmiegojęs septynias valandas automobilių stovėjimo aikštelėje, naktį miegojo labai kietai. Dėl pastaruoju metu patiriamo streso jam reikėjo papildomai pamiegoti.

Denas pasisiūlė pagaminti pusryčius, tačiau to ėmėsi Kerol. Stebėdamas ją virtuvėje, jis panoro antro šanso miegamajame. Kerol atrodė atsigavusi, atsipalaidavusi, plaukai buvo surišti į arklio uodegą, sijonas išryškino lieknas jos šlaunis. Atnešusi kavą, Kerol apglėbė delnu jo ranką. Daugybę metų jis nematė taip gražiai besišypsančios žmonos.

– Sėkmės pokalbyje, – palinkėjo ji. – Man reikia važiuoti į darbą. Paskambink papasakoti, kaip sekėsi.

Jis palinksėjo galvą ir pažadėjo paskambinti. Kerol skubriai jį pabučiavo ir spustelėjo ranką. Denas akimis nulydėjo Kerol iki durų, pirmą kartą per ilgus kartu nugyventus metus stebėdamasis, kokia ji graži.

Buvo dar tik po septynių penkiolika. Denas gurkštelėjo kavos. Ištuštinęs puodelį, atsistojo ir įsipylė dar vieną. Aštuntą valandą suskambo telefonas. Kitame laido gale žmogus prisistatė Martinu Filipsu, naujo programinės įrangos plėtros padalinio viceprezidentu. Jis pasakojo radęs Deno gyvenimo aprašymą internete ir susidomėjo jo, programinės įrangos apsaugos eksperto, patirtimi. Skambinusysis minutėlę padvejojo ir pasakė, kad iš Deno *CV* nelabai suprato, kiek jis turi JAVA programavimo patirties.

– Išmokau to savarankiškai, – prisipažino Denas.

Martinas Filipsas vėl akimirką dvejojo, tada ne tokiu linksmu tonu paklausė:

– Tai jūs neturite bent penkerių metų darbo patirties šioje srityje?

Denas pajuto, kaip užverda kraujas. Jis išgirdo save liepiant Filipsui užsikrušti. Stojo tylos minutė, kol linija išsijungė. Denas žiūrėjo į telefono ragelį, jo veidą sukaustė bjauri grimasa. Kai veido raumenys atsipalaidavo, jis paskambino Kerol ir pranešė, kad pokalbis pavyko puikiai ir kitą savaitę jo laukia kitas atrankos etapas.

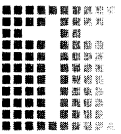

Jurijus pranešė Petrenkai, kad su juo susisiekė arabai.

– Jie virkavo, bet galų gale sutiko su tavo kaina, – tarė jis.

Petrenka patraškino pirštais ir jo bejausmį žvilgsnį nušvietė pasitenkinimas.

– Juk sakiau, – vyptelėjo šis.

– Tu buvai teisus. Už tokią sumą galėtume tuos deimantus pavogti. Dešimt centų už vieną dolerį, – Jurijus išsišiepė, rodydamas dantų protezus. – Panaudotume ginklus ir tuos deimantus lengvai pasisavintume. Po to įduotume tą arabą FTB ir gautume už jį šimto tūkstančių dolerių premiją.

– Per mažai. Mūsų draugai arabai už tuos deimantus tikisi bent pusės milijono dolerių. Vadinasi, jiems reikės jų pervežti dar daugiau, kad gautų tokią sumą. Paimsim iš jų milijonus, Jurijau. Dar pasinaudosime šia aukso gysla.

– Kodėl arabai tiesiog neparduoda tų deimantų Europoje už žymiai geresnę kainą?

Petrenka papurtė galvą.

– Kaip jie pervestų sau pinigus? Tai būtų ne taip lengva, juolab kai kiekvieną žingsnį stebi FTB, – paaiškino Petrenka. – Be to, jie gauna tuos deimantus pigiai. O turėti grynųjų čia jiems labai svarbu. Kada galėsime gauti pirkinį?

– Pirmadienį. Jie žadėjo pasakyti mums naują adresą. Nemanau, kad ilgai užsibus vienoje vietoje. Gal jie mums spendžia spąstus?

– Būk ramus. Jiems mūsų reikia. Viską iš jų išmelžę, atsikratysim tais arabais. Mūsų operacija bus ginkluota. Tapsime FTB herojais – bet dar ne dabar.

Jurijus linktelėjo. Jau norėjo išeiti, tačiau Petrenka jį sustabdė.

– Pasakyk tiems prekybininkams, – tarė Petrenka, – kad padidinau mokesčius dar aštuoniasdešimčia dolerių per mėnesį. Už tai jie gali padėkoti savo draugužiui žydui, bakalėjos savininkui.

***

Jie privažiavo prie Džoelio namo Naujajame Hampšyre be kelių minučių dvylika. Denas išlipo, atidarė bagažinę, ištraukė iš jos prikrautą šiukšlių maišą ir užsimetė ant peties. Atidaręs duris, Džoelis sutiko Deną ir Gordoną atžariu linktelėjimu, paspaudė ranką Šriniui ir palydėjo juos į svetainę, kur Erikas Hoferis jau gulėjo ant lovos ir gurkšnojo „Budweiser“. Jis atrodė panašiai, kaip Denas ir įsivaizdavo. Dėmesį jis atkreipė į mažas, kiauliškame kumpio spalvos veide beveik paskendusias akis. Kai visi buvo supažindinti vieni su kitais, Hoferis kažką sumurmėjo ir pasislinko į priekį, norėdamas paduoti Denui savo drėgną ranką.

– Kaip suprantu, jūs esate viso šio plano smegenys, – tarė Erikas Hoferis, bandydamas plačiai šypsotis. Jis kalbėjo lėtai, apgalvodamas kiekvieną žodį, tarsi būtų gavęs per galvą ar prisikišęs ko nors burną. – Ačiū, kad leidai man prisijungti, šefe.

Denas ištraukė ranką.

– Už tai dėkok savo draugužiui Džoeliui.

Hoferio šypsena pasidarė tarsi plastikinė.

– Kad ir kaip ten būtų, šefe, aš jūsų nenuvilsiu.

– Gerai, – pertraukė juos Džoelis, – užteks šitų mandagybių. Metas aptarti reikalus.

Pakeliui į Naująjį Hampšyrą Gordonas be paliovos plepėjo. Tačiau, vos įžengęs į Džoelio namus, jis nutilo. Gordonas čiupo kėdę, nusinešė ją prie sienos, kad galėtų atsiremti, ir atsisėdo, susidėjęs ant krūtinės rankas. Šrinis taip pat atrodė santūresnis nei įprastai ir tylėdamas sėdėjo ant sofos.

Denas trumpai išdėstė apiplėšimo plano detales. Klausydamasis Gordonas užsimerkė, jo galva palinko arčiau krūtinės, atrodė, tarsi jis būtų užsnūdęs. Erikas Hoferis entuziastingai linksėjo, šypsodamasis ta plastikine šypsena. Šrinis sėdėjo tylėdamas ir įdėmiai klausėsi. Džoelis sunkiai tvardėsi: vis dirsčiojo į Gordoną ir sunkiai nustygo vietoje. Galų gale nebeištvėrė, puolė prie Gordono ir spyrė į kėdės koją taip, kad ši sulūžo, o Gordonas vos spėjo atsiremti į sieną, kad išsilaikytų nenuvirtęs. Tankiai kvėpuodamas, jis pasilenkė į priekį.

– Šunsnuki, – rėkė Džoelis pykčio perkreiptu veidu. – Manai, dabar laikas miegoti? Kas čia tau, vaikų žaidimai?

– Koks tavo suknistas reikalas? – atsikirto Gordonas. – Dar kartą taip padarysi, ir mano koja atsidurs tavo šiknoj, supratai?

– Sušiktas klounas, – iškošė Džoelis.

Pasipiktinęs Gordonas pažvelgė į Deną:

– Nepakęsiu, kad tas Landūnas mane įžeidinėtų. Dingstu iš čia.

– Landūnas? – pakartojo Džoelis. – Man nepatiko, kai davei man šią pravardę dirbant „Vixox“, man ji nepatinka ir dabar.

– Gordonas atsistojo, ir jo didelės mėsingos rankos gniaužėsi į kumščius.

– Tai ir nesielk kaip sušiktas landūnas.

– Džoeli, Gordonai, – kreipėsi į abu Denas, – gal baigsit šitas nesąmones? Mes visi kaip ant parako statinės. Net negalėjome pagalvoti, kad planuosime banko apiplėšimą. Bet negalime to sugadinti dėl kažkokių kvailysčių.

Gordonas nenoromis apsigręžė ir nusliūkino prie kėdės. Džoelis liko stovėti.

Kantriai, tarsi vaiko, Denas paprašė Gordoną pakartoti, apie ką jis kalbėjo dar prieš šį incidentą.

– Tu aiškinai, kaip po apiplėšimo mums reikės keletą mėnesių slėpti pinigus – kol įsitikinsime, kad esame saugūs.

Denas atsisuko į Džoelį.

– Nurimk, Džoeli. Mums pasiseks, jei išliksime ramūs.

– Neaiškink. Maniau, jis miega, – teisinosi Džoelis.

– Jis nemiegojo. Klausėsi dar įdėmiau negu tu, – užtarė bičiulį Denas. – Gal atnešk alaus, mums reikia truputį nuleisti garą ir atsipalaiduoti.

Džoelis kažką ketino sakyti, bet nusprendė patylėti ir išėjo iš kambario. Hoferis nusekė paskui. Grįžę jie visiems padalijo alų. Gordonas paėmė butelį nepatenkintas.

– Už šitą mokėti nereiks, – Džoelis pasakė Denui. – Tu teisus, elgiausi kaip idiotas. Kitą kartą už alų mokėsi tu.

– Sutarta, – tarė Denas, nekreipdamas dėmesio į Džoelį. – Tai didžiausias atsiprašymas, kokio tik gali tikėtis iš Džoelio. Draugai? – Denas pažvelgė į kiekvieną. – Ar paprasčiausiai baigiam visa tai?

– Ei, nežiūrėk taip į mane, – pasimuistė Gordonas. – Aš sėdėjau ir nieko bloga nepadariau.

– Viskas gerai, Džoeli?

– Taip, tiesiog puiku, – burbtelėjo tas ir grąžino visus prie temos. – Štai koks klausimas: kur mes laikysime pinigus, kol bus saugu jais pasinaudoti? – po akimirkos, visiems tylint, jis tęsė toliau. – Prieš dvejus metus išsinuomojau didelę saugyklą seniems baldams laikyti. Nuomos sutartis sudaryta penkeriems metams, todėl galime paslėpti pinigus ten.

– O aš turiu dešimt hektarų žemės – ten yra daug vietų, kur galima paslėpti pinigus. Kam rizikuoti ir slėpti juos saugykloje, kurią gali surasti policija?

– To nebus , – nukirto Denas.

– Labai įtikinami žodžiai. Gal balsuokime? Ar kuris nors mano, kad slėpti pinigus saugiau čia?

Vienintelis Hoferis pakėlė ranką. Džoelis pašaipiu žvilgsniu lėtai apžvelgė kambarį.

– Taip ir bus? – paklausė jis. – Jūs trys visada laimėsite prieš mudu.

– Džoeli, kartoju: jei manim nepasitiki, gal baikim šį reikalą?

– Aš tavim pasitikiu. Tęsiam, gerai?

– Gerai, tęsiam.

Gordonas ir Šrinis nerodė jokių emocijų. Hoferio šypsena vis platėjo, jis darėsi vis panašesnis į kvailą kaimietį. Denas pakėlė atneštą šiukšlių maišą ir išpylė jo turinį ant grindų. Jame buvo darbininkų kombinezonai, pirštinės ir slidininkų kaukės. Denas ištiesė juos, ragindamas pasimatuoti.

– Deja, turiu tik keturis komplektus, – Denas kreipėsi į Hoferį. – Kai juos rinkau, dar nežinojau, kad dalyvausi ir tu.

– Jokių problemų, šefe. Viską turiu namie.

– Esi tikras, kad niekas tavęs nepažins?

Hoferis papurtė galvą:

– Jokių šansų.

Hoferis prisėdo ant sofos, kol kiti matavosi kostiumus, jo veide švietė ta pati kvailoka šypsena. Denas, Džoelis, Gordonas ir Šrinis atrodė kaip tikri bankų plėšikai, o ne keisti bedarbiai programuotojai. Gordonas pažvelgė į Šrinį.

– Mes turime atrodyti kaip kieti Italijos mafiozai, ar ne? – Gordonas kreipėsi į Deną. – Gal padažyti Šriniui akis, kad atrodytų šviesesnis? Arba tegul dėvi akinius nuo saulės.

– Renkuosi akinius, drauguži, – atsiliepė Šrinis.

– O kaip dėl burnos juostų? – vėl pasiteiravo Gordonas.

– Manau, jos padėtų prislopinti balsus.

– O jei kam nors iš mūsų sloga? Mes uždusime.

– Nagi, Gordonai...

– Na, aš visada mokėjau taip kalbėti, – tarė Gordonas, imituodamas švedišką akcentą.

– Kiek galima, – užvertė akis į viršų Džoelis.

– Banke turėsime kalbėti kiek įmanoma mažiau, – įspėjo Denas. – Tik tada, kai bus tikrai būtina. Ir jokio užsienietiško akcento, sutarta? – jis pasuko akis į Gordoną. – Pasistenkite kalbėti žemu gomuriniu balsu. Ir jokiu būdu neištarkit savo tikrojo vardo. Truputį pasiknisęs, radau keleto Raimondo Lombardo bendrininkų vardus. Jei dėl kokių nors priežasčių mums reikėtų kreiptis vieniems į kitus vardais, aš būsiu Rėjus, Džoelis – Tonis, Šrinis bus Vinis, Erikas – Selas, o Gordonas – Čarlis.

– Kodėl aš turiu būti Čarlis? – nepatenkintas suburbėjo Gordonas. – Kodėl negalime patys išsirinkti vardų?

– Aš nebegaliu, – pratrūko Džoelis. – Jis – visiškas infantilas.

– Nusiramink, gerai? – griežtu balsu atsakė Denas. – Jis tik atkartoja „Pasiutusius šunis“.

Gordono pilvas sujudėjo po kombinezonu, kai nusijuokė patenkintas savo pokštu. Jo akys žybtelėjo, tarsi išduodamos praeities nuoskaudas, už kurias teks sumokėti.

– Kas nutiko, Džoeli? Apsiuostei prieš atvažiuodamas? – pasišaipė Gordonas. – Atsipalaiduok, drauguži. Atsileisk truputį.

– Gordonai, man buvo be galo malonu su tavimi nedirbti pastaruosius septynerius metus. Gaila, kad teks vėl tai daryti.

– Man taip pat, Džoeli.

Džoelis pasisuko į Deną ir tarė:

– Mudu su Eriku turėsime automatus ir saugosime banką. Kalašnikovo vamzdis visus priverčia užsičiaupti. Jūs trys turėsit „Smith and Weason“ keturiasdešimt penkto kalibro pistoletus. Tai – geri ginklai, gaminami JAV.

– Man nereikia ginklo, – nesutiko Denas.

– Žinoma, kad reikia. Visiems trims reikia, kitaip į tą vietą kojos nekelsiu.

– Privalau sutikti su tavo draugu, Denai, – tarė Šrinis.

– Banke praleisime gal dešimt minučių. Nebus jokių susišaudymų – niekas į nieką nešaudys. Mudviem su Šriniu nereikia ginklų.

Džoelis nusitraukė nuo veido kaukę.

– Leisk man tau kai ką paaiškinti, – pasakė jis rusenančiomis akimis. – Kai įeisim į tą prakeiktą banką, situacija taps rimtesnė. Visi susitarimai neteks prasmės. Galbūt ir nenorėsite nieko nušauti, tačiau, jei į banką netyčia užklystų koks policininkas, jis tikrai nepraleistų progos pykštelti. Į jus arba – į mane. Sutinku dalyvauti šioje operacijoje tik tuo atveju, jei būsime pasirengę viskam. O tai reiškia, kad

prireikus turėsite mane pridengti ir iššauti. Akivaizdu, jog niekas nenori, kad taip nutiktų, tačiau turime būti viskam pasirengę.

Denas pasisuko į Šrinį ir Gordoną. Jie irgi nusiėmė kaukes.

– Landūnas teisus, – pritarė Gordonas.

– Aš nemoku naudotis ginklu, – tyliu balsu pasakė Denas.

– Tipiškas Masačusetso liberalas, – nusišaipė Džoelis. – Tikisi, kad už jį pakovos kiti. Tik ne šį kartą, drauguži. Rūsyje turiu privačią šaudyklą – pamokysiu tave šaudyti. Norėčiau pamatyti, kaip tai daro ir kiti du draugužiai. Taigi visi – į rūsį.

Džoelis parodė kelią. Kai nusileido į rūsį, Džoelis paėmė „Kalašnikov AK-47“ ir jį pagyrė.

– Mudu su Eriku paimsime porą šitų mažylių. Kiek laiko užtruksime iš stovėjimo aikštelės nukakti iki paradinių vestibiulio durų?

– Jei bėgte – apie dešimt sekundžių.

– Galėčiau jį paslėpti po kombinezonu, tačiau nematau prasmės. Penki į banką įeinantys kaukėti, kombinezonus vilkintys vyrukai ir taip atrodo įtartinai. Jokio skirtumo, nešasi jie kalašnikovus ar ne.

Džoelis padėjo automatą, paėmė pistoletą ir dėžutę šovinių. Visiems išdalijęs pigius ausų kaištukus, pats užsidėjo gerokai brangiau kainuojančias ausines. Rūsys priminė siaurą dvylikos metrų koridorių. Jo gale prie didžiulės griozdų krūvos buvo pritvirtintas taikinys.

Gordonas ištiesė Džoeliui ranką.

– Nori, kad parodyčiau, kaip juo naudotis? – pasiteiravo Džoelis.

– Tik duok man ginklą ir šovinių.

Džoelis pakluso. Gordonas išėmė apkabą, sudėjo šovinius, įstatė apkabą atgal, palaikė ginklą rankoje dar kelias sekundes ir iššovė penkias kulkas. Džoelis pažvairavo į jį ir pažvelgė į taikinį.

– Trys – į centrą, du – beveik, – sumurmėjo jis. – Gerai šaudai.

– Esu truputį primiršęs, – kuklinosi Gordonas. – Trisdešimt metų nešaudžiau iš jokio ginklo.

Jis padavė pistoletą Džoeliui. Šis paaiškino Šriniui ir Denui šaudymo pagrindus, parodė, kaip laikyti ginklą ir naudoti priekinį bei galinį matymą, norint nusitaikyti. Šrinis greit viską perprato ir ketvirtu šūviu pataikė į taikinį. Denas negalėjo šio įžiūrėti ir susikaupti – taikinys tarsi išsiliejo purvinoje sienoje. Jis iššaudė dvi apkabas ir nė karto nepataikė.

– Kas tau? – nusistebėjo Džoelis. – Gal tu žlibas?

– Čia per tamsu, – sugalvojo pasiteisinimą Denas.

– Nesiteisink. Čia pakankamai šviesu. Be to, banke apšvietimas irgi nebus pritaikytas tavo poreikiams.

Džoelis niūriu žvilgsniu, netgi piktai, pažiūrėjo į Deną ir nežymiai linktelėjo, supratęs, kad nieko gero nebus.

– Duokš man ginklą. Iššvaistei veltui per daug šovinių. Jei banke tau prireiks šaudyti, pirmiausia įsitikink, kad taikinys pakankamai arti, jog netyčia nenušautum manęs.

Pašaudę jie grįžo į viršų, galutinai suderino plano detales ir sutarė susitikimo vietą. Skirstantis Gordonas paprašė leidimo pasiimti kaukes, nes ketino jas patobulinti, kad geriau užmaskuotų.

Eidamas link automobilio, Denas negalėjo nusikratyti apėmusio nerimo. Jautėsi taip, tarsi kas būtų užgulę jo plaučius, ir pajuto keistą virpulį. Daugybę metų jis su šiais

žmonėmis gėrė alų ir kalbėdavosi. Nors šis susitikimas irgi turėjo tą jaunatvišką polėkį, šįkart jie ne šiaip skundėsi nekompetentingais vadovais ar nevykusiais projektais. Jie aptarinėjo tai, kas pakeis jų gyvenimus, ir kelio atgal nebebus. Denas labai norėjo, kad viskas vyktų pagal planą ir jis gautų pakankamai pinigų, kad galėtų pateisinti šį poelgį.

Nė vienas nebenorėjo kalbėti. Net Gordonas ant galinės sėdynės sėdėjo tylėdamas, o jo veidą apgaubė liūdesys. Kai Denas išleido jį prie namų, Gordonas pasakė, kad ruošiasi praleisti kelias dienas Džersyje, bet iki antradienio vakaro grįš.

Denas paklausė Šrinio, ką šis apie visa tai mano.

– Tavo bičiulis Džoelis – labai jautrus žmogus, – pasakė Šrinis.

– Tam tikra prasme – taip. Galėtume jį vadinti karštakošiu, tačiau dėl Džoelio esu visiškai ramus. Ką manai apie Eriką?

– Jis atrodė tarsi maža kiaulė dviem kojomis. Vyruti, kažkas su juo negerai.

Denas linktelėjo, jausdamas sunkumą plaučiuose kiekvienu kvėptelėjimu.

– Tai ką darom? Viską atšaukiam?

– Vis dar noriu tai daryti, – tarė Šrinis. – Mūsų planas per daug geras, kad jo atsisakytume. Ką manai?

– Nežinau, žmogau. Man dar reikia pagalvoti.

– Patausok nervus, drauguži. Negalvok apie tai.

– Pamėginsiu, – nusijuokė Denas. – Mane blaško Džoelis ir jo bičiulis. Nežinau, ką daryti, kažkas su jais negerai.

– Tau pakriko nervai. Nusiramink, viskas bus gerai.

Denas ketino išleisti Šrinį prie jo namų, tačiau užėjo kelioms taurelėms tekilos. Po trečiosios jo nerimas atslūgo.

Įvairavęs į kiemą gerokai prieš penkias, Denas nustebo pamatęs Kerol mašiną. Paprastai anksčiau negu penktą iš darbo ji niekada negrįždavo. Įėjęs į namus, Denas rado Kerol sėdinčią virtuvėje, ant stalo stovėjo atidarytas vyno butelis. Kerol niekada nemėgo svaigintis alkoholiu, tačiau šį kartą, atrodė, ji jau buvo nugėrusi kelias taures.

Kerol pažiūrėjo į Deną užverktomis akimis ir išbalusiu perkreiptu veidu pranešė, kad ją atleido.

– Jie palaukė iki ketvirtos valandos ir tada man pasakė, – tarė ji apsvaigusi. – Tvirtino, kad atleidžia mane dėl konkrečios priežasties – už tai, kad pavėlavau į susirinkimą. Tris minutes!

– Už *tai* jie tave išmetė? – negalėjo patikėti Denas.

– Taip sako. Reali priežastis, manau, buvo ta, kad stovėjau šalia Nensės, kai ji liepė vyresniajam firmos partneriui užsiknisti. Tas menkas egocentriškas kvailys, matyt, negalėjo susitaikyti, kad mačiau šį incidentą.

Denas pasikasė žandikaulį, mąstydamas apie tai, ką pasakė Kerol.

– Na, ir tegul, – galiausiai pasakė jis. – Tau ten vis tiek nepatiko. Rasi kitą darbą, o kol ieškosi, gausi bedarbio pašalpą.

– Regis, tu nesupranti. Mane *išmetė*, o ne laikinai atleido. Neturiu teisės į jokias išmokas.

– Jie gali taip elgtis?

– Jie taip *elgiasi*. Kaip galiu kovoti su teisininkų kontora?

Kerol pažvelgė į Deną netekusi vilties ir visiškai pasimetusi.

– Prašau, pasakyk, kad tau pasisekė tame interviu.

Denas akimirką į ją žiūrėjo, kol pagaliau susivokė, ką Kerol turėjo galvoje.

– Taip, – tarė jis, – viskas gerai. Sutarėme susitikti kitą savaitę. Sekantis interviu vyks ateinantį ketvirtadienį.

– Nenoriu daryti spaudimo, bet jei negausi to darbo, neįsivaizduoju, ką darysime. Neturime jokių pajamų ir nesu tikra, kada man pavyks susirasti naują darbą. Kitos firmos greit sužinos, kad mane išmetė.

Sukaupęs visas jėgas, Denas bandė ką nors pasakyti.

– Tik nesakyk, kad viskas bus gerai, – paprašė Kerol. – Nesakyk to. Aš neteksiu proto, jei dar kartą tai ištarsi. Garbės žodis.

Denas linktelėjo sutikdamas. Jis suprato, kad kitos išeities tikrai nebėra: jis *privalo* apiplėšti tą banką. Jautėsi tarsi netekęs dalies savęs.

– Kur vaikai? – paklausė jis beveik pašnibždomis.

– Brendono tėtis nusivedė Garį į beisbolo varžybas. Siuzė paliko raštelį, kad yra su Džiule ir grįš iki septynių.

Kerol liūdnai nusišypsojo:

– Norėčiau, kad palaikytum man kompaniją miegamajame. Prašau, pabūk su manimi bent valandą.

Denas nusekė paskui Kerol į viršų. Miegamajame, netardami nė žodžio, jiedu nusirengė. Tą akimirką jis pajuto, kad prarado save.

1

Gordonas nusistatė žadintuvą šeštai valandai ryto ir dvidešimt penkios minutės po šeštos jau buvo kelyje. Pusę dvylikos jis įvažiavo į Asberio Parko paplūdimį. Pora paauglių, atsirėmę į „Mustangą“ nudengiamu stogu, klausėsi gangsterių repo iš dunksinčio grotuvo. Nužvelgdami praeinantį Gordoną, jie kvailai nusišaipė. Gordonas nekreipė į berniūkščius dėmesio ir iš lėto nužingsniavo į pliažą. Radęs laisvą vietą, jis atsisėdo ir ėmė sagstytis marškinius, tačiau, išvydęs baltą sudribusį pilvą, minties išsirengti atsisakė.

Veidu pajutęs spindulių šilumą, pakreipė kūną į saulę. Pro šalį praėjo dvi įdegusios merginos – maždaug aštuoniolikos, abi plonos ir ilgomis kojomis, tik viena – blondinė, o kitos plaukais buvo tamsūs. Gražuolės buvo su bikiniais, ir Gordonas neištvėrė jų neužkalbinęs. Jis paklausė, ar jos kartais ne iš Brazilijos.

Merginos sustojo ir net išsižiojo iš nuostabos į jį žiūrėdamos.

– Kažką sakėte? – pasiteiravo blondinė. – Ką turėjote galvoje?

– Nieko, – ėmė teisintis Gordonas ir pajuto, kaip pradėjo prakaituoti. – Ketinu eiti į pasimatymą su mergina iš San Paulo. Norėjau paklausti, ar jūs ne iš Brazilijos.

– Mes jums atrodome kaip brazilės? – piktai paklausė tamsiaplaukė.

– Sunku pasakyti. Jūs abi aukštos, lieknos ir labai gražios, – kiek sutrikęs dėl tokio atsakymo Gordonas apsidrausdamas pridėjo: – Galbūt.

– Mes gimėme čia, Naujajame Džersyje, kvaily.

– Nenorėjau jūsų įžeisti, – atsiprašė Gordonas.

Tamsiaplaukė pasisuko į draugę:

– Man atrodo, šis senas storas idiotas mus kabina.

Šviesioji sukikeno ir, žvilgtelėjusi į Gordoną, tyčia apsilaižė lūpas.

– Tikrai? – paklausė ji Gordono. – Manai, mes norėtume turėti kokių nors reikalų su tokiu iškrypėliu, kaip tu?

– Pirma, – tarė Gordonas, išdidžiai pakeldamas smakrą, – aš nesu senis. Neturiu nė vieno žilo plauko ar raukšlės. Iš kur jūs žinot, kiek man metų – gal vos perkopiau trisdešimt!

Tamsiaplaukė papurtė galvą.

– Ar gali patikėti tuo tipu? – juokdamasi paklausė draugės.

Blondinė vis dar žiūrėjo į Gordoną, lėtai laižydamasi lūpas.

– Tu neatsakei į mūsų klausimą, eržile, – pasakė ji. – Manai, turi šansų bent vieną iš mūsų nukabinti?

– Na, nežinau... O jei esu labai turtingas?

– Jis mano, kad mes kekšės, – tarė šviesiaplaukė savo draugei. Tada Gordonui: – Ką bandai apgauti? Tu neturi pinigų, o net jei ir turėtum, niekada neleisčiau tau paliesti *šitų*, – ji rankomis apglėbė savo krūtis, įžūliai spoksodama į Gordoną.

– Greitai aš turėsiu labai daug pinigų, – neištvėrė Gordonas. – Daugiau nei jūs galit įsivaizduoti.

– Žiūrėk, – suspigo tamsiaplaukė, žvelgdama į Gordono tarpkojį, – tam iškrypėliui stojasi! Manau, jis tuoj pradės tenkinti save.

– Man nesistoja, – paprieštaravo Gordonas.

– Bjaurybė! Iškrypėlis! – šaukė blondinė. Ji čiupo savo draugę už rankos ir nutempė į šalį. Tamsiaplaukė nusispjovė ant smėlio. Joms nueinant, Gordonas, ranka imituodamas judesį šaunamuoju ginklu, paleido po kulką į liauną liemenį. Jis vis dar „šaudė“, kai merginos sustojo prie dviejų raumeningų maždaug dvidešimtmečių vyrukų ir kažką jiems pasakė. Tie pažiūrėjo į Gordoną ir pasileido į jo pusę.

– Po perkūnais, – nusikeikė Gordonas ir skubiai išsinešdino iš paplūdimio.

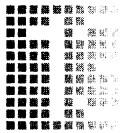

Petrenka buku žvilgsniu stebėjo arabus, kol jo juvelyras apžiūrinėjo deimantus. Abasas ryžtingai atrėmė žvilgsnį. Šį kartą buvo ir ketvirtas arabas. Įeinant trys iš jų parodė užkištus pistoletus „Glock“. Rūsčios išvaizdos arabo dešinė ranka buvo sugipsuota, todėl ginklą jis laikė kairėje. Vienintelis patalpoje girdimas garsas buvo senuko juvelyro niurnėjimas judant.

Petrenką lydėjo Jurijus ir Sergėjus. Dar keturi vyrai sėdėjo mašinoje lauke. Jie girdėjo viską, kas vyksta viduje, nes Petrenkos kišenėje esantis mobilusis įrašinėjo garsą. Jei tik išgirs kokį sambrūzdį, per kelias sekundes atsiras prie durų.

Petrenka nesitikėjo jokių nemalonumų. Jis pažvelgė į savo vyrus – abu stovėjo sustingę tarsi statulos. Nuobodžiaudamas Petrenka mirktelėjo Abasui.

– Jie gali taip stovėti valandų valandas. Gal man reikėtų sumokėti jiems daugiau ir pasamdyti saugoti tų rūmų Anglijoje? Ką manai?

Abasas nekreipė į Petrenką dėmesio, tad šis toliau nuobodžiai apžiūrinėjo aplinką. Viduje buvo karšta ir tvanku, o tie arabai net nepasiūlė išgerti. Jokio verslo etiketo, pagalvojo Petrenka.

Senasis juvelyras sujudėdamas sumurmėjo, pakilo ir, priėjęs prie Petrenkos, linktelėjo, patvirtindamas, kad dei-

mantai tokie pat kokybiški, kaip ankstesnieji. Petrenka buvo sumanęs nusukti dar kelis dolerius, bet apsigalvojo, supratęs, kad daugiau iš jų spausti nebegalima.

Petrenka padavė Abasui atsineštą portfelį. Abasas jį atidarė ir perskaičiavo banknotus po šimtą dolerių. Baigęs tikrinti pinigus, arabas uždarė portfelį ir leido savo bendrininkams žinoti, kad pinigai visi. Tačiau arabai tebelaikė pistoletus.

Petrenka atsistojo ir susirinko deimantus. Grįžęs prie Abaso, ištiesė jam ranką. Arabas rūgščiu žvilgsniu pažiūrėjo į ją ir silpnai spustelėjo.

– Jei norėsite parduoti daugiau deimantų, žinote, kaip su manimi susisiekti, – pasiūlė Petrenka. Abasas piktai linktelėjo.

Mašinoje Jurijus prasitarė, kad arabai nebuvo labai patenkinti kaina.

– Ir aš taip manau, – pritarė Petrenka. – Puiki diena. Pirmiausia nuvežkime šiuos akmenukus į saugią vietą, o tada atšvęsime.

Jurijus pasuko mersedesą į banką „Lynn Capital“.

Kelias dienas iki apiplėšimo Denas praleido su šeima. Jokių pramogų, kainuojančių daugiau negu kelis dolerius, – tik pora išvykų į paplūdimį ir kelionė į pramogų parką. Visiems buvo labai smagu. Vieną dieną Denas leido sau paišlaidauti ir nusivedė Kerol bei vaikus į B lygos beisbolo rungtynes.

Jis stebėjosi, kaip greitai bėga laikas. Pastaruosius metus jis buvo labai nutolęs nuo žmonos ir duktės, tačiau per tas kelias dienas jie vėl pasijuto kaip šeima – lyg pastarųjų metų nė nebuvo. Siuzė daugiausia atrodė laiminga, nebesipuikavo ir net juokėsi kaip anksčiau. Ji netgi sėdėjo Denui ant kelių, apkabinusi jam kaklą! Šitaip ji nesielgė daug metų. Kerol dar labiau nustebino Deną: ji dar nežinojo, kaip toliau gyvens praradusi darbą, tačiau buvo tokia, kaip anksčiau – atsipalaidavusi, mylinti ir žaisminga. Garis buvo savimi – visada geros nuotaikos, jis, atrodė, nekreipė dėmesio į namie tvyrojusią įtampą bei finansines problemas, ardančias šeimą. Per šeimos išvykas jis dar labiau užsikrėtė visų gera nuotaika ir buvo dar labiau išdykęs, nei anksčiau.

Iš pradžių Deną glumino Kerol elgesys. Jis manė, kad ji tik apsimetinėja dėl vaikų, norėdama atrodyti linksma, tačiau greit šias mintis nuvijo šalin. Galbūt ji jautėsi rami,

nes buvo tikra, kad Denui pavyks gauti tą darbą, o galbūt ji tiesiog nebeturėjo jėgų nervintis. Kad ir kokios buvo Kerol nuotaikos pokyčių priežastys, Denas buvo dėl to laimingas. Kelis kartus jis pastebėjo ją žiūrint į tolį nerimastingu žvilgsniu, tačiau Kerol neleido sau per ilgai užsisėdėti tokios būsenos.

Trečiadienio rytą Denas jautėsi kaip įprastai, žinodamas, kad jo laukia kažkas nemalonaus, pavyzdžiui, vizitas pas dantų gydytoją ar mokesčių blankų pildymas. Tai, ką turi susiimti ir padaryti. Jis jautėsi beveik gerai, gal tik truputį nervinosi, šiek tiek jautė įtampą skrandyje ir mažumėlę nekantravo.

Elektroninis laikrodis rodė be aštuonių minučių vienuoliktą valandą. Denas nepatikėjo, kad jau taip vėlu, o tada iš įpročio siekė Kerol, tačiau suprato, kad lovoje guli vienas. Jis buvo nustatęs žadintuvą pusei aštuonių, tačiau kažkaip sugebėjo pramiegoti. Jis niekaip nespės vienuoliktą valandą susitikti su Gordonu. Tačiau viskas buvo suplanuota tiksliai minutėmis – jie negalėjo vėluoti. Net dešimties minučių.

Pašokęs iš lovos, Denas greitai apsirengė. Leisdamasis laiptais, išgirdo iš virtuvės sklindantį Kerol balsą:

– Pagaliau atsikėlei, – tarė ji. – Miegojai kaip užmuštas, todėl nedrįsau žadinti. Gal pabūtum su manim virtuvėje – paruoščiau tau vėlyvus pusryčius.

Vadinasi, tai Kerol išjungė žadintuvą. Denas nervingai žvilgtelėjo į laikrodį ir įtampa pilve sustiprėjo, kai pamatė, kad iki vienuoliktos liko trys minutės. Jis įkišo nosį į virtuvę ir pasakė Kerol, kad po kelių minučių turi susitikti su Šriniu. Jis žinojo, kad jam niekaip nebūtų pavykę paaiškinti, kodėl susitinka su Gordonu.

– Tikėjausi, kad kartu praleisim visą dieną, – apgailestaudama pasakė Kerol. – Jei viskas susiklostys gerai, nebeturėsime progų leisti kartu laiko šiokiadieniais.

Denas suprato, kad Kerol turi omenyje tą darbo pokalbį, į kurį jis turėtų eiti rytoj. Įėjęs į virtuvę, jis pasakė, kad norėtų su Kerol praleisti dieną, tačiau yra pažadėjęs Šriniui susitikti su juo. Kerol išvirė kavos ir Denas susipylė ją į nešiojamą gertuvę.

– Turime aptarti keletą verslo idėjų, – paaiškino Denas. – Turiu pagalvoti apie atsarginius variantus, jei kartais rytoj man nepasisektų.

– Rodos, sakei, kad interviu praėjo gerai.

– Taip, bet niekada negali žinoti.

– Manai, gali būti, kad tau nepasiūlys to darbo?

Kerol akyse vėl pasirodė tas liūdnas žvilgsnis, kurį Denas matė paplūdimyje. Jam net suskaudo širdį, tačiau prisivertė nusišypsoti.

– Žinau, kad tau nepatinka tai, ką nuolat kartoju, tačiau esu tikras, kad viskas bus gerai. Man tikrai reikia eiti. Pasistengsiu grįžti iki penkių.

Denas paskubomis pabučiavo Kerol ir, eidamas pro duris, išgirdo ją sakančią:

– Būk atsargus, brangusis. Pasiilgsiu tavęs.

Jos balse girdėjosi nuoširdus susirūpinimas, beveik privertęs Deną apsisukti ir grįžti. Tačiau jis tik giliai įkvėpė ir išėjo pro duris.

Važiuodamas pas Gordoną, jautėsi blogai, kad pamelavo Kerol. Tačiau kito pasirinkimo nebuvo – ji būtų pašėlusi.

Denas planavo būsimą Šrinio kompaniją panaudoti kaip priemonę atgauti daliai jo paties pinigų, tačiau tai galėjo užtrukti šešis mėnesius ar net ilgiau. Denui reikės dalies

pinigų anksčiau ir jis sumanė padirbti sutartį, kad galėtų pasiteisinti, iš kur juos gavo.

Denas prisiminė Kerol prašymą būti atsargiam. Ji visada turėjo puikią intuiciją ir pajusdavo, jei kažkas įvykdavo. Ką ji turėjo galvoje šį kartą? Denas nesuprato. Kerol turbūt – irgi.

Kai Denas pagaliau atvažiavo prie Gordono namų, pamatė jį lūkuriuojantį stovėjimo aikštelėje ir nervingai vaikštinėjantį pirmyn atgal. Denas privažiavo arčiau.

– Tu vėluoji, – neramiai ištarė Gordonas ir rūpesčio raukšlė įsirėžė jam į kaktą.

Denas žvilgtelėjo į mobilųjį, kurį Gordonas laikė rankoje.

– Juk neskambinai man, ar ne? – paklausė jis. – Tarėmės – jokių telefonų skambučių.

– Ne, bet nebedaug trūko – vėluoji dvidešimt minučių! Juk sakiau, kad man reikės valandos.

– Žinau. Atleisk. Pradėkim, gerai?

Kai jie ėjo pas Gordoną, šis vis dar skundėsi, kad geram grimui jam reikės mažiausiai valandos. Denas kažką pritariamai murmėjo. Panašius skundus jis girdėjo daugybę metų. Tačiau Gordonas visuomet suspėdavo laiku atlikti darbus, tiesiog jam reikia tiksliai susiplanuoti dienotvarkę, kad jaustųsi patogiai ir galėtų neskubėdamas dirbti. Jei tik imi Gordoną spausti, jis nebegali nieko daryti.

Vyrai susėdo prie kompiuterio, kur jau buvo atverstos dalis Raimondo Lombardo nuotraukų. Gordono rankos drebėjo, kai jis tvirtino Denui platesnį žandikaulį.

– Nurimk, – bandė jį sutramdyti Denas. – Giliai įkvėpk. Nagalvok apie planą. Neskubinu tavęs – turi visą valandą.

– O kaip su jūsų planu?

– Viskas gerai, – ramino Denas.

Gordonas paniro į darbą. Jo rankos judėjo vis greičiau ir ramiau, jam lipdant Deno nosį ir žandikaulį. Dirbdamas jis be paliovos kalbėjo apie dvidešimt aštuonerių metų dantų higienistę iš San Paulo, su kuria tikėjosi užmegzti ryšį. Baigęs tvarkyti žandikaulį ir nosį, Gordonas uždėjo Denui ant galvos peruką ir pritvirtino jį smeigtukais, bei priklijavo žandenas ir ūsus. Kai darbas buvo baigtas, dar priklijavo randą prie skruosto. Denas įsidėjo kontaktinius lęšius ir žvilgtelėjo į save veidrodyje. Jis buvo stulbinamai panašus į Raimondą Lombardą. Įdėmiau įsižiūrėjus, buvo matyti, kad žandikaulis ir nosis – netikri, tačiau apsaugos kameros šio skirtumo tikrai neužfiksuos.

Gordonas padavė Denui slidininko kaukę.

– Pabandyk užsimauti, – paragino. – Noriu pažiūrėti, ar grimas laikysis.

Denas užsimovė. Abu lengviau atsikvėpė – grimas laikėsi.

– Dabar – kombinezoną, – toliau komandavo Gordonas ir padėjo Denui apsirengti. Kaip Gordonas ir žadėjo, kombinezone įsiuvo dar vieną pamušalą, todėl jį vilkėdamas, Denas tapo nerangus, nors judėjo pakankamai laisvai.

– Ką manai? – paklausė Denas.

Gordonas patenkintas nužvelgė Deną ir lėtai linktelėjo.

– Atrodai pakankamai panašus į jį, kad suklaidintum apsaugos kameras.

Denas pažiūrėjo į laikrodį – Gordonas baigė darbą keturiolika minučių anksčiau. Jie baigė netgi anksčiau nei buvo suplanavę pagal grafiką.

– Važiuoji tiesiai į mūsų susitikimo vietą? – neramiai paklausė Denas.

– Nesijaudink, būsiu ten.

Gordonas atsikvėpė ir susiraukė, tarsi suvalgęs citriną.

– Beje, savaitgalį buvau Džersio pakrantėje. Ta vieta man kažko nebepatinka.

– Gal pakalbėsime apie tai vėliau?

– Žinoma, geriau jau leisiu tau eiti.

Gordonas padavė Denui suvyniotą popierinį ryšulį.

– Čia yra slidininkų kaukės ir viskas, ko reikės, kad nusivalytum grimą.

Ranka paliesdamas savo žandikaulį, pridūrė:

– Padaryk man paslaugą, Denai. Šį savaitgalį skrendu į San Paulą ir nebeketinu grįžti. Turiu tik keturis tūkstančius dolerių. Jei labai susispausiu, man jų užteks kokiems šešiems mėnesiams. Kai situacija bus stabili, norėčiau, kad pervestum man mano dalį.

Denas linktelėjo – prašymas jo nenustebino.

– Pasirūpinsiu tuo, drauguži. Nepamiršk, susitinkam lygiai pusę dviejų.

– Gerai!

Jie paspaudė vienas kitam rankas. Išėjus Deną apėmė lengva nostalgija. Gordonas, Šrinis, Džoelis, – jis visus juos pažinojo daug metų, tačiau greitai nebematys. Kai apiplėšimas bus įvykdytas, draugystė bus baigta. Su ja išnyks ir dalis gyvenimo. Denui suspaudė krūtinę ir jis pajuto kylant paniką. Keletą kartų giliai įkvėpė ir stengėsi liautis apie tai galvoti, o susikaupti reikalui. Denas atidarė abu automobilio langus, bijodamas apalpti, jei neįsileis gryno oro.

Atvykęs pas Šrinį, rado jį jau pasiruošusį: bičiulis indas dėvėjo kombinezoną ir pirštines, ir laukė ten, kur buvo sutarta. Denas privažiavo prie Šrinio „Honda Civic“. Vairuotojo kėdėje sėdėjo Šrinis ir suokalbiškai šypsojosi.

– Ei, Raimondai Lombardai! Kaip sekasi, drauguži?

Denas išlipo iš savo automobilio ir persėdo į Šrinio mašiną. Jis vis dar jautėsi sukrėstas panikos priepuolio ir laukė, kol Šrinis išvažiuos į gatvę.

– Šauni diena banko apiplėšimui, – vangiai, negyvu balsu tarė Šrinis, bandydamas pasirodyti drąsesnis, nei jautėsi iš tiesų.

– Viską turi bagažinėje?

– Taip, žmogau.

Šrinis pažvairavo į Deną.

– Gordonas – tikras menininkas, – pasakė jis. – Patikėk manimi. Jis turėtų dirbti Brodvėjuje ar Holivude.

Šrinis padavė Denui lapelį. Ant jo buvo surašyti trys jų nužiūrėtų mašinų adresai. Visi jie buvo Reveryje. Jei bent viena iš šių mašinų bus neprieinama, apiplėšimas neįvyks. Jie buvo sutarę: jei kažkas nepavyks, jie galės pasitraukti, jei tik bus įmanoma.

Denas parodė Šriniui kelią į vieną iš trijų lapelyje užrašytų vietų. Jie rado, ko ieškojo. Denas ir Šrinis išlipo iš mašinos, iš bagažinės ištraukė visrakčius bei atsuktuvą ir prisiartino prie surūdijusio seno modelio „Chevrolet Camaro“, stovinčio gatvėje. Visrakčiu atrakinę mašiną per kelias sekundes, jie sumetė daiktus į šio bagažinę. Denas atsuktuvu bandė ištraukti degimo laidus.

Po akimirkos laidai buvo sujungti ir mašina užsivedė. Denas išsuko į gatvę. Šrinis sekė iš paskos. Planas pasiteisino. Nors Denui kildavo sunkumų mėginant perprasti naujus automobilius, senas geldas jis galėjo atrakinti per mažiau nei dvi minutes.

Reverio prekybos centro stovėjimo aikštelėje Denas pažiūrėjo į laikrodį. Šrinis vis dar važiavo už jo, sekė jį taip,

kaip buvo sutarta. Netrukus Denas pamatė Džoelio mašiną bei joje sėdinčius jį ir Hoferį. Denas privažiavo, jie išlipo ir persėdo į „Chevrolet". Džoelis ir Erikas turėjo didelius sportinius krepšius. Džoelis buvo apsivilkęs kombinezoną, Hoferis susirado seną bėgimo kostiumą.

Kitoje stovėjimo aikštelės vietoje jie pasiėmė Gordoną, iki atvykstant bendrininkams dariusį prisitraukimus. Denas dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį – jie nukrypo nuo grafiko tik porą minučių. Gordonas atsisėdo ant priekinės keleivio sėdynės ir, prieš nusisukdamas, įdėmiai pažiūrėjo Džoeliui ir Hoferiui į akis.

Dar reikėjo paimti Šrinį. Šis įsitaisė šalia Hoferio.

– Na, vyručiai, metas pašėlti, – tarė jis, tačiau nė vienas jam neatsakė. Gordonas ir Džoelis atrodė pernelyg susimąstę, Hoferis šypsojosi ta pačia kvaila šypsena. Pasukus į Lyno pusę, Džoelis pagyrė Gordono darbą, pasakydamas, kad šis padirbėjo fantastiškai, paversdamas Deną Raimondu Lombardu.

– Tas kalės vaikas atrodo visai kaip tas mafiozas, – kalbėjo Džoelis. – Ir, po paraliais, turiu pripažinti, anądien mane nustebinai savo taiklumu šaudykloje.

Gordonas atsisuko į Džoelį ir jam linktelėjo.

– Ačiū, Džoeli. Nepatikėsi, bet man daug reiškia šie tavo žodžiai.

– Gerai, – pertraukė juos Denas, demonstruodamas valdžią ir pasitikėjimą savimi. – Kol nepradėjote virkauti ir dar neapsikabinote, noriu pranešti, kad iki banko liko penkios minutės kelio. Ačiū sumautam indų technikų darbui ir visiems jums, banko signalizacija neveiks ateinančias dvidešimt aštuonias minutes. Turėsime pakankamai laiko, kad įvykdytume savo planą. Įeisime ir greitai apsisuksime.

Kiek patylėjęs, jis pridūrė:

– Jokių šaudymų, supratot?

– Nebent bus būtina, – išsprūdo Džoeliui.

– Nebent kurio nors iš mūsų gyvybei grėstų pavojus, – patikslino Denas. – Jei kažkas nepasisektų ir bus galimybė taikiai pasiduoti, taip ir padarysime. Visiems aišku?

Džoelis sėdėjo rūstus, sučiauptomis lūpomis.

– Džoeli, praėjusią savaitę sutikai su tuo. Turi tai patvirtinti arba apsigręšiu.

– Gerai, gerai, – sumurmėjo šis. – Man tai nepatinka, tačiau sutinku.

Denas riedėjo gatvės, kurioje stūksojo bankas „Lynn Capital“, pakraščiu ir pasuko dešiniau. Jis įvairavo į laisvą parduotuvės stovėjimo aikštelę visai šalia banko teritorijos. Prasibrovus pro krūmus, skiriančius banko ir parduotuvės aikšteles, iki vestibiulio tebuvo dešimt sekundžių kelio. Vieta buvo dėkinga, todėl pro banką vaikščiojo mažai praeivių. Nors ir buvo menka tikimybė, kad juos gali kas nors pamatyti, Denas to nesitikėjo.

Džoelis išdalijo keturiasdešimt penkto kalibro pistoletus su papildomomis apkabomis.

– Kiekvienas turite po keturiolika šūvių, – įspėjo visus.

Denas įsidėjo ginklą į kišenę ir išdalijo slidininko kaukes. Gordonas sau ir Džoeliui pridėjo truputį plaukų – atrodė, tarsi jie turėtų ilgas garbanas. Šrinis užsidėjo tamsius aviatoriaus akinius ir užsitraukė kaukę ant jų. Minutėlę jie sėdėjo kaupdamiesi, kol Denas sušvilpė, norėdamas atkreipti jų dėmesį. Išlipęs iš mašinos, Denas iš bagažinės ištraukė kelioninį krepšį. Tą patį padarė Šrinis. Džoelis ir Hoferis iš savo krepšių išsitraukė po kalašnikovą.

– Greičiau, – paragino Džoelis, – judinamės.

Jis pirmas pradėjo skintis per krūmus ir pasileido bėgti į banko vestibiulį. Denas sekė jam iš paskos – jautėsi keistai, tarsi stebėtų save iš šono. Viskas atrodė tarsi sapnas. Tarsi per miegus jie įėjo į vidų ir išsitraukė ginklus. Keletas klientų ir banko darbuotojai neteko amo. Viena vyresnio amžiaus moteris pradėjo šaukti. Džoelis nutildė ją, trenkdamas automato vamdžiu į pakaušį. Moteriškė nutilo ir susmuko ant grindų, susiėmusi galvą.

Denas apsižvalgė. Kai kurių banko kasininkų akyse jis matė žiburėlius, vos tik jie susivokė, kas vyksta. Du iš jų buvo nuleidę rankas po banko langeliu. Denas žinojo, kad jie spustelėjo pagalbos signalą. Vienas iš banko tarnautojų vos nusišypsojo, tarsi norėdamas papasakoti plėšikams negirdėtą pokštą. Tačiau jie nežinojo, kad signalizacija buvo išjungta. Džoelis su Hoferiu apsupo juos, paguldė ant grindų, o Gordonas surišo jiems rankas lipnia juosta. Denas nubėgo į banko direktoriaus kabinetą. Šis išsigandęs pažvelgė į Deną ir pasakė jam, kad pavojaus signalas įjungtas.

– Galit bėgti, kol galit, – pasakė jis, – kol niekas nenukentėjo.

Tai šis žmogus nusprendė programinės įrangos plėtros pajėgas sutelkti į Indiją.

Denas ginklu paliepė banko valdytojui stotis. Kai šis pakilo nuo kėdės ir metėsi link durų, Denas smarkiai jį pastūmė. Direktorius parklupo ant kelių. Džoelis pamatė jį ir skubiai pribėgęs nutempė prie kitų.

Denas su Šriniu tiesiausiu keliu nubėgo į patalpą, kurioje buvo saugomi seifai. Jų tikslas buvo pasiektas. Denas įsilaužė į banko klientų duomenų bazę ir rado, kad vienas klientas turi net aštuonis seifus. Pamatęs, kad tai

– žymus rusų mafiozas, Denas net nudžiugo. Viktoras Petrenka negalės pasiskųsti policijai, o be skundo policija jų negaudys. Keli apkiautę programuotojai niekam nesukels įtarimo – akivaizdus fizinis įrodymas, kad banką apiplėšė žymus mafiozas.

Koridoriuje Denas su Šriniu iš kelioninių krepšių išsitraukė ilginamuosius laidus ir įjungė šiuos į elektros lizdus. Durys į saugyklą buvo atviros. Jei veiktų signalizacija, durys būtų aklinai uždarytos. Denas ir Šrinis išsitraukė du galingus grąžtus, įjungė juos į ilgintuvus ir ėmėsi darbo.

Keletą tokių pat seifų Denas pirko internetu, padarė perlaidą ir nusiuntė į Reverį, Raimondui Lombardui. Jiedu su Šriniu nemažai treniravosi, bandydami seifus atidaryti. Vėliau atrado: reikėjo pragręžti tris sklendes, ir dėžutės lengvai atsidaro. Gręždamas Petrenkos seifus ir kraudamas visą turtą į savo kelioninį krepšį, Denas vis dar negalėjo atsitokėti. Dėžėse buvo daug pinigų, daugiausia krūvelėmis po šimtą dolerių, surištų gumine juostele.

Jie jau buvo bebaigiantys, kai staiga išgirdo nuaidint šūvį. Garsas buvo daug didesnis nei Denas galėjo įsivaizduoti ir, atrodė, aidės amžinai. Jis išjungė grąžtą.

– Ar tu irgi girdėjai šūvį? – paklausė Deno Šrinis.

Denas pakėlė ranką, liepdamas jam patylėti, ir bandė įsiklausyti, kas dedasi. Jis išgirdo rėkiančią moterį ir dar vieną šūvį.

– Nešdinamės iš čia, – paliepė jis Šriniui.

– Lukterėk.

Šrinis įjungė grąžtą ir baigė daryti paskutinę skylę. Denas stovėjo ir žiūrėjo, jausdamas, kad jo širdis tuoj sprogs. Šrinis susikrovė seifo turinį į krepšį, užtraukė jį ir abu su Deniu patraukė į vestibiulį.

Denas nesuprato, kas įvyko. Nebuvo nei policijos, nei jokios kitos priežasties šaudyti. Džoelis ir Hoferis rankose laikė savo automatus, Gordonas stovėjo nejudėdamas, nukreipęs ginklą į dvi moteris. Po viena iš jų telkšojo kraujo bala. Ji buvo ne vyresnė negu dvidešimties. Jaunos moters marškinėliai buvo persisunkę krauju. Ji gulėjo užsimerkusi ir išbalusi. Buvo aišku, kad moteris negyva. Kita auka, maždaug keturiasdešimties, raitėsi ant grindų ir garsiai dejavo – jai buvo peršautas pilvas. Gordonas kelis kartus jos paklausė, ar ji dar norinti jam ką nors pasakyti.

Denas žiūrėjo čia į Gordoną, čia į Džoelį, čia į Hoferį, bandydamas išsiaiškinti, kas nutiko. Džoelis piktai papurtė galvą ir pasuko išėjimo link, Hoferis nusekė paskui jį. Denas padarė tą patį. Jis jautė, kaip galva ėmė svaigti, bandant suvokti, kaip buvo pašautos šios dvi moterys. Bėganti Deną sulaikė Šrinis ir parodė pirštu į savo kaukę. Tai buvo svarbi plano dalis, kurios Denas vos nepamiršo. Priešais vieną slaptą apsaugos kamerą jis, vis dar pritrenktas, nusiėmė kaukę, stabtelėjo minutėlei ir patraukė tolyn. Kai grįžo prie mašinos, ten jo jau laukė įpykęs Džoelis.

– Sakiau tau jo neimti! – sustūgo jis.

– Kas nutiko?

– Paklausk savo idioto bičiulio! – įniršęs plyšavo Džoelis.

Gordonas brovėsi per krūmus, sunkiai kvėpuodamas.

– Gordonai, kas, po velnių, nutiko?

– Denai, turėjai girdėti, ką tos dvi man pasakė.

– Turime kuo greičiau mauti iš čia, – pasakė Džoelis, paimdamas iš Šrinio slidininko kaukę ir ginklą. Denas nežiūrėdamas padavė Džoeliui ginklą ir kaukę.

– Gordonai, ar bent įsivaizduoji, ką mums iškrėtei?

– Na, aš juk mums nieko nepadariau. Ar jas nušovus kas nors pasikeis?

– Ar pasikeis?.. – savo ausimis negalėjo patikėti Denas.

Džoelis pertraukė Gordoną, pliaukštelėdamas jam per ranką.

– Atiduok kaukę, idiote.

Gordonas susierzinęs numetė kaukę Džoeliui ir vėl pasisuko į Deną.

– O ko tu tikėjaisi? – toliau kalbėjo Gordonas. – Pakvietei mane ir davei ginklą. Turėjai suprasti, kad galiu kažką panašaus padaryti.

Denas iš nuostabos spoksojo į jį. Džoelis ištiesė ranką ir sugriebė Gordono pirštus.

– Ginklą! – suriko jis.

Gordonas pasisuko į jį paraudusiu veidu.

– Atstok, – atgal riktelėjo Gordonas, brukdamas ginklo vamzdį Džoeliui į delną.

Džoelis nedvejodamas paėmė ginklą ir iššovė Gordonui tiesiai į kaktą. Šis loštelėjo ir nukrito tarsi rąstas. Tada Džoelis nutaikė ginklą į Deną. Akies krašteliu jis matė, kaip Hoferis nukreipė automatą į Šrinį, o jo apsimestinė šypsena virto pašaipa.

– Nuvilk nuo jo kombinezoną, – švelniu balsu paliepė Džoelis. – Jūs abu.

– Ką tu darai, Džoeli? – apstulbo Denas.

– Turit dvidešimt sekundžių, – sukomandavo Džoelis. Jo akys buvo stiklinės, o jis pats – visas išbalęs. – Skaičiuoju. Kitaip tu ir tavo draugužis indas gulėsite šalia to kvailio.

Džoelis pradėjo garsiai skaičiuoti. Šrinis sujudo pirmas, jis pasilenkė virš Gordono kūno ir atsegė kombinezoną. Denas prisijungė, jo rankos drebėjo. Jis girdėjo, kaip Hoferis

šalia kikeno. Vargais negalais jie nutraukė kombinezoną nuo Gordono. Po apačia jis buvo apsivilkęs marškinėlius su užrašu „Grateful Dead“, mūvėjo šortus. Hoferis paėmė kombinezoną ir įmetė jį į „Chevrolet“ bagažinę kartu su kelioniniais krepšiais.

– Paimkit jo raktelius, – įsakmiai paliepė Džoelis.

Denas iškratė Gordono kišenes ir ištraukė piniginę su raktais. Džoelis pamojo Denui ginklu.

– Dingstam iš čia. Denai, tu vairuosi, o Gunga Dinas gali sėdėti gale su Eriku.

Jie greit sulipo į mašiną. Denas visas net drebėjo iš įniršio, laikydamas vairą. Jis išvažiavo į gatvę ir pajudėjo link greitkelio.

– Jūs tikrai būtumėte mane nušovę? – paklausė jis.

– Taip, jei nebūtum spėjęs laiku nuvilkti kombinezono.

Denas kurį laiką vairavo tylėdamas. Tada jis išsitraukė iš kišenės mobilųjį.

– Ką darai? – suriaumojo Džoelis.

– Kviečiu greitąją. Tai pašautai moteriai banke reikia pagalbos.

– Pamiršk tai. Kažkas tikrai girdėjo šūvius ir ten jau važiuoja šimtai greitųjų.

Tolumoje iš tiesų pasigirdo sirenos. Kiekvieną akimirką veriantis jų garsas stiprėjo, kol pasidarė beveik kurtinamas, o paskui po truputį tilo. Policijos patruliai ir greitosios pagalbos automobiliai pravažiavo pro šalį.

– Tu mus apmulkinai, – tarė Denas. – Gordonas pasielgė nedovanotinai, bet tu mus visus apmovei. Policija apkaltins jį. Tu sugadinai visą planą!

Džoelis viena ranka suspaudė žandikaulį, kita nusitaikė ginklu į Deną.

– Aš tik priėmiau lemiamą sprendimą, – pasakė Džoelis. – Nesiruošiau patikėti savo gyvenimo tam kvailiui, pamatęs, ką jis pridirbo banke. Jis gavo, ko nusipelnė, už tai, ką padarė toms moterims.

– Tu vis tiek mus apmovei, – Denas laikėsi savo.

– Nieko aš neapmoviau. Naudojausi tokiais pat ginklais. Policija išsiaiškins, kad jį nušovė tikrieji plėšikai. Gal tam, kad paimtų jo mašiną. O galbūt tiesiog pagalvos, kad jis atsidūrė netinkamu laiku netinkamoje vietoje.

– Teisingai, šefe, – iš galo atsiliepė Hoferis. – Nėra dėl ko nerimauti.

Džoelis atsisuko ir pažiūrėjo į jį, žvilgsniu liepdamas užsičiaupti.

– Kas ten nutiko? – paklausė Denas.

– Tai, ko ir galėjai tikėtis.

Džoelis nutaisė skausmingą išraišką ir papurtė galvą.

– Dar blogiau – įvyko tai, ko aš galėjau tikėtis. Niekada nepritariau idėjai imti Gordoną.

– Jis tiesiog pradėjo šaudyti į tas moteris?

– Panašiai. Iš pradžių jis kalbėjosi su mergina, pašauta į krūtinę. Negirdėjau, ką jis jai sakė – regis, minėjo Braziliją, Džersio paplūdimį ar kažką panašaus. Ji porą kartų pavadino jį negražiai, o jis ją parsivertė ir iššovė į krūtinę. Tada ta kita moteris ėmė kelti triukšmą, ir Gordonas ją pargriovęs iššovė į pilvą.

– Negi negalėjot jo sustabdyti?

– Kaip? – paklausė Džoelis. – Ką aš galėjau padaryti?

Jis piktai papurtė galvą.

– Ne, drauguži, čia *tu* susimovei. Norėjai, kad jis dalyvautų. Pažadėjai, kad priversi jį nors dešimčiai minučių užčiaupti nasrus, – Džoelio balsas ėmė trūkčioti, bruožai tapo

griežtesni ir darė jį panašų į senį. Susitvardęs jis švelniai tarė: – Aš *nepasirašiau* žmogžudystei. Atleisk, Denai, bet tai viską keičia. Kai privažiuosi prie savo draugužio mašinos, abu su Šriniu išlipsit ir pamiršit savo pinigus.

– Taip neteisinga, Džoeli, – nesutiko Denas.

– Tai kaina, kurią turi sumokėti.

– O kaipgi aš? – iš galo atsklido Šrinio balsas.

– Atleisk, Gunga, bet tai taip pat ir tavo klaida. Kaip suprantu, prie Gordono dalyvavimo abu prisidėjote vienodai. Mano patarimas tau būtų grįžti į Indiją ir pamiršti, kas nutiko.

Denas pasuko į prekybos centro stovėjimo aikštelę, kurioje jie buvo palikę savo automobilius. Jis privažiavo prie Šrinio „Hondos“ ir tarė:

– Tai nėra gera mintis, Džoeli.

– Kodėl ne? Įskųsi mane policijai? – Džoelis išsiviepė.

– Nemanau.

Jis įrėmė ginklą Denui į krūtinę ir pažiūrėjo stiklinėmis akimis.

– Jei, užuot tyliai išlipę iš mašinos, sukelsit bent menkiausią triukšmą, nudėsiu jus abu vietoje. Sėkmės gyvenime, drauguži!

– Malonu buvo su jumis bendradarbiauti, šefe, – nuo savęs pridėjo Hoferis.

Denas sėdėjo nejudėdamas, kai pajuto į šonkaulius įremtą Džoelio pistoletą. Jis dar norėjo kažką sakyti, bet Džoelio žvilgsnis jam sakė, kad iš to nebus naudos. Denas išlipo iš mašinos. Šrinis bejėgišku žvilgsniu pažvelgė į Deną ir padarė tą patį. Jie sėdėjo ir žiūrėjo, kaip Džoelis atsisėdo prie „Chevrolet“ vairo, o Erikas persėdo į priekį. Nuvažiuojant Hoferis atdarė mašinos langą ir iškišo vidurinį pirštą.

1

Įėjęs į banką, Aleksas Resnikas pastebėjo apsaugos kameras. Kiti du detektyvai – Tomas Stilvolas ir Filas Holingsas – apklausė liudininkus. Resnikas linktelėjo jiems pasisveikindamas ir pažiūrėjo į negyvą moterį. Per tuos metus jis išmoko nebereaguoti į negyvėlius, tačiau, žiūrint į tą mergaitę, jam pasidarė silpna. Ji buvo per jauna mirti.

Resnikas išgirdo silpną dejonę ir pamatė savo partnerį, žiūrintį į mirusios moters pusę.

– Ten daug kraujo, – tarė Magvairas.

Stilvolas priėjo prie jų, susikišęs rankas į kišenes, jo žvilgsnis surauktame veide buvo tarsi akmeninis. Tomas Stilvolas buvo stambus netvarkingas vyras nešukuotais plaukais ir kelių valandų barzda. Jo švarkas, keliais dydžiais per didelis, kabojo tarsi miegmaišis.

– Ei, vyručiai, – kreipėsi jis į Resniką ir Magvairą, nutaisydamas dar skausmingesnę išraišką, – kokia netvarka, a? Užtruksime čia visą naktį. Ir kaip tik tada, kai gavau bilietus į šio vakaro „Red Sox“ rungtynes.

– Nušauti du žmonės? – paklausė Resnikas, nesileisdamas į išvedžiojimus.

– Taip, teisingai, – Stilvolas žvilgtelėjo į užrašų knygelę. – Viena iš jų – Merė O'Donel, keturiasdešimt dvejų, gyvena čia, Lyne. Ji atrodė nekaip, kai ją išnešė. Užpuolikas iš arti

peršovė jai pilvą keturiasdešimt penkto kalibro pistoletu. Tas, kas tai padarė, norėjo jai sukelti daug skausmo, bičiuli. O ši vargšė mergaitė, – tęsė Stilvolas, ranka mostelėdamas į kūną, – yra Margarita Viljams. Jai buvo vos dvidešimt treji. Sunku pasakyti, žiūrint į ją negyvą, bet turėjo būti labai graži. Užpuolikas įvykdė tikrą egzekuciją. Beje, kaip ir pirmoji auka, ji irgi buvo nušauta keturiasdešimt penkto kalibro pistoletu. Du šūviai – dvi aukos.

– Kodėl ji vis dar čia?

– FTB siunčia čionai vieną Kriminalinių nusikaltimų tyrimų ekspertą, nors nematau prasmės. Turiu galvoje, mes žinome, kas atsitiko, o jei ir nežinotume, vėliau pažiūrėsime filmuotą medžiagą. Tačiau nieko nepadarysi – taisyklės yra taisyklės, – toliau tarškėjo Stilvolas.

Jis dar labiau priartėjo prie Resniko.

– Duosiu tau greitą ataskaitą, – tarė jis, nuleisdamas balsą. – Čia praūžė šeši ar septyni vyrukai, visi kaukėti ir ginkluoti. Kai kurie iš jų turėjo automatus, galbūt „AK-47“. Jie suguldė visus ant pilvų ir surišo jų riešus bei kojas.

Stilvolas ūmai susiraukė, ranka suėmęs vietą, kur turėtų būti skrandis.

– Prakeiktos rūgštys, – pasakė po kurio kiek laiko. – Valgiau pietums laivinį sumuštinį su dešrele ir pirmą kartą jaučiu pasekmes.

– Taigi visi jie buvo čia, – tarė Resnikas, norėdamas grąžinti Stilvolą prie temos.

– Taigi. Jie susirinko čia ir patraukė link seifų. Jie nebandė eiti į saugyklą ar traukti pinigų iš kasos aparatų.

– O šūviai?

– Vis dar neaišku, kas nutiko. Tas vyrukas šalia Filo, plonu kaip siūlas kaklu, kuris, atrodo, tuoj perlūš, yra Krei-

gas Braunas, šios šaunios banko įstaigos vadovas. Pasak Brauno ir kelių kitų liudininkų, kažkas įvyko tarp vieno iš plėšikų ir dviejų aukų.

Stilvolas prisislinko arčiau ir žemu balsu suniurnėjo:

– Man kai kas neduoda ramybės. Šis bankas turi naujausią apsaugos sistemą. Patikrinome ją prieš penkias minutes – veikė kuo puikiausiai, tačiau per apiplėšimą kažkodėl nesuveikė. Labai įdomu, kodėl.

– Manai, kažkas iš saviškių? – paklausė Resnikas.

– Nežinau, kaip kitaip tai paaiškinti. Visa apsaugos sistema įrengta užrakintame kabinete. Raktą, pasak Brauno, turi tik jis vienas. Jis atrakino mums tą kabinetą ir parodė, kad sistema kuo puikiausiai veikia. Mano manymu, prieš apiplėšimą sistema buvo išjungta. Kaip paaiškinsi šitai, vyruti? – Stilvolas kilstelėjo antakį, laukdamas Resniko reakcijos. Nesulaukęs atsako, jis pasisuko į Magvairą.

– Jūsų partneris – sunkus žmogus. Jis dar ir labai šnekus, bet, manau, jūs tai ir taip puikiai žinote.

Stilvolas palūkuriavo dar kelias sekundes ir, nesulaukęs jokios reakcijos, atsiduso:

– Jūs abu neturite humoro jausmo.

Stilvolas nuėjo į patalpą, kur buvo laikomi seifai. Pro praviras duris koridoriuje iš lizdų kyšojo du ilginamieji laidai. Resnikas įėjo į saugyklą. Joje abu ilgintuvai buvo prijungti prie grąžtų, paliktų ant grindų. Jis suskaičiavo, kad ant grindų gulėjo aštuoni išplėšti seifai, kiekvienas – su trimis pragręžtomis skylėmis. Apžiūrėjęs vieną, Resnikas pastebėjo, kad buvo pragręžtos sklendės, saugojusios seifą.

– Atrodo, jie žinojo, ką daro, – tarė Resnikas.

– Tikrai taip, – sutiko Stilvolas.

Magvairas stovėjo, šnairuodamas į seifų eiles.

– Įdomu, kodėl jie pasirinko būtent tuos seifus?

– Ar galime sužinoti, kam jos priklauso? – Resnikas paklausė Stilvolo.

Šis nežymiai nusišypsojo.

– Braunas nelabai nusiteikęs dalytis su mumis šia informacija. Jis paisto niekus apie klientų privatumą ir panašias nesąmones, tačiau nieko konkretaus nepasako. Galėtume išsirūpinti tam teismo orderį dar šiandien, bet, manau, jei truputį jį paspausime, Braunas neatsilaikys ir pasakys, kam priklausė tie seifai. Ką manai, Aleksai?

– Žinoma, tik duok man minutėlę.

Resnikas žengtelėjo atgal ir keletą kartų nufotografavo išplėštus seifus, paskui įsidėjo skaitmeninį fotoaparatą į kišenę.

Jie grįžo į vestibiulį kaip tik tada, kai į banką atvyko du FTB agentai. Resnikas iš uniformų ir agentų elgesio iškart suprato, kas jie tokie. Vienas elitinių policijos pajėgų pareigūnas buvo aukštas keturiasdešimties metų vyras pailgu niūroku veidu, o jo partnerė – aukšta atletiško sudėjimo brunetė, maždaug trisdešimties. Ji būtų labai patraukli, jei neatrodytų tokia bejausmė ir niūri.

Filas Holingsas juos supažindino, pareigūnai vieni kitiems prisistatė. Agentė, vardu Ketlina Ličiano, buvo nusikaltimo vietų tyrėja, todėl greit pasišalino, nuskubėjusi apžiūrėti kūno. Jos kolega buvo vardu Donaldas Spiceris. Stilvolas glaustai jam nupasakojo įvykius – daug greičiau nei Resnikui ir Magvairui.

– Vyriausybė ruošiasi skirti mirties bausmę tiems, kurie už tai atsakingi, – niūriu balsu pranešė agentas Spiceris. – Laukėme panašios bylos Masačusetse nuo pat mirties bausmės įsigalėjimo.

– Tikiuosi, būsime jums naudingi, – šyptelėjo Stilvolas. – Tai padarę nusikaltėliai verti tokios bausmės. Mes ketiname pasikalbėti su Kreigu Braunu ir jo paklausti, kodėl apiplėšiant banką staiga nustojo veikusi apsaugos sistema. Norėtumėte prisijungti?

Spiceris sutiko. Salės viduryje stovėjęs Braunas truputį sunerimo, išvydęs prie jo prieinančius keturis detektyvus ir FTB agentą. Stilvolas jam viską paaiškino. Banko vadovas norėjo paduoti FTP agentui ranką pasisveikindamas, tačiau, pastarajam neatkreipus į jį dėmesio, šią patraukė.

– Eime pasikalbėti į ramesnę vietą, – pasiūlė Resnikas.

– Visi? – suglumo Braunas.

– Jei dėl to nekils problemų, – įsiterpė Spiceris.

– Ne, žinoma, ne, – Brauno žvilgsnis šokčiojo nuo Resniko prie Spicerio. Jis išsitraukė iš kišenės nosinaitę ir perbraukė ja kaklą. – Mano kabinetas puikiai tiks pokalbiui.

Kai pareigūnai įsitaisė banko vadovo darbo kabinete, Resnikas pasiteiravo Brauno apie šūvius.

– Jie liepė visiems gultis veidu į grindis. Abejoju, ar kuris nors matė, kaip jie šaudė. Kai nuaidėjo pirmasis šūvis, maniau, kad sprogo bomba. Niekada nesu girdėjęs tokio garsaus šūvio. – Brauno balsas sudrebėjo tai prisiminus. Susitramdęs ir pažvelgęs į Resniką, jis išbalo, tapo tarsi vaškinis.

– Vis dar negaliu patikėti tuo, kas atsitiko, – sušnabždėjo jis. – Maniau, gausiu širdies smūgį.

– Gal norite, kad jus apžiūrėtų medikai? – pasiteiravo Magvairas.

Braunas papurtė galvą:

– Užteks ir stiklinės vandens.

Braunas jau kėlė nuo stalo kavos puodelį, kai atsistojo Magvairas ir jį atėmė.

– Įpilsiu jums vandens, – pasakė.

– Kaip manote, kodėl užpuolikai nušovė tas dvi moteris? – paklausė Resnikas.

– Vienas iš jų kalbėjosi su Pege. Nesupratau, ką jis jai sakė, tačiau, rodos, kažką apie braziliškus bikinius ar kitus keistus dalykus. Man atrodo, jis bandė ją kabinti. Pegė jam atsikirto ir rėžė, ką galvojanti. Tada jis ją nušovė.

– Sakydamas „Pegė“, turite galvoje Margaritą Viljams? Jūs ją pažinojote?

– Atsimenu ją nuo septyniolikos. Pažįstu Pegės tėvus. Ji buvo graži mergaitė, tačiau labai barni ir nepakęsdavo, jei kas kalbėdavo nesąmones.

– Ar jūs turėjote su ja kokių nors santykių? – paklausė Holingsas.

– Ką turite omenyje? Žinoma, ne.

– Kaip manote, kodėl nesuveikė jūsų banko apsaugos sistema? – paklausė Spiceris. Jo balsas skambėjo griežtai ir banko vadovas krūptelėjo vien jį išgirdęs. Tarsi kas būtų smogęs kumščiu.

– Neturiu supratimo, – atsakė jis agentui. Magvairas atnešė jam kavos puodelį su vandeniu. Brauno rankos drebėjo jį keliant prie lūpų, o vanduo varvėjo ant brangaus kostiumo.

– Kai atsilaisvinau, patikrinau kabinetą – apsaugos sistema veikė. Vėliau dar kartą patikrinome ją su dviem detektyvais – veikė be priekaištų. Nesuprantu, kas nutiko.

– Kas buvo su jumis?

– Ką turite galvoje?

– Kas buvo su jumis, kai tikrinote kabinetą?

– Buvau vienas, – atsakė Braunas ir staiga nutilo, supratęs, kur lenkia Spiceris. Bežiūrint į FTB agentą, akis aptemdė šešėlis.

– Man nepatika, kur jūs sukate, – griežčiau pasakė Braunas. – Geriau pasikalbėsiu su savo advokatu.

– Jūs turite tokią teisę, – pasakė Resnikas. – Jei jūs kažkaip su tuo susijęs, tai būtų visai nebloga mintis.

– Jei norite turėti reikalų su teisininkais, džiaugsimės, galėdami nuvežti jus į nuovadą, oficialiai apklausti ir informuoti apie tai žiniasklaidą, – pridėjo Stilvolas.

Braunas visas išbalo, jo akys šokinėjo nuo Spicerio prie Stilvolo.

– Tai juokinga, – pasimetė Braunas. – Aš su tuo niekaip nesusijęs.

– Galite nesunkiai numanyti, kodėl mes jus įtariame, – tarė Resnikas.

– Tiesą sakant, visai nesuprantu.

– Ar dar kas nors turi raktą nuo kabineto, kuriame įrengta apsaugos sistema?

Kreigas Braunas papurtė galvą.

– Na, štai, matote, – įsiterpė Holingsas.

– O dar tas jūsų nenoras su mumis bendradarbiauti... – priminė Resnikas.

– Nenoras bendradarbiauti? – nustebęs pakartojo Braunas. – Kodėl mane kaltinate nenoru bendradarbiauti?

– Viena moteris nušauta, kita – sunkiai sužeista, o jūs nenorite mums pasakyti, kodėl nesuveikė jūsų apsaugos sistema, – taškus ant „i“ sudėliojo Stilvolas.

– Juk jau sakiau, aš nežinau.

– Kodėl nenorite pasakyti, kam priklauso apvogti seifai? – paklausė Resnikas ir pridūrė. – Tai tiesiog juokinga!

Jei būtume teisme, jus per nepilną valandą priverstų pateikti šią informaciją.

– Tuomet įteikite man šaukimą į teismą, – nepasidavė Braunas. – Tų seifų savininkas man nepadėkotų, sužinojęs, kad savavališkai išdaviau jo tapatybę.

– Ar gerai supratau – tie visi seifai priklauso vienam žmogui? – perklausė Magvairas.

Braunas linktelėjo ir vos girdimai pasakė:

– Viktorui Petrenkai.

Resnikas sumikčiojo, prašydamas Brauno pakartoti vardą. Braunas pakartojo, kad Viktoras Petrenka yra visų išplėštųjų seifų savininkas.

Resnikas jautė, kaip pradeda daužytis jo širdis.

– Ar jis turėjo daugiau seifų? – paklausė jis.

Braunas papurtė galvą.

– Ne, tik tuos, kurie buvo išvogti.

Kažkas pabeldė į duris ir pro durų plyšį pasirodė policijos pareigūno galva.

– Lauke radome dar vieną lavoną, – pranešė jis.

– Kurioje vietoje?

– Netoli banko pastato. Baltasis vyras, maždaug šešiasdešimties, nušautas vienu šūviu į galvą.

Resnikas pažvelgė į savo partnerį, tada – į Stilvolą, nuleidusį galvą ir užsidengusį akis.

– Dabar jau tikrai galiu išmesti „Red Sox“ bilietus, – sudejavo jis.

Resnikas ir Magvairas išėjo su pareigūnu, kiti liko kalbėtis su Braunu. Resnikui žūtbūt reikėjo ištrūkti iš to kabineto įkvėpti oro. Išgirdęs, kad tie seifai priklausė Petrenkai, Aleksas pajuto adrenalino pliūpsnį. Petrenka tose saugyklose, matyt, laikė ne tik pinigus – galbūt jose buvo

ginklų ar kokių kitų įkalčių. Jei Resnikas galėtų nors akies krašteliu žvilgtelėti, kas buvo tose dėžėse, jis galėtų pateikti kaltinimus Petrenkai ir patupdyti jį už grotų ilgam.

Jiems einant per vestibiulį, Resnikas buvo toks susimąstęs, kad net neišgirdo Magvairo klausiant pareigūno, ar apie įvykį jau sužinojo žiniasklaida.

– Čia tikras beprotnamis, – susiėmė už galvos pareigūnas. – Vietinės televizijos ir laikraščių reporteriai susispietę pastato priekyje.

– Ar kas nors jau žino apie lavoną lauke? – pasiteiravo Resnikas.

– Kiek man žinoma, ne. Stengiamės juos sulaikyti.

Resnikas pastebėjo, kad Margaritos Viljams kūno vestibiulyje nebebuvo – tik didelė kraujo dėmė. Kai jie išėjo pro paradines duris, minia juos tiesiog užpuolė, klausinėdama įvairiausių dalykų. Resnikas žvilgtelėjo aukštyn ir pamatė daugybę reporterių bei operatorių, susispietusių prie uniformuotos policijos užkardos. Nekreipdamas į juos dėmesio, Resnikas patraukė į stovėjimo aikštelę. Pareigūnas parodė kelią per tankų, beveik trijų metrų aukščio, krūmų ruožą.

Magvairas susinervino, kai jo kelnės užkliuvo už šakos ir praplyšo. Kitoje krūmų pusėje prie mirusio kūno buvo palinkusi Ketlina Ličiano. Ji pastebėjo ateinantį Resniką ir, šiam prisiartinus, pranešė:

– Jis buvo nušautas vienu šūviu į galvą keturiasdešimt penkto kalibro pistoletu.

Resnikas pavaikščiojo po tuščią automobilių stovėjimo aikštelę.

– Ar jis galėjo būti nušautas banko stovėjimo aikštelėje ir atitemptas čia?

– Ne. Radau čia kulkos tūtelę. Be to, jei jį kas būtų tempęs per tuos krūmus, ant jo drabužių būtų likę žolės ar žemių.

Magvairas pažvelgė į savo kostiumą ir nubraukė kelis prilipusius lapus. Priėjo prie Resniko, vis dar aiškiai nervindamasis dėl suplėšytų kelnių.

– Ką tik nusipirkau, – apmaudžiai guodėsi jis. Pažiūrėjęs į lavoną, jis nusipurtė. – Nesuprantu, kas tiems senukams pasidaro, kad gatvėje jie jaučiasi kaip Vudstoke. Jį reikėjo nušauti vien už tokią aprangą, – Magvairas net suirzo. – Ar jau aišku, kas jis toks?

Agentė Ličiano papurtė galvą:

– Nėra jokių asmens identifikavimo ženklų.

– Mašinos raktelių nėra? – paklausė Resnikas.

– Ne. Jo kišenės tuščios.

Resnikas apžiūrėjo lavoną. Kaktos viduryje matėsi nedidelė žaizda. Net nežiūrėdamas Resnikas suprato, kad pakaušyje bus pramušta didelė skylė. Mirusio vyriškio kūnas atrodė išpampęs, oda papilkėjusi, o nedidelis veidas atrodė tarsi susitraukęs. Ant grindinio matėsi ištaškytų smegenų likučių bei kaukolės nuotrupų.

– Įdomu, ką tas žmogus čia veikė? – retoriškai paklausė Resnikas. – Ši parduotuvė nebedirba jau daug metų.

– Matyt, jam tiesiog nepasisekė, – savo išvadą paskelbė Magvairas. – Galbūt jis norėjo sukti pro banką, tačiau jį pamatė nusikaltėliai ir nušovė.

– Tačiau kam jam apskritai reikėjo čia statyti mašiną? – mąstė Resnikas. – Kodėl ne banko aikštelėje?

– Nežinau.

Ketlin Ličiano atsistojo, nusimovė gumines pirštines ir pasirąžė.

– Savo darbą baigiau, – tarė ji.

Ji padavė Resnikui vizitinę kortelę.

– Paskambinkite man rytoj, pasakysiu skrodimų rezultatus.

Prie jų sustojo greitosios pagalbos automobilis. Ji priėjo pasikalbėti su darbuotojais apie kūno išvežimą. Resnikas dar kartą žvilgtelėjo į lavoną ir atsisuko į Magvairą:

– Tegul Tomas su Filu apklausia liudininkus, – tarė jis. – Paimk filmuotą medžiagą. Susitiksime nuovadoje.

– O ką veiksi tu?

Resnikas vos nusišypsojo. Šią šypseną Magvairas per tris darbo drauge mėnesius matė vos kelis kartus.

– Turiu sutvarkyti vieną reikalą, – pasakė Resnikas.

1

Vairavo Šrinis. Denas susmukęs sėdėjo ant galinės sėdynės. Jie buvo nusivilkę kombinezonus. Denas nusiėmė peruką ir, kaip pamokė Gordonas, nusilupo ūsus ir žandenas. Jis nenorėjo, kad kas nors jį pamatytų, kol nenusivalė grimo.

Šrinis vairavo piktas ir nepratarė Denui nė žodžio. Tarpais jis susinervinęs imdavo trankyti vairą ir plūstis – tiek anglų, tiek indų kalbomis. Šrinio šėlas tęsėsi apie keturiasdešimt minučių. Tada, kiek patylėjęs, jis silpnu balsu ištarė:

– Jei tavo draugas mano, kad aš ramiai grįšiu į Indiją, vieną dieną jis labai nustebs.

– Džoeliui reikia nusiraminti. Kai jis tai padarys, atiduos mūsų dalį, – patikino Denas, tačiau jo paties balsas jam skambėjo kažkaip keistai ir nervingai.

Jis vis dar jautėsi, lyg būtų įvykių stebėtojas, šalia savo kūno.

– Nemanau. Visa tai Džoelis buvo iš anksto suplanavęs.

– Nagi, Šrini. Jis susinervino dėl Gordono. Nusiramink.

– Pats nusiramink! Kaip manai, kodėl jis norėjo įpaišyti į operaciją tą savo kiauliasnukį draugelį? – Šrinis net paspringo kalbėdamas. Denas per priekinio vaizdo veidrodėlį matė pykčiu žaibuojančias jo akis.

– Patikėk, – Šrinis vos galėjo kalbėti. – Aš atsiimsiu savo dalį iš to pasipūtusio tavo draugelio povo ir gerai *atspardysiu* jam šikną.

Denas nuleido galvą ir užsimerkė. Jis jautė maudžiantį nerimą. Suprato, kad negali kaltinti Džoelio, juk jam pažadėjo, kad Gordonas sugebės susitvardyti. Džoelis buvo teisus – jis turėjo už tai sumokėti. Vis dar negalėjo patikėti, kad Gordonui nepavyko – tai buvo neįtikima.

– Beje, ką jis turėjo galvoje, pavadindamas mane Gunga Dinu? – pasiteiravo Šrinis. – Čia kažkoks rasistinis juokelis?

– Jis tiesiog norėjo tave įžeisti. Nusiramink, gerai? Jei duosime Džoeliui porą dienų nurimti, jis atsileis.

– Nenoriu jam duoti nė dienos! Nusipirksime porą automatų, patykosime jo prie namų ir padarysime tą patį, ką jis ketino mums. Tada pasiimsime pinigus ir dviese juos pasidalinsime.

– Ką čia paistai? Nori jį užklupti ir nužudyti?!

– Skamba neblogai.

– Prašau, nusiramink, Šrini. Mes nesame žudikai.

– Man nemalonu tau tą sakyti, tačiau esame. Gordonui nužudžius tas moteris, žudikais tapome ir mes.

– Iš kur mes galėjome žinoti, kad Gordonas taip niekšiškai pasielgs?

– Tai – nesvarbu. Jei mus pagaus, mus teis ir už žmogžudystę. Toks įstatymas.

– Mūsų nepagaus, – užsispyrė Denas, nors ir nebuvo tuo tikras. Kai Džoelis nušovė Gordoną, viskas pasikeitė. Jis negalėjo ramiai galvoti apie Džoelio poelgio pasekmes. Kiekvieną kartą pabandžius, mintis tarsi nutrūkdavo.

– Mes nusipirksime porą automatų, – pakartojo Šrinis, ir jo tonas tapo labiau nekantrus negu piktas.

– Jei mėgintume tai padaryti, jis greičiausiai pats mus nudėtų. Džoelis yra paranoiškas šunsnukis – jis mus užuostų. Tiesiog duokime jam šiek tiek laiko, ir viskas susitvarkys.

Šrinis šoko prieštarauti ir dar kartą iš pykčio trinktelėjo per vairą. Jie buvo per gerą kilometrą nuo Gordono namų. Kai Džoelis liepė Denui ištraukti iš Gordono kombinezono kišenės raktelius, jam reikėjo ištraukti ir jo piniginę. Kadangi policija vis tiek ras Gordono kūną, Denas norėjo įsitikinti, kad jo namuose nebūtų jokių įkalčių, galinčių susieti jį su įvykdytu nusikaltimu. Jis tikėjosi, kad ant Gordono kūno policija neras daugiau identifikavimo žymių, kurios leistų jiems rasti jo butą per artimiausią valandą.

Šrinis įvažiavo į kiemą ir pastatė mašiną vienoje iš saugomų aikštelių. Jiedu susižvalgė ir Denas linktelėdamas giliai įkvėpė. Jie rizikavo, nes kas nors galėjo juos pamatyti einančius į Gordono butą, tačiau neturėjo kitos išeities. Jiedu žingsniavo lėtai, Šrinis – atsilikdamas nuo Deno beveik per trisdešimt metrų. Perėję per kiemą, jie įėjo į namą pro šonines duris. Denas trumpai apsižvalgė, tačiau nieko įtartino nepastebėjo. Priėjęs prie šoninių durų, jis apgraibomis ieškojo buto rakto, ir jam atrodė, kad tos paieškos tęsėsi šimtmečius. Pagaliau Denas rado, ko ieškojęs, ir atidarė duris. Jis palaikė duris atviras, kol įėjo Šrinis, o tada patraukė tiesiai į Gordono butą. Jo duris pavyko atidaryti be jokio garso. Tik įėjęs, Denas atsišliejo į prieškambario sieną – širdis pradėjo pašėlusiai daužytis. Šrinis įėjo po kelių sekundžių.

– Manai, mus kas nors matė? – paklausė Denas, vos kvėpuodamas.

– Nurimk, drauguži. Dabar be penkių pusė ketvirtos. Aplink – nė gyvos dvasios.

Denas susiėmė už pilvo, vos gaudydamas kvapą.

– Gerai, – tarė jis, – man reikia pabaigti nusivalyti grimą. Kol būsiu vonioje, ištrink Gordono kompiuteryje visas Lombardo nuotraukas. Taip pat – ir jo anoniminį elektroninį paštą.

– Gal dar ko nors reikia?

– Žmogau, mes neturime laiko pyktis.

Šrinis iškėlė pirštą, norėdamas Deną užsipulti, tačiau susilaikė. Purtydamas galvą, jis įjungė kompiuterį. Denas minutę stovėjo, negalėdamas pajudėti iš vietos. Reikėjo labai daug pastangų, kad jis nueitų į vonią. Pamatęs savo atvaizdą veidrodyje, Denas prapliupo juoktis: be peruko ir plaukų ant veido, jis atrodė kaip savo paties ir Raimondo Lombardo parodija.

Nugramdyti gumą nuo veido buvo sunkiau negu Denas manė, – ji tiesiog nenorėjo nusilupti. Jis išbandė Gordono priemones, tačiau nieko gero neišėjo. Galų gale jis nugramdė masę nagų dilde. Kai baigė varginančią procedūrą, pamatė, kad prilipusi masė paliko tamsiai raudoną dėmę ant jo žandikaulio, smakro ir nosies. „Ech, – pagalvojo Denas, – ir kas dar manęs laukia – varlės, skėriai, šunvotės?“

Jis stovėjo ir žiūrėjo į veidrodį, kol susitaikė su esama padėtimi ir grįžo pas Šrinį. Šis pastebėjo Deną ir pasisuko į jį.

– Tave išbėrė.

– Taip, žinau.

– Kaip tik ten, kur buvo grimas. Manau, tai nieko gero.

– Žinau. Gali pasiūlyti išeitį?

– Tai nepadės.

Šrinis sėdėjo, ilgai žiūrėdamas į Deną, ir papurtė galvą.

– Galiu nupirkti vaistų iš vaistinės, – tarė jis. – Galėtum pernakvoti pas mane. Ryte tavo bėrimas jau bus praėjęs.

– Nesu tikras, ar pavyks, tačiau pakalbėsime apie tai vėliau. Dabar verčiau apieškosiu butą ir įsitikinsiu, ar čia nėra nieko, kas galėtų susieti Gordoną su apiplėšimu. Kaip tau sekasi su kompiuteriu?

Šrinis gūžtelėjo pečiais.

– Darau Gordonui paslaugą ir trinu visus jo pornografijos vaizdelius. Patikėk manimi, ten jos daug. Beveik baigiau.

– Gerai. Man reikės kokių dešimties minučių.

Virtuvėje Denas surado šiukšlių maišą ir greitai apėjo butą. Be gumos gabalų ir išsipešusių plaukų iš peruko, panaudotų maskuotei, Denas rado vienintelį rimtą įkaltį – spausdintas Lombardo nuotraukas. Dar jis rado kelias susuktas šimto dolerių kupiūras virtuvės spintos stalčiuje – iš viso suskaičiavo keturis tūkstančius du šimtus dolerių. Jis dvejojo, ką daryti su pinigais, tačiau tik akimirką – paskui įsidėjo juos į kišenę. Pastebėjęs Šrinį, banknotų ritinėlį parodė ir jam.

– Pusė tavo, drauguži, – pasakė jis Šriniui. Šis pagalvojo ir papurtė galvą.

– Kad gal ne – jausiuos kaip numirėlių plėšikas. Būsiu patenkintas, kai atgausiu iš Džoelio savo dalį. Patikėk manim – aš ją tikrai atgausiu.

Denas linktelėjo, suprasdamas, kaip jaučiasi Šrinis.

– Pasiruošęs?

– Po penkių minučių, – tarė Denas. Jis nuvalė kompiuterio klaviatūrą ir pelę, po to susuko ir išsinešė šiukšlių maišą. Atidaręs duris, pažiūrėjo, ar koridorius tuščias, ir liepė Šriniui išeiti. Išėjęs iš Gordono buto, užrakino duris ir, stengdamasis atrodyti kuo ramesnis, išėjo iš pastato. Įlipęs į Šrinio automobilį, jis pajuto, kad smarkiai prakaituoja, o galva pradėjo tvinkčioti. Jis vos neapalpo keleivio kėdėje.

– Kvėpuok, drauguži, – nusigando Šrinis. – Mažiausiai norėčiau, kad *užsilenktum* mano mašinoje.

– Malonu, kad rūpiniesi.

Jie važiavo tylėdami. Denas bandė prisiminti, kas vyko per ir po apiplėšimo, bet buvo pernelyg pavargęs. Jis užsimerkė. Kai sąmonė pradėjo temti, jį pažadino Šrinio balsas.

– Aš atgausiu savo pinigus iš tavo draugo, – kalbėjo jis.

– Mes abu atgausim.

– Noriu susitikti su juo rytoj.

– Šrini, pasikliauk manim – duokim jam keletą dienų.

– Duodu daugiausia dvi dienas. Tai – viskas.

Šrinio veidas patamsėjo nuo pykčio, kai jis pagalvojo apie visus įvykius.

– Patikėk manimi – aš tikrai nepamiršiu, kaip jie laikė į mus nukreiptus ginklus.

Denas linktelėjo. Jis bandė nesumerkti akių, tačiau vokai apsunko ir akys pačios merkėsi. Šrinis vėl jį pažadino.

– Aš tavęs nepaliksiu, – pasakė jis.

– Žinau, – sumurmėjo Denas, nors gerai nė neišgirdo, ką kalbėjo Šrinis.

– Tikrai. Kai atgausiu iš Džoelio savo dalį, pusę pinigų duosiu tau.

Denas žiūrėjo prieš save. Porą minučių patylėjęs, Šrinis paklausė Deno, ką šis ruošiasi daryti su bėrimu.

– Atrodai dar prasčiau.

– Nežinau. Manau, policija manys, jog ten buvo Lombardas. Mano alergija neturėtų niekam užkliūti.

Šrinis privažiavo prie savo namų. Pastatęs mašiną, paklausė Deno, ar šis nenorėtų pas jį užsukti ir pabaigti tekilą.

– Turime išgerti už Gordono atminimą, – pasiūlė jis.

Denas pagalvojo ir papurtė galvą.

– Manęs laukia Kerol.

– Tada pabaigsiu butelį vienas.

Šrinis paniuro ir trumpam mintimis kažkur nuklydo. Atsipeikėjęs jis pasisuko į Deną.

– Pasimatysime po dviejų dienų, – tarė jis.

Denas linktelėjo ir išlipo iš mašinos.

***

„Pinigai – tai gazas. Griebk, kiek gali, ir parūkyk hašišo[4]“, – uždainavo Hoferis.

– Gal užsičiaupsi?

Hoferis, šviesdamas ta pačia plačia šypsena, atšovė:

– Kas tau darosi? Nepatinka, kaip aš dainuoju?

Džoelis išsiviepė, lėtai trindamas smilkinius ir alkūnėmis prilaikydamas vairą:

– Tu neturi klausos – štai kur problema.

„Pinigai – tai smūgis. Tik neprisidek, ko nereikia[5]“, – toliau repavo Hoferis.

– Juk liepiau tau užsičiaupti, – Džoelis skersomis pažvelgė į Hoferį. – Antrą kartą nebekartosiu.

Hoferis negalėjo nustygti vietoje ir muistėsi kėdėje.

– Tu man pavydi, žmogau.

– Eik šikt. Man galvą skauda ne tik nuo tavo bliovimo, bet ir nuo to, kaip iškraipai dainos tekstą. Negadink „Pink Floyd“.

Hoferis pliaukštelėjo kelis kartus sau per delną.

---

4 angl. *Money, it's a gas. Grab all you can and smoke some hash*

5 angl. *Money, it's a hit. Just don't light up any of that bad shit*

– Dabar aš toks apsinešęs, – tarė jis. – Norėčiau parūkyti geros žolytės.

– Taip, būtų puiku, – ironiškai sutiko Džoelis. – Gal susistabdome pirmą pasitaikiusį policininką ir paprašome jo, kad apieškotų mūsų mašiną? Žioplys, – galiausiai burbtelėjo.

– Tu per daug nerviniesi, – trumpai drūtai pasakė Hoferis. – Veikim ką nors, žmogau. Turime ginklų ir slidininkų kaukes. Pirma pakelės kolonėlė, ką manai? Galėtume pagriebti grynųjų ir pažiūrėti, kaip koks šiknius stena, išvydęs du „AK-47“.

Džoelis šaltai pažiūrėjo į bendrininką ir jo apatinė lūpa pašaipiai išsikreipė.

– Gal verčiau grįžk prie „Pink Floyd“ parodijos... – pasiūlė jis. – Būtų daug geriau, nei klausytis šių tavo *genialių* idėjų.

Hoferis atkišo jam vidurinį pirštą ir laikė tol, kol Džoelis jo nenulenkė savo ištiestais pirštais.

– Nesuprantu tavęs, Džoeli. Mes tai padarėm, žmogau – mes apiplėšėm banką! Mes pabėgom ir turim visus pinigus! Ko sėdi visas surūgęs?

– Jei dar nepastebėjai, aš nužudžiau žmogų, – sumurmėjo Džoelis vos įkvėpdamas.

– Negirdžiu, žmogau, ką sakai?

– Sakiau, kad *aš nužudžiau žmogų*! – garsiau pakartojo Džoelis. – Jei dar pratarsi nors vieną žodį arba išleisi bent kokį garsą, išmesiu tave iš mašinos – prisiekiu.

Hoferis buvo bepradedantis barbenti į automobilio prietaisų skydą, bet Džoelio žvilgsnis jį sustabdė. Po kelių minučių, važiuojant tyloje, Džoelio veidas staiga išsikreipė, ir atrodė, kad jam kas būtų trenkęs į pilvą.

– Kodėl jam reikėjo nušauti tas dvi moteris?

– Jis buvo kuoktelėjęs.

– Ar girdėjai, apie ką jis kalbėjosi su ta mergina?

– Nieko negirdėjau.

– Jai geriau žinoti...

Džoelis papurtė galvą, jo apatinė lūpa atlipo nuo dantų.

– Geriau neatsikalbinėti prieš tipą, į tave įrėmusį ginklą, ką jis besakytų, – tęsdamas žodžius, kalbėjo Džoelis.

– Gal ją tiesiog užkniso?

– Kodėl galėjo užknisti?

– Nežinau, gal ji prisiminė, kad jis kažkada graibė jai užpakalį.

Džoelis pabalo, žiūrėdamas į Hoferį.

– Ką turi galvoje?

Hoferio veide vėl pasirodė kreiva šypsena:

– Jos buvo gražus užpakaliukas, žmogau. Kaip dvi prisirpusios suspaustos kriaušytės.

– Na, ir kas?

– Taigi aš negalėjau susilaikyti ir grybštelėjau progai pasitaikius.

– Tu – tikras idiotas.

– Ei, iš kur aš galėjau žinoti, kad tas pamišėlis pradės ją kabinti? Drauguži, ji tikrai gerai jam nudavė. Jis jai – taip pat, – pasakė tyliau.

Džoelis sėdėjo tiesus, tik jo akių obuoliai judėjo, nužiūrinėjant Hoferį.

– Papasakok man dar kartą, kodėl tave areštavo.

– O kam? Jau pasakojau tau prieš daug metų.

– Noriu išgirsti dar kartą.

Hoferis perbraukė liežuviu per lūpas ir ėmė kalbėti.

– Nėra čia ką pasakoti... Buvau per daug išgėręs ir šlapinausi viename skersgatvyje, kai kažkokia nervinga maža

princesė pradėjo rėkt, kad kažką prievartauju. Štai ir viskas, žmogau.

– Anksčiau man pasakojai kitaip.

– Tikrai?

– Taip. Sakei, kad buvai savo mašinoje su prostitute, o kai privažiavo policija, ji pradėjo rėkti, kad ją prievartauji.

Hoferio akys apsiniaukė ir jis linktelėjo.

– Taip, tai tikrai galėjo nutikti.

– Tu, kalės vaike, visus tuos metus man melavai. Bandei išprievartauti tą merginą?

– Koks dabar skirtumas? Bagažinėje guli du maišai pinigų. Vienas – tau, kitas – man. Tai dabar svarbiausias dalykas.

– Vienas – tau, kitas – man? – pakartojo Džoelis.

– Mes pasidalinsime pinigus per pusę – apie tai ir kalbu.

– Mes nesidalinsime pinigų per pusę. Tau priklauso dvidešimt procentų.

– Nemanau.

– Ką reiškia – tu taip nemanai? Toks buvo susitarimas, kvaily!

– Susitarimas pasikeitė tada, kai nudėjai tą pakvaišėlį ir atsikratei šefo bei jo mažojo draugo.

– Kas taip sako?

– Susitarimas yra susitarimas.

Hoferis sukryžiavo rankas, jo mažos apsiblaususios akys atrodė negyvos ir šaltos.

– Bet kokiu atveju, pasiimsiu pusę tų pinigų.

Kai Džoelis pažvelgė į Hoferį, jo automobilis staiga atsidūrė ties skiriamąja linija, ir jis turėjo staiga pasukti vairą, kad kaktomuša nesusidurtų su sunkvežimiu. Kroviniinio automobilio vairuotojas išraudo, jo akys išsipūtė, kai nuspaudė mašinos garso signalą ir garsiai suriko. Džoelis

šaltai pažvelgė į vairuotoją prieš nusukdamas, tik jo rankos buvo išbalusios, kai pagriebė vairą.

– Tu nori mane apiplėšti ir sulaužyti mūsų susitarimą, – sunkiai ištarė Džoelis, beveik šnabždėdamas. – Mes pasidalinsime tuos pinigus, pusgalvi, – sutiko jis.

– Duodi žodį? Pasidalinsime lygiai per pusę?

– Argi ne tai aš ką tik pasakiau?

– Žmogau, pakartok.

– Gerai. Duodu tau žodį. Pasidalinsime pinigus. Ką dar nori iš manęs prievarta išgauti?

Hoferis ore sugniaužė kumštį.

– Žmogau, elgiesi labai teisingai. Mes pasidalinsime pinigus, kai atvyksime į vietą.

– Net nesvajok. Nė vienas iš mūsų nepalies pinigų, kol viskas neaprims.

– Ką turi galvoje?

– Mane gali įtarti dėl Gordono žmogžudystės. Vadinasi, yra tikimybė, kad policija atvyks pas mane ieškoti pinigų.

– Galime paslėpti juos pas mane.

– Tu tikras kvailys, ar ne? Jei policija susies mane su Gordono mirtimi, tai, be abejo, susies mane ir su tavimi. Turiu apie dešimt hektarų žemės. Užkasime pinigus ten.

Hoferio veidas susitraukė, kai jis pagalvojo apie šį pasiūlymą.

– Turiu geresnę idėją. Tu paslėpk vieną krepšį, o aš surasiu, kur padėti kitą.

– Atleisk, drauguži, bet aš nerizikuosiu. Nenoriu, kad mano gyvenimas priklausytų nuo tavęs.

– Nesuprantu, kur problema.

– Jau sakiau tau, be to, daviau žodį. Ko dar nori?

Hoferis nenoromis, bet su juo sutiko.

– Tu juk pažįsti mane jau penkiolika metų. Ar kada esu sulaužęs pažadą?

– Gerai, sutinku.

Prieš nusisukdamas, Džoelis šaltai pažiūrėjo į Hoferį. Atvykus į vietą, jis paliepė Hoferiui paimti krepšius su pinigais, o pats nuėjo atnešti poros kastuvų. Kai grįžo, Hoferis apžiūrinėjo vieną krepšį.

– Ką tu darai?

– Man reikia trupučio pinigų, žmogau. Pasiimsiu tik tūkstantį dolerių.

– Parodyk, ką turi.

Hoferis laikė dešimt banknotų po šimtą dolerių. Džoelis nusiviepė ir pritariamai linktelėjo.

– Gerai jau, – tarė. – Padėk tuos pinigus ir čiupk krepšius.

Hoferis susigrūdo pinigus į kišenę. Už Džoelio namo želiančios pievelės driekėsi didžiuliai plotai miškų. Einant per mišką, Hoferis pastebėjo už Džoelio juosmens užkištą keturiasdešimt penkto kalibro pistoletą.

– Kam tu jį nešiesi? – paklausė jis.

– Dieve šventas, mąstyk galva! Šiuo ginklu aš nušoviau Gordoną. Kaip manai, kodėl jį nešuosi?

Hoferis nervingai apsilaižė lūpas, žiūrėdamas į ginklą.

– Nežinau, – pasakė jis.

– Man reikia jį užkasti, kvaily.

– Ir tiek? – paklausė Hoferis, nervingai žiūrėdamas tai į Džoelį, tai į šautuvą.

– O ką, manei, aš ketinau su juo daryti?

– Tu davei man žodį, nepamiršk.

– Žinau. Ką turi galvoje?

Hoferis papurtė galvą.

– Nesvarbu.

Jie ėjo mišku apie dešimt minučių, kai Džoelis nusprendė, kad jau pakankamai toli.

– Užkasime krepšius šalia to didelio akmens, – tarė jis.

Maždaug už dvidešimties pėdų buvo nedidelė proskyna. Džoelis ir Hoferis čiupo įnagius ir iškasė trijų pėdų gylio duobę. Hoferis, visas suprakaitavęs, numetė kastuvą.

– Manau, užteks, – tarė jis.

– Dar ne. Jei gausiai lis, į krepšius gali patekti vandens. Turime iškasti gilesnę duobę.

– Pats ir kask, – nesutiko Hoferis. – Man jau gana.

Hoferis jau ropštėsi iš duobės ir buvo iškišęs vieną koją, kai Džoelis jį sugriebė ir sviedė atgal. Hoferis nusileido kietai – smūgis supurtė jo vidurius. Atsimerkęs jis pamatė, kad Džoelis laiko atkišęs pistoletą. Ramstydamasis Džoelis išropojo iš duobės.

– Tu man pažadėjai, – kaip maldą kartojo Hoferis drebančiu balsu.

– Aš pažado nesulaužysiu, – pasakė Džoelis. – Sakiau, kad reikia gilesnės duobės.

Hoferis iš lėto atsistojo.

– Geriau pradėk kasti, – paliepė Džoelis.

Hoferis pastvėrė kastuvą ir ėmėsi darbo. Kasant duobę, jam linko keliai. Vieną akimirką kojos neišlaikė ir jis parklupo ant vieno kelio.

– Kask, kask, – įsakinėjo Džoelis.

– Džoeli, pamiršk lygias dalis. Man užteks ir dvidešimties procentų, – pasakė Hoferis.

– Sakiau, kask.

– Sakau, man užteks ir dvidešimties procentų.

– O aš liepiu kasti toliau.

Pakėlęs akis į viršų, Hoferis pravirko.

– Tu man žadėjai, – maldavo jis.

– Aš ištesėsiu pažadą. Juk gerai mane pažįsti ir tai žinai.

– Tu nori mane nužudyti!

– Sakiau tau, ištesėsiu savo pažadą, – kartojo Džoelis.

Apsiblaususiomis akimis, vis dar kūkčiodamas Hoferis vargais negalais atsistojo. Jo rankos drebėjo, aukštyn žemyn kilnojant kastuvą su žemėmis. Kai duobė buvo keturių pėdų, Džoelis liepė jam sustoti.

– Padėk kastuvą, – sukomandavo Džoelis, įrėmęs pistoletą Hoferiui į krūtinę.

– Tu man pažadėjai! – subliuvo Hoferis.

– Jei būsi gyvas, kai dalinsimės pinigus, gausi pusę, – pasakė Džoelis šaltu balsu ir iššovė.

Nuo smūgio Hoferis griuvo ant nugaros. Apsvaigęs, tačiau dar nepraradęs sąmonės, jis palietė krūtinę ir žiūrėjo, kaip pro pirštus sunkiasi kraujas. Tada pažiūrėjo į Džoelį.

– Mes pažįstami jau penkiolika metų, – pasakė, sunkiai kvėpuodamas.

– Gordoną pažinojau dar ilgiau, – pasakė Džoelis ir paleido dar tris šūvius į Hoferį.

Iš pradžių Hoferis gulėjo ramiai, po to vos sujudėjo, kol galiausiai bandė atsisėsti. Nepatenkintas, kad nepasiėmė dar vienos apkabos, Džoelis numetė tuščią ginklą į duobę, čiupo kastuvą ir pradėjo kasti. Kai Hoferio kūnas jau buvo padengtas nestoru žemių sluoksniu, jis vis dar bandė pasikelti. Hoferio kūnas nenustojo tampytis tol, kol duobė nebuvo užkasta.

Džoelis sulygino žemę ir lėtai suskaičiavo iki dešimties, klausydamasis, ar neišgirs kokio bruzdesio. Jis pamanė, kad vėliau ant Hoferio kapo pasodins aviečių krūmų. Perbraukęs ranka per kaktą, Džoelis pasiėmė abu krepšius ir nukulniavo namo.

***

Aleksas Resnikas surado Petrenką mažame rusų restorane Esekso gatvėje. Petrenka sėdėjo su trimis vyrais, ant stalo ledų kibirėlyje šalo butelis degtinės „Cristall“ ir buvo padėta lėkštelė ikrų. Gėrė keturiese. Petrenka atrodė linksmas, kai Resnikas priėjo prie jų stalo.

– Pakviesčiau prisijungti, detektyve, deja, mūsų staliukas jau pilnas.

– Atėjau čia ne gerti su tavimi.

– Ne? Kaip gaila... Juk degtinė – geras dalykas. Žinoma, jei atšaldyta iki tinkamos temperatūros, ko amerikiečiai dažniausiai nesugeba. Dar pridedi kelias bruknių uogas ir gauni kažką nepaprasto.

Prie stalo sėdėję kiti trys vyrai linksmi šypsojosi. Resnikas tarė:

– Labiau mėgstu burboną.

Petrenka savo kompanionams kažką pasakė rusiškai, ir šie pradėjo juoktis. Atsisukęs į Resniką, jis šyptelėjo.

– Tau reikėtų praplėsti akiratį. Bent jau paragauk šitų, – Petrenka parodė į ikrus. – Silpnai sūdyti didžiojo eršketo ikrai – patys geriausi.

Petrenka pakabino krekeriu truputį ikrų ir ištiesė delikatesą Resnikui. Šis žvilgtelėjo į traputį su ikrais ir papurtė galvą.

– Žuvų kiaušinėliai? Ne, ačiū. Man reikia su tavim pasikalbėti. Gal tavo draugai galėtų trumpam mus palikti?

Petrenka apgailestaudamas papurtė galvą, dėdamasis į burną krekerį ir lėtai jį kramtydamas.

– Neįsivaizduoji, ką prarandi, – tarsi negirdėdamas Alekso žodžių, kalbėjo Petrenka. – Abejoju, ar, gaudamas tokį

atlyginimą, kada nors galėsi paragauti ko nors panašaus. Pats kaltas. Apie ką nori pakalbėti?

– Policijos reikalai.

– Aišku. Mano draugai liks, – nukirto Petrenka. – Kas nutiko, detektyve? Dar vienas senyvas vyriškis parkrito ir prasiskėlė galvą?

– Apiplėštas bankas. Viena moteris nužudyta, kitos būklė – kritiška.

– Ir?.. Kelintą valandą tai įvyko?

– Apie antrą.

Petrenka vėl kreipėsi į kompanionus rusiškai, sukeldamas jų juoką. Tada dalykiškai kreipėsi į Resniką:

– Veltui gaišti laiką. Sėdime čia nuo pietų. O gal man reikėtų pasikalbėti su savo advokatu dėl šių įžeidinėjimų? – pasišaipė rusų mafininkas.

– Tu nesupratai, Petrenka. Nesiruošiu tavęs kaltinti.

– Tai ko tada nori? – nesuprato šis.

– Apiplėšti tavo seifai „Lynn Capital“. Reikia, kad parašytum pareiškimą.

Linksmybės staiga baigėsi. Petrenkos žvilgsnis vėl tapo šaltas ir sustingęs.

– Kokius čia žaidimus žaidi, detektyve?

– Nežaidžiu jokių žaidimų.

Resnikas išsitraukė iš kišenės užrašų knygelę ir perskaitė apvogtų seifų numerius.

– Jei netiki, turiu ir nuotraukų.

Petrenka liktelėjo. Jo veidas išbalo. Sustingusiais pirštais jis paėmė iš Resniko fotoaparatą ir skystųjų kristalų ekrane įdėmiai peržiūrėjo visas nuotraukas. Kai grąžino įrodymus Resnikui, Petrenkos veido bruožai prarado žmogiškumą, jis tapo panašus į roplį.

– Juokingiausia, kad buvo apvogti tik tavo seifai.

– Jokių kitų neišplėšė? – pasitikslino Petrenka.

– Ne. Atrodo, jie nusitaikė į tave. Gal įsivaizduoji, kas tai galėjo padaryti?

Petrenka sėdėjo ramiai, nejudėdamas, žvelgė prieš save bejausmėmis stiklinėmis akimis. Resnikas akimirką žiūrėjo į jį, vos galėdamas sutramdyti ironišką šypseną.

– Turiu žinoti, kas buvo tose dėžėse, – pasakė Resnikas kokiu įmanoma formaliausiu tonu.

Petrenka pasimetęs pažiūrėjo į Resniką, tarsi nesuprasdamas, ko jis čia vis dar stovi. Suvokęs, ko šis prašo, Petrenka piktai pasipurtė:

– Tai asmeniška, detektyve. O dabar, jums leidus...

– Atleisk, bet buvo įvykdytas sunkus nusikaltimas, – neatlyžo Resnikas. – Turi man atsakyti, kas buvo seifuose. Jei ne, teks kalbėti prieš didžiąją žiuri. Beje, man labai patiktų tave areštuoti už trukdymą nusikaltimo tyrimui.

Petrenka sėdėjo, nerodydams jokių emocijų, šaltas akis įsmeigęs į Resniką. Po minutėlės jis nusisuko ir prisipylė stikliuką degtinės.

– Tuose seifuose nieko nebuvo, – pasakė jis.

– Mokėjai bankui už aštuonis tuščius seifus?

– Ketinau uždaryti savo sąskaitą tame banke.

– Kas dar žinojo tavo seifų kodus?

Petrenka gūžtelėjo pečiais:

– Kiek žinau, niekas. Detektyve, nuo degtinės man norisi miego. Nemanau, kad šiandien galėsiu jums kuo nors padėti.

– Gerai, nesijaudink. Esu tikras, kad tose dėžėse nebuvo nieko vertingo – gal tik popieriai bei kiti nereikšmingi daiktai. Gali neabejoti, kad surasiu to įvykio kaltininkus

ir sužinosiu, kas buvo tuose seifuose. Jei reikės, dirbsiu, tirdamas šią bylą, dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę. Neabejok tuo – kai rasiu, tu pirmas apie tai sužinosi.

Du vyrai susižvalgė, supratę, ką Resnikas turėjo galvoje. Detektyvui išėjus, Petrenka vis dar žiūrėjo abejingu žvilgsniu ir lėtai sugniaužė kumščius.

– Tas žydas, – iškošė jis pro dantis, – atėjo čia pasityčioti. Vieną dieną aš pats su juo susidorosiu.

Jis pasisuko į Jurijų Tolkovą, sėdėjusį jam iš dešinės, ir tarė:

– Pasidomėk, ar arabai pasiliko lagaminą.

Jurijus linktelėjo, nustūmė kėdę ir pakilo nuo stalo. Kiti du vyrai nusekė jam įkandin, palikdami kumščius begniaužantį Petrenką.

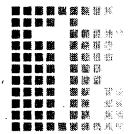

Pamačiusi savo vyrą, Kerol susirūpinusi paklausė:

– Kas nutiko tavo veidui?

Denas atsargiai prilietė žandikaulį.

– Pietums Šrinis gamino lęšius su žaliuoju kariu. Mane nuo jų kažkodėl išbėrė.

Kerol suraukė antakius ir priėjo arčiau.

– Keista, – tarė ji, įdėmiai apžiūrinėdama bėrimą, – tavęs niekada neberdavo nuo azijietiško maisto. Be to, tas bėrimas labai keistas, išberta tik nosis ir žandikaulis.

– Manau, nieko rimto, – Denas numojo ranka. – Aš labai pavargęs. Einu į viršų prigulti.

Kerol nepatenkinta linktelėjo.

– Netrukus bus pietūs. Pranešiu, kai valgis bus paruoštas. Beje, vos nepamiršau, tau skambino Gordonas.

Vieną sekundės dalį Denas pamanė, kad jo širdis sustos. Vos pastovėdamas ant kojų, jis paklausė Kerol, kelintą valandą tai buvo.

– Šį rytą, iškart po to, kai išėjai.

– Ar jis ką nors sakė?

– Norėjo su tavimi pakalbėti.

– Numigęs jam perskambinsiu, – tarė Denas.

Kopdamas laiptais į viršų, Denas tikrai jautėsi išsekęs. Už viską labiausiai dabar jis troško atsigulti į lovą ir

užsimerkti. Pasislėpti nuo visų tamsoje. Miegamajame Denas užtraukė užuolaidas ir griuvo į lovą. Gulėdamas galvojo apie melą, ištartą Kerol. Anksčiau Denas niekada jai nemeluodavo – nė karto. Dabar tai darė nuolat. Iš pradžių jautėsi dėl to kaltas, net kentėjo sąžinės priekaištus. Vėliau nieko nebejausdavo. Denui net buvo keista, kaip lengva meluoti.

Jis jau buvo įmingąs, kai kažkas kambaryje uždegė šviesą. Jis pamatė ateinančią Kerol, jos veidas buvo nuraudęs iš susijaudinimo.

– Nepatikėsi, ką rodė per žinias, – tarė ji, vos atgaudama kvapą.

Denas pakilo ir atsisėdo, Kerol įjungė televizorių miegamajame. Pagrindinė žinių naujiena buvo banko apiplėšimas. Kai ekrane pasirodė Margaritos Viljams vidurinės mokyklos baigimo nuotrauka, Denas norėjo susiriesti į kamuoliuką ir tamsiame kampe numirti. Reportaže buvo pranešta, kad kita moteris yra gydoma intensyviosios terapijos skyriuje ir gydytojai nėra tikri, ar ji išgyvens. „Tikslesnę informaciją galėsime pateikti per artimiausias keturiasdešimt aštuonias valandas“, – sakė vienas iš gydytojų.

Atrodė, kad šis reportažas tęsis amžinai. Denas sėdėjo išblyškęs, apmiręs iš baimės, kad tuoj pamatys Gordono nuotrauką. Netrukus jis išgirdo, kad netoli banko rastas negyvas vyras, maždaug penkiasdešimties, vilkėjo „Grateful Dead“ marškinėlius ir šortus. Policija spėjo, kad jį nužudė banko plėšikai – greičiausiai norėdami atsikratyti liudininko. Gordono kūno jie neparodė, tik piešinį, kuriame pavaizduota, kaip jis turėjo atrodyti gyvas. Policija prašė visų, ką nors apie jį žinančių, kreiptis į Lyno policijos nuovadą. Kerol net aiktelėjo, išvydusi piešinį.

– Žinai, į ką jis panašus? – apstulbusi tarė ji.

Denas papurtė galvą.

– Tai tikrai Gordonas, – buvo įsitikinusi Kerol. – Dar tie „Grateful Dead“ marškinėliai...

– Nebūtinai, – tarė Denas. – Daugybė žmonių vilki tokius marškinėlius. Be to, jis visai nepanašus į Gordoną – tik senyvo amžiaus vyriškis.

– Jis man labai panašus į Gordoną, – įsikando Kerol. – Gal paskambink jam? Įsitikink, ar jis namie.

– Paskambinsiu jam vėliau.

– Sakau tau, tai tikrai jis, – susijaudinusi kalbėjo Kerol. – Jei jam nepaskambinsi, aš tai padarysiu.

Neapsikentęs Denas pakėlė ragelį ir surinko kino teatro informacijos telefono numerį. Palaukęs, kol išgirdo įsijungiant balso paštą, jis apsimetė, kad paliko žinutę Gordonui, ir padėjo ragelį. Kerol nervingai grąžė rankas.

– Jo nėra namie, – pranešė Denas. – Bet tai nieko nereiškia. Jo niekada nebūna. Ką gali žinoti, gal jis dabar pakeliui į Džersio pakrantę.

– Skambinu policijai, – ryžtingai nusprendė Kerol. – Sakau tau, tai tikrai jis.

Denas sustabdė Kerol, siekiančią telefono.

– Juk pažįsti Gordoną. Jei į jo namus pasiųsi policiją, jis greičiausiai daugiau niekada nebenorės su manimi kalbėtis.

– Kalbi taip, tarsi tai būtų didžiulis nuostolis, – pasakė Kerol pusiau juokais.

– Gordonas nėra blogas vyrukas.

– Jis labai keistas. Kai su juo kalbu, dažniausiai nieko nesuprantu.

Kerol papurtė galvą.

– Įdomu, ką jis ten veikė?

– Kodėl esi tokia tikra, kad tai jis? Sprendi iš šito piešinio?

– Tikrai manau, kad tai jis, – tarė ji, tačiau jos balse pasigirdo abejonė. Ji dvejojo minutėlę ir vos pravėrė lūpas. – Kai žiūrėjau žinias apačioje, jie minėjo, kad nesuveikė banko apsaugos sistema. Ar tai ne ta pati sistema, kurią jiems kūrei?

– Aš ją tik suprojektavau. Jei, užuot samdę specialistus iš Indijos, jie būtų leidę ją kurti man, esu tikras, sistema būtų suveikusi.

– Esi tikras, kad sistema nesuveikė ne dėl tavo klaidos?

– Taip, visiškai. Ko tu nerimauji? Manai, kad po šito manęs niekas nebesamdys?

Kerol bandė nusišypsoti, tačiau šypsnys greitai dingo.

– Šiomis dienomis nerimauju dėl daug ko, – pasakė ji. – Juk nesijauti labai pažengęs, kai į tavo sukurtą...

– Suprojektuotą, – pataisė ją Denas.

– ...kai į tavo suprojektuotą banko sistemą kažkas įsilaužia, – pratęsė savo mintį Kerol. – Gal tau reikėtų ištrinti tą paskutinį punktą iš savo gyvenimo aprašymo?

– Gal tai ir nebloga mintis, – sutiko Denas.

– Manai, jie kaltins ir tave? – paklausė Kerol nerimo perkreiptu veidu.

– Esu tikras, kad savo darbą atlikau gerai. Jei ir buvo kokių problemų, tai – sistemos diegimo bėda. Taip dažniausiai ir nutinka, kai galvojama tik apie pinigus, o programas patikima kurti prasčiausiai apmokamiems specialistams. Nesijaudink, gerai?

– Stengsiuosi. Šis įvykis – labai keistas, – pridūrė Kerol. – Ypač dėl to žmogaus piešinyje, labai panašaus į Gordoną.

Denas bandė nekaltai pajuokauti. Pakilęs iš lovos jis

jautėsi netekęs jėgų, tarsi sirgtų sunkia gripo forma. Jis girdėjo, kaip apačioje Kerol pasibeldė į Siuzės ir Gario kambario duris, kviesdama juos pietų. Kai visi susėdo prie stalo, Denas negalėjo pažiūrėti į savo vaikus ir pakelti minties, kad šie žiūri į jį. Jis vos kilstelėjo galvą nuo lėkštės. Po apiplėšimo jis vis dar buvo šoko būsenos. Visa ta įvykių grandinė jį dar labiau prislėgė. Negyvi du žmonės, viena moteris sunkiai sužeista, ir viskas dėl *jo* kaltės. Gordonas ir ta jauna mergina guli morge, ir *jis* dėl to kaltas. Jis...

„Ką aš padariau... – sukosi jo galvoje. – Dieve, ką aš padariau...“

Kerol papasakojo vaikams apie apiplėšimą ir pasakė, kad tai tas pats bankas, kuriame prieš mėnesį dirbo jų tėvas. Jai kalbant, Denas jautėsi žirnio dydžio, toks menkas ir apgailėtinas, o jos žodžiai smigo jam giliai į širdį.

– Oho, – pasakė Garis. – Tėti, ką tu būtum daręs, jei šiandien būtum buvęs banke, ir ten įsiveržtų gauja ginkluotų vyrų?

Denas pajuto įdėmų Gario žvilgsnį. Jis jautėsi purvinas, sergantis, tarsi galėtų savimi apkrėsti žmoną ir vaikus. Jis nebegalėjo tverti šio jausmo.

„Ką aš padariau – sau, jiems... Ką aš padariau jiems?“

– Nežinau, – atsakė jis sūnui, springdamas savo žodžiais.

Siuzė taip pat kažko paklausė apie apiplėšimą. Kaip jis galėjo sėdėti ir jų klausytis? Kaip jis galėjo?

Denas pastūmė kėdę.

– Prastai jaučiuosi, – pasakė jis Kerol. – Einu į viršų prigulti.

Jo žmona suraukė antakius tarsi nustebusi.

– Gal tau padėti nusinešti pietus į viršų? – paklausė ji.

– Ne, viskas gerai. Neturiu apetito.

Prieš nusisukdamas Denas pamatė susmigusius jų žvilgsnius. Kerol atrodė sunerimusi ir pasimetusi. Siuzės išraiška buvo pikta, ji sėdėjo susiraukusi. Netgi Garis atrodė šokiruotas.

„Net nenorėdamas jų įskaudinti, aš...“ – Denui pasidarė silpna. Jis lėtai išėjo iš valgomojo ir pasuko laiptų link. Jo kojos, šaltos ir apmirusios, neklausė kūno. Žvelgdamas į laiptus, jis nežinojo, kaip pajėgs jais užkopti, tačiau privalėjo atsigulti ir įtikinti save, kad viskas bus gerai.

***

Kapitono Keneto Hedlio šviesios mėlynos akys nedegė džiaugsmu, Resnikui įėjus į nuovadą. Jo apvalus švelnių bruožų veidas atrodė išvargintas pastarųjų įvykių sukelto streso. Jis pamojo Resnikui, kad šis ateitų pas jį į kabinetą.

Kai Resnikas atsisėdo, Hedlis pyktelėjęs paklausė, kur jis buvo.

– Rinkau parodymus iš Viktoro Petrenkos.

– Voltas grįžo jau prieš dvi valandas.

– Petrenką sunku surasti.

– Jei kartais pamiršai, priminsiu, kad įvyko banko apiplėšimas, du žmonės nužudyti, viena moteris guli intensyviosios terapijos palatoje peršautu pilvu. Noriu, kad dabar dirbtum tik su šia byla. Jokių darbo metu vykdomų asmeninių keršto planų!

Resnikas gūžtelėjo pečiais.

– Mums reikėjo Petrenkos parodymų.

– Tai galėjo ir palaukti.

Resnikas tylėjo.

– Juk nepadarei nieko, kuo galėtum pakenkti sau ir mūsų skyriui?

– Aš? – nustebo Resnikas ir pasimuistė. – Žinoma, ne. Buvau labai delikatus, pasakiau, kad labai gaila, jog jam taip nepasisekė, ir pažadėjau padaryti viską, kad atgautume jo pavogtą turtą.

Hedlis atsiduso ir jo nosis tyliai švilptelėjo.

– Ką jis sakė? – paklausė jis.

– Tvirtino, kad jo seifai buvo tušti.

– Tai jis nenori mums pasakyti, ką juose laikė?

– Galbūt tam yra rimta priežastis?

Resnikas palinko į priekį arčiau kapitono Hedlio.

– Žinia apie banko apiplėšimą labai sukrėtė Petrenką. Nežinia, ką jis prarado, tačiau aišku, kad tas mafiozas negali leisti, kad mes tai sužinotume. Gal kelias dienas reikėtų pasekti jį ir jo žmones ir pasižiūrėti, kur nuves pėdsakai.

Hedlis kelis kartus sumirksėjo ir apstulbęs žiūrėjo į detektyvą Resniką.

– Jokių šansų. Mums ir taip trūksta žmonių. Visas pajėgas skirsime banko apiplėšimo bylai.

– Visai neturi vaizduotės, Kenai.

– Gal ir ne, bet turiu asmenų, spardančių man užpakalį, kol visko neišsiaiškinsime.

Resnikas abejingai linktelėjo, suvokdamas, kad diskusija beprasmiška.

– Turime pasirūpinti banko vadovo apsauga. Nebent nori dar vieno lavono.

– Manai, jis prikišo prie to nagus?

– Ne aš. Taip pamanys Petrenka.

– Ką ruošiesi daryti?

– Nežinau. Nusikaltimą įvykdę asmenys kažkaip sužinojo seifų numerius – arba iš Petrenkos, arba iš banko darbuotojų. Neįsivaizduoju, kaip Petrenka galėtų kam nors duoti tokios informacijos. Beje, kažkas iš banko darbuotojų turėjo išjungti apsaugos sistemą ir vėl ją įjungti.

– Tu vis tiek neatsakei į mano klausimą. Ar banko vadovas į tai įsitraukęs?

– Logiškai mąstant, jis ir turėtų būti tas žmogus, nors, tiesą sakant, nežinau. Abi versijos manęs neįtikina. Tomas su Filu vis dar aiškinosi su juo, kai išėjau. Kalbėjai su jais?

– Jie vis dar banke.

Hedlis lėtai papurtė galvą, jo veide pasirodė skausminga išraiška.

– Magvairas peržiūri apsaugos kamerų įrašus. Gal prisijungsi ir tu? O rytoj dar paklausinėkite bando vadovą. Reikia išsiaiškinti, ar jis prie to prisidėjęs. Noriu sutvarkyti tuos reikalus, kol manęs nepribaigė skrandžio opa.

– O kaip su apsauga Braunui?

– Nepamiršau.

Resnikas ketino stotis, tačiau staiga sustojo.

– Tas kūnas, kurį radome netoli banko. Ar jau aišku, kieno jis?

– Dar ne.

Resnikas linktelėjo ir paliko suvargusį Hedlį, šviesiai mėlynomis akimis žiūrintį į tolį. Jo partneris videokabinete sėdėjo vienas. Patalpa buvo maždaug trijų metrų ilgio ir dviejų metrų pločio, be langų. Kabinete tebuvo kasetinis videomagnetofonas ir monitorius – skyrius tik tiek galėjo sau leisti. Priešais Magvairą gulėjo krūva vaizdo juostų. Jis karčiai šyptelėjo, trumpai žvilgtelėjęs į Resniką.

– Tvarkei asmeninius reikalus? Turėjo būti smagu.

– Ne visai. Ieškojau Petrenkos, norėjau jį įkalbėti rašyti

pareiškimą.

– Rimtai? Kaip tas šunsnukis sutiko naujieną?

– Nekaip.

– Gaila, kad manęs nepasiėmei kartu – būtų buvę smagu pamatyti to tipo reakciją. Manau, žymiai linksmiau leidai laiką nei aš.

Resnikas nusisuko, jau žinodamas, ką Magvairas jam pasakys.

– Į nuovadą buvo atvykę Margaritos Viljams tėvai. Tas bailys Hedlis liepė man pranešti jiems žinią. Džiaugiuosi, kad nereikėjo lydėti jų į morgą.

Sunkiausia šiame darbe Resnikui buvo pranešti tėvams apie jų vaikų mirtį. Dėl šios pasąmoningos priežasties jis ir išvyko ieškoti Petrenkos, todėl ir užtruko. Resnikas žinojo, kad, jei būtų grįžęs į savo postą, Hedlis būtų jam liepęs pranešti žinią mirusios merginos tėvams.

– Turbūt buvo nesmagu, – supratingai pasakė Resnikas.

– Taip, bet juk tai irgi mūsų darbas, ar ne? Taigi kol tu linksminaisi, aš be perstojo dirbau. Ir žinai, ką? Viena kamera fiksavo vaizdą patalpoje, kurioje įrengta apsaugos sistema. Peržiūrėjau visas vaizdajuostes – nuo vakar vidurnakčio iki apiplėšimo į kabinetą niekas nebuvo įėjęs.

– Sistema galėjo būti išjungta prieš kelias dienas.

– Galbūt. Pažiūrėk, – Magvairas išėmė įdėtą juostą ir pakeitė ją kita, gulėjusia atskirai nuo kitų. Atsivertęs užrašų knygelę, jis pasuko vaizdą iki reikiamos vietos ir įjungė įrašą. Jame buvo matyti, kaip Kreigas Braunas uždusęs ir surištomis rankomis bėga į apsaugos kabinetą ir ima desperatiškai ieškoti raktų, jo kaklas ir kakta buvo šlapi nuo prakaito. Atidaręs duris, jis sustojo, kelias sekundes žvalgėsi po patalpą ir atrodė akivaizdžiai pasimetęs.

– Matei? – sustabdęs įrašą, paklausė Magvairas. – Kabinete jis nieko nelietė, neįjungė ir neišjungė apsaugos sistemos, nes ji jau buvo įjungta. Vadinasi, ji buvo įjungta ir apiplėšimo metu.

– Kodėl tada ji nesuveikė?

– Gal niekas iš darbuotojų nenuspaudė pavojaus signalo mygtuko?

– Braunas teigia, kad nuspaudė, – tarė Resnikas.

– Skambinau Tomui. Trys kasininkai irgi tvirtino, kad nuspaudė aliarmo mygtuką. Gal jie visi meluoja?

– Keturi banko darbuotojai, įtraukti į nusikaltimą? – Resniko galva pradėjo silpnai tvinkčioti. Jis paspaudinėjo akis, stengdamasis iškęsti skausmą.

– Per daug. Nebūtų išdegę – kuris nors vienas tikrai būtų viską sugadinęs. Į apsaugos sistemą tikriausiai buvo įsilaužta. Viskas darosi labai komplikuota.

– Pamatysime. Paskambinau Tomui ir paprašiau, kad paimtų pirštų antspaudus nuo apsaugos mygtukų.

Resnikas nemanė, kad tai duos naudos: kasininkai nuolat liečia tuos mygtukus, kartais tiesiog norėdami įsitikinti, kad jie yra. To jis nesivargino pasakyti Magvairui, tik džiaugėsi, kad jo partneris rodo vis daugiau iniciatyvos.

Tvinksėjimas galvoje darėsi vis įkyresnis. Resnikas visada nešiojosi buteliuką aspirino – jis įsimetė porą tablečių į burną ir lėtai jas nurijo. Detektyvas Aleksas norėjo, kad viskas šioje byloje būtų paprasta ir kad apiplėšimo priežastis būtų išjungta apsaugos sistema. Mintis, kad reikės aiškintis, kaip buvo nulaužta apsaugos sistema, jam kėlė nepakeliamą galvos skausmą.

– Ar jau peržiūrėjai patį apiplėšimą? – paklausė Resnikas.

– Taip, tuoj tau parodysiu.

Magvairas įdėjo kitą vaizdajuostę, taip pat atskirtą nuo krūvos, ir atsuko vietą, kurioje buvo nufilmuoti plėšikai. Juostoje matėsi didžioji banko vestibiulio dalis, tačiau joje negalėjai matyti pagrindinių durų. Resnikas žiūrėjo, kaip kaukėti vyrai įbėga, du iš jų nešasi automatus, kitas – pistoletą. Jis pasilenkė ir sustabdė vaizdajuostę.

– Matau penkis įsibrovėlius, – pasakė Resnikas.

– Aš irgi.

– Kaip manai, ar yra asmenų, kurių neužfiksavo kameros?

– Nežinau. Galbūt.

Keturi iš penkių vyrų vilkėjo raudonus kombinezonus ir mūvėjo slidininkų kaukes. Penktasis buvo apsivilkęs geltoną bėgimo kostiumą. Jis taip pat turėjo slidininko kaukę, tačiau ne tokią, kaip kitų.

– Jie planavo plėšti banką keturiese, – įžvalgumą pademonstravo Resnikas. – Penktą paėmė paskutinę minutę.

– Pažvelk, kokie tų vyrukų ginklai, – susižavėjęs tarė Magvairas. – Du automatai, o tas storas vyrukas ilgais plaukais mojuoja keturiasdešimt penkto kalibro pistoletu. Mano nuomone, kiek per daug tokio banko apiplėšimui. Šie ginklai sukelia šurmulio ir triukšmo.

– Bet kuris ginklas sukelia daug triukšmo. Jie turbūt norėjo visus išgąsdinti ir perimti valdžią į savo rankas.

Magvairas susimąstė.

– Galbūt, – sutiko jis. – Beje, tas stambus vyras, mojuojantis pistoletu, ir šovė į abi moteris. Jis turbūt nušovė ir tą vyruką „Grateful Dead“ marškinėliais mašinų stovėjimo aikštelėje.

Magvairas įjungė įrašą ir stebėjo, kaip trys plėšikai banko darbuotojus ir klientus suguldo ant pilvų ir suriša jiems rankas bei kojas. Kiti du, ant pečių užsimetę po sportinį krepšį, nubėga koridoriumi, vedančiu prie seifų.

– Deja, seifų patalpoje nėra kamerų, – atsiduso Magvairas. – Pasak Brauno, tai pažeistų klientų privatumą – jie neturi teisės filmuoti jų seifų turinio.

Resnikas supratingai linktelėjo, suvokdamas, kad banko vadovas buvo teisus.

– Iki šūvių daugiau nieko įdomaus nevyksta, – tęsė Magvairas. – Leisk man pasukti iki čia.

Juostai besisukant, Resnikas pamatė kai ką įdomaus. Jis sustabdė vaizdajuostę, atsuko ją ir vėl įjungė. Vyrukas sportiniu kostiumu palinksta prie Margaritos Viljams, kad patikrintų, ar tvirtai surištos jos rankos. Toliau Resnikas žiūrėjo sulėtintą vaizdą: jis atsuka nugarą į kamerą, todėl labai neaiškiai, gal tik sekundę, bet vis dėlto matyti, kaip jis užkiša abi rankas merginai už sijono.

– Tas mažas storas iškrypėlis, – sušuko Magvairas. – Jis ją tvirkina!

Resnikas įjungė vaizdą normaliu greičiu. Toliau vyras, mojavęs pistoletu, prieina prie Margaritos Viljams.

– Štai kur tai nutinka, – tarė Magvairas.

Vyras kažką sako Viljams. Jis atrodė nerūpestingas, atsipalaidavęs. Po kelių akimirkų mergina pasuka galvą, bandydama į jį geriau įsižiūrėti. Ji įpyksta, kaklo kraujagyslės išpampsta, kai kažką jam sako. Plėšikas ima neramiai dairytis į abi puses, tarsi norėtų pabėgti. Po akimirkos jo elgesys visiškai pasikeičia: kūnas įsitempia, jis griebia ją abiem rankomis ir parverčia ant nugaros. Tą pačią akimirką jis nutaikė į ją ginklą ir iš vamzdžio pasipylė liepsna. Margaritos Viljams kūnas net pašoko nuo smūgio. Po to ji liko gulėti, pasukusi veidą šonu.

Resniko žandikaulis įsitempė, stebint šaudymo sceną. Jis sustabdė vaizdajuostę ir iš naujo ją atsuko.

Magvairas sudejavo:

– Abejoju, ar noriu dar kartą tai žiūrėti.

– Noriu tau kai ką parodyti, – sujudo Resnikas. – Atkreipk dėmesį į tą vyruką sportiniu kostiumu – pažiūrėk, kaip jis elgiasi, kai mergina šaukia ant to, kuris šovė. Jo pečiai kruta. Jis juokiasi – jam patinka tai, kas vyksta. Dabar stebėk trečią užpuoliką: jis akivaizdžiai sunerimęs; kai šauti pasiruošęs vyras pakelia automatą, jis taip pat kilsteli savo ginklą, tarsi norėdamas jį nušauti. Čia kažkas ne taip... – Resnikas dar kartą peržiūrėjo vaizdajuostę, dalindamasis savo pastebėjimais su Magvairu.

– Na, gerai, – galiausiai tarė Magvairas, – turime porą bepročių. Kaip tai mums padės?

Resnikas sustabdė vaizdajuostę. Jo žandikaulis dar labiau įsitempė, bežiūrint į ekraną.

– Tam tikra prasme, banko užpuolimas atrodo labai profesionaliai suplanuotas: nulaužta signalizacijos sistema, tiksliai pragręžti seifai. Tačiau esu beveik įsitikinęs, kad šie vyrukai – ne profesionalai.

– Jie – bepročiai, – rėžė Magvairas. – Nori pamatyti kitą šūvį?

Resnikas niūriai linktelėjo. Magvairas pakeitė vaizdajuostę. Merė O'Donel gulėjo šalia Viljams. Kai Viljams nušovė, O'Donel pradėjo rėkti. Ji atsisuko, norėdama pamatyti žudiką. Kurį laiką vyras stovėjo sustingęs, o tada pradėjo ant jos šaukti. Koja jis parvertė ją ir nedvejodamas iššovė į pilvą. Jis ją kalbino, kol ši raitėsi iš skausmo ant grindų. Resnikas pastebėjo, kad vyrukas sportiniu kostiumu nebesijuokė. Trečiasis užpuolikas nebebandė kontroliuoti situacijos.

Resnikas peržiūrėjo likusią įrašo dalį. Du vyrai grįžo į vestibiulį, nešdamiesi sportinius krepšius. Jis stebėjo, kaip

keturi vyrai pabėga iš banko. Šaudytojas pasiliko. Tarsi apdujęs, jis sustojo prie O'Donel ir laikė nukreipęs į ją ginklą. Tada, supratęs, kad liko vienas, išsinešdino lauk.

Magvairas atsiduso.

– Negaliu šito žiūrėti, tai mane sekina. Turiu pailsėti ir ko nors užkąsti. Nori ko nors?

Resnikas papurtė galvą.

– Kurių dar nespėjai peržiūrėti?

Magvairas ištraukė iš krūvos šešias kasetes.

– Čia – lauko kamerų medžiaga.

Jis pakilo nuo kėdės, išsitiesė ir, suėmęs rankomis sprandą, pajuto, kaip trakštelėjo kaklas.

– Grįšiu už pusvalandžio, – pasakė jis ir išėjo.

Resnikas atsisėdo į jo vietą ir persuko keturias vaizdajuostes, nepastebėdamas nieko įdomaus. Penktoje juostoje kamera užfiksavo penkis vyrus, vilkinčius kombinezonus ir su slidininkų kaukėmis, bėgančius link banko. Jis suieškojo vietą, kai jie įeina į banką. Vienas iš vyrų sustojo ir nusiėmė savo kaukę, prieš dingdamas iš kameros vaizdo. Resnikas atsuko juostą ir sustabdė vaizdą, kuriame buvo matyti ryškus vyro profilis. Kurį laiką Resnikas tik spoksojo į ekraną ir jautė, kaip smarkiai daužosi jo širdis. Tada jis pratisai švilptelėjo.

***

Džoelis iškratė krepšių turinį ant grindų ir antrą kartą perskaičiavo pinigus. Pirmąjį kartą jis suskaičiavo keturis šimtus tris banknotų ryšulius – kiekvienas iš jų buvo surištas dviejomis gumos juostelėmis, visos krūvelės buvo vienodo storio. Imdamas po tuziną, jis suskaičiavo po

penkiasdešimt šimto dolerių banknotų, – tai yra penkis tūkstančius kiekvienoje. Vadinasi, jis turėjo daugiau kaip du milijonus dolerių. Baigęs antrą kartą skaičiuoti pinigus, jis gavo tą patį rezultatą.

Be pinigų, iš Petrenkos Denas su Šriniu dar paėmė nuotraukų, įvairių dokumentų, vaizdo juostų bei kompiuterio laikmenų. Juos sudėjo atskirai ir supakavo į dėžę. Iš pradžių Džoelis buvo nusprendęs anonimiškai nusiųsti tą dėžę policijai. Nors jį žavėjo mintis pamokyti tą *komuniūgą* dar kartą, vis dėlto Džoelis nusprendė šiuos daiktus geriau sunaikinti. Jis žinojo, kad FTB galiausiai vis tiek atseks, iš kur atėjo siuntinys, todėl jis negalėjo rizikuoti, kaip koks pusgalvis. Jis nusprendė pasilikti pinigus ir dėl to buvo patenkintas. Be to, Džoeliui nebuvo jokio skirtumo – sės Petrenka į kalėjimą ar ne.

Tarp grobio jis rado ir šešis šilkinius maišelius, jų turinį išbėrė ant virtuvės stalo. Deimantai, devyniolika deimantų. Jis paėmė vieną – deimantas atrodė tvirtas, sunkus ir labai akinamai žibėjo. Akmuo atrodė tiesiog be priekaištų, tačiau Džoelis vis tiek nusprendė patikrinti. Jo dėdė dirbo Deimantų rajone Niujorke – po kelių dienų Džoelis jį aplankys ir išsiaiškins, ko verti šie akmenukai.

Vieną dieną jis sėdi su paskutiniais keliais tūkstančiais dolerių, o kitą jau – milijonierius. Kai Denas papasakojo jam apiplėšimo idėją, Džoelis galvojo, jog bus laimingas, gavęs už darbą penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Jis suprato, kad Denas žinojo, ką šneka. Išskyrus Gordono beprotystes, viskas klojosi pagal planą. Jis truputį gailėjosi, palikęs Deną nuošalyje, tačiau jautėsi teisus, įspėjęs jį dėl Gordono – šimtus kartų jam kartojo, kad turės pats atsakyti už to nevispročio kvailystes, o save Džoelis laikė žodžio

besilaikančiu žmogumi. Denas turėjo atsiimti už tokį savo elgesį – jis daugybę kartų buvo jį įspėjęs.

Džoelis nesigailėjo, kad nušovė Gordoną. Nebent tik to, kad nepasirūpino juo dar iki įžengiant į banką. Prisiminus, kaip Gordonas nužudė tas bejėges silpnas moteris, jo kraujas užvirdavo. Koks niekšas! Pasitaikius progai, jis su džiaugsmu nušautų Gordoną iš naujo.

Eriko gyvybės jam taip pat nebuvo gaila – tas niekšelis norėjo sulaužyti susitarimą ir pasigviešti pusę pinigų! Kai buvo įtrauktas į operaciją, jam buvo pažadėti dvidešimt procentų, ir Hoferis tą gerai žinojo. Net jei situacija pasikeitė, susitarimas liko toks pat. Be to, Hoferio bandymas lįsti prie tos merginos greičiausiai išprovokavo Gordoną. Jis nusipelnė mirties lygiai taip pat, kaip ir Gordonas. Džoelis prisiminė, kad Erikas jam melavo apie kalėjimą, ir jį nukrėtė šiurpas. Jiedu pažinojo vienas kitą penkiolika metų, ir kas iš to? Ką jie turėjo bendro? Politiką, ginklus, pomėgį alui? Gerai, kad pavyko jo atsikratyti.

Džoelis subėrė deimantus atgal į šilkinius maišelius (jie greičiausiai verti bent jau pusės milijono, toptelėjo jam), o pinigus sugrūdo į vieną iš kelioninių krepšių. Turėdamas du su puse milijono dolerių jis galės daryti, ką panorėjęs. Nors ir ilgėsis namų privatumo, nuošalumo, dešimties hektarų miško ir rūsyje įrengtos šaudyklos, Džoelis nusprendė, kad pats laikas kelti sparnus. Galbūt išvis iš čia išvažiuoti ir įsikurti Floridoje? Jis nusprendė nepriimti jokių skubotų sprendimų – reikia laiko pagalvoti. Kol kas jis truputį paremontuos senąjį namą, atliks tai, apie ką seniai svajojo.

Džoelis nusišypsojo pagalvoję, kaip jam pasisekė. Jis pakėlė akis į lubas ir plačiai išsišiepė:

– Pagaliau man iškrito septynetas. Pačiu laiku.

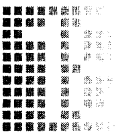

Stilvolas ir Holingsas pasirodė nuovadoje praėjus kelioms minutėms po to, kai Resnikas peržiūrėjo vaizdo įrašą, kurioje užfiksuotas Raimondas Lombardas.

– Tavo draugas iš FTB tave paliko? – paerzino Stilvolą Resnikas.

– Lygiai penktą jis išėjo, – atsakė šis ir pasikrapštė skruostą. – Štai tokie tie federalinio darbuotojo džiaugsmai...

– Gaila. Norėjau jam kai ką parodyti.

Resnikas parodė jiems apiplėšimo įrašą ir vietą, kurioje Lombardas nusiima kaukę ir parodo veidą. Stilvolo veidas sustingo, pamačius Raimondo Lombardo profilį.

– Turbūt juokauji, – savo akimis negalėjo patikėti jis. – Mes gaištame laiką apklausdami liudininkus, kai tuo tarpu turime nufilmuotą medžiagą!

– Taigi, – tarė Holingsas, purtydamas galvą iš nuostabos. – Tai neįtikima, draugai.

Resnikas turėjo sau pripažinti, kad jaučiasi geriau nei nematęs to įrašo, vis dėlto kažkas jį toje juostoje neramino, tačiau pats gerai nesuvokė, kas. Jis žiūrėjo ją kadras į kadrą, dar ir dar kartą. Įėjo Magvairas.

– Neįtikima, – pasakė jis.

– Mes prasėdėsime čia visą naktį, – vėl sudejavo Stilvolas. – Nepamatysiu nė paskutinių beisbolo perdavimų.

Atėjo Hedlis. Po daugybės pokalbių su vietiniais teisininkais, FTB, Lombardo advokatu buvo sutarta, kad įtariamasis bus sulaikytas rytojaus dieną dešimtą ryto. Niekas neatrodė patenkintas.

– Dviguba žmogžudystė, moteris intensyviosios terapijos skyriuje, ir mes dar leidžiame jam mus šokdinti ir kelti savo sąlygas? – piktinosi Stilvolas.

Hedlis atrodė pavargęs:

– Padariau, ką galėjau. Dar šis tas, Tomai. Mes dirbame su federaline organizuoto nusikalstamumo užduotimi...

– Vis tiek negerai. Tai iki rytojaus ryto, – atsisveikino Stilvolas.

– Lombardas bus atvežtas į FTB buveinę Bostono centre.

– Tikiuosi, jie nebandys tartis su tuo galvažudžiu.

Stilvolas nutilo, jį persmelkė pyktis.

– Jūs matėte, kaip buvo nušautos tos moterys, – nusiraminęs tarė jis. – Gal parodyk kapitonui vaizdajuostę, Aleksai?

– Man nebūtina jos žiūrėti.

– Ar ką nors išsiaiškinote dėl lauke rasto vyro? – paklausė Holingsas.

Hedlio veidas sukrito. Jis papurtė galvą.

– Dar ne, – ištarė jis nuovargio kupinu balsu.

***

Aleksas pradelsė darbe dar kelias valandas, baigė sutvarkyti keletą reikalų ir nutarė pažiūrėti vienuoliktos valandos žinias – gal jie pateiks kokių naujų faktų apie negyvą vyrą. Nieko naujo jis neišgirdo. Važiuodamas namo jis stabtelėjo kiniško maisto išsinešti.

Resnikas grįžo namo prieš vidurnaktį, pašildė maistą mikrobangų krosnelėje. Sukratęs valgį į lėkštę, padėjo šią ant didelio tamsaus medžio stalo, kuris kažkada priklausė jo tėvams. Kai Brajenas buvo gyvas, jis kasdien laukdavo tos akimirkos, kai Resnikas grįš namo ir pietaus su juo bei Kere. Dabar grįžti namo Aleksui Resnikui buvo nemalonu.

Jis stengėsi valgyti greitai, kad nespėtų užplūsti prisiminimai, tačiau mintimis vis tiek nuklydo į praeitį. Jis galvojo apie Kerę ir apie tai, kokia ji buvo laiminga. Ji šypsodavosi pačia nuostabiausia šypsena, kai jausdavosi laiminga, o ją pamačius Resnikui kone sustodavo širdis.

Jau dešimt metų jis nematė tos šypsenos. Aleksui dingtelėjo, kad penkerius metus su žmona nepalaikė jokio ryšio. Ji vienintelį kartą paskambino paklausti, kaip jam sekasi, tačiau pažadėjo daugiau taip nedarysianti. Ir Kerė laikėsi sau duoto žodžio.

Mintys apie tą skambutį nuteikdavo Aleksą nemaloniai. Paskutinis dalykas, kurį Kerė jam tada pasakė, buvo tas, kad ji negalėjo susitakyti su jo „nuolatiniu bėgimu nuo Brajeno mirties fakto“. Aleksas nesąmoningai perbraukė nykščiu per stalo paviršių, kol aptiko mažą griovelį. Tai – Brajeno darbas, kai šis buvo ketverių. Resnikas prisiminė tą jo išdykėlišką žvilgsnį, kai Brajenas išgramdė tą skylutę šakute. Berniukas taip didžiavosi savimi, kad laukė kokios nors tėčio reakcijos. Ir nors Resnikas labai stengėsi nutaisyti griežtą žvilgsnį, jam nepavyko atrodyti rimtam, ypač, kai į jį taip žiūrėjo jo vaikas. Aleksas neištvėręs pradėjo juoktis, tada ir Brajenas ėmė krykštauti kaip pašėlęs.

Resnikas pakilo nuo kėdės ir siuvo po namus pirmyn atgal. Jam būtinai reikėjo judėti – jis nenustygo vietoje. Tame bute ar, tiksliau būtų pasakyti, studijoje, sienos

buvo plikos – šiuose namuose nebuvo jokių nuotraukų ar kitų asmeninio gyvenimo prisiminimų. Nieko, išskyrus kelias knygas, tarsi įrodančias, kad tuose namuose kažkas gyvena.

Spaudimas krūtinėje atlėgo, jis vėl galėjo kvėpuoti. Aleksas labai nurėjo nueiti kur išgerti, tačiau susilaikė. Jis dažnai eidavo išlenkti taurelės po darbo, tačiau suprato – jei gers kas kartą pajutęs nostalgiją ir graužatį, turės gerti kiekvieną vakarą. Aleksas nenorėjo tapti alkoholiku. Detektyvo darbas buvo vienintelė Resniko paguoda, dariusi jį užimtą. Beveik kiekvieną savaitę jis dirbdavo po septynias dienas ir išeidavo iš kontoros tik tada, kai jau būdavo visiškai nusikamavęs iš nuovargio. Tuomet grįždavo namo ir nieko nebegalvodamas užmigdavo. Nesąmoningai nebegalvodamas apie Brajeną...

***

Petrenka daužė bokso kriaušę jau tris valandas, bandydamas išlieti susikaupusią energiją bei įtūžį. O ką jis galėjo daryti – sėdėti ir laukti? Nors rankos buvo sunkios, kaip cementinės, Petrenka kartojo vis tą pačią kombinaciją. Tiesus smūgis-tiesus smūgis-„kablys“-tiesus smūgis-tiesus smūgis-smūgis iš apačios... Jis bandė nusiraminti ir susikoncentruoti į kojų darbą bei kūno judesius, tačiau užeinantys įniršio priepuoliai blaškė Petrenkos dėmesį.

Per vienuoliktos valandos žinias jis išgirdo, kad apiplėšime galėjo dalyvauti vyras iš Vidurio Rytų. Ši žinia buvo kaip žibalas ugniai. Koks ten pusprotis? Visiškas idiotas! Iš to, ką Resnikas pranešė jam apie apiplėšimą, Petrenka

suprato, kad čia nagus bus prikišę arabai. Nieko keista, kad jie šitaip pasielgė: vieną dieną jie parduoda deimantus, o kitą juos pavagia ir juokiasi.

Jis būtinai turėjo pričiupti tuos arabus. Tikėjosi, kad šie dar tebeturėjo jo paliktą lagaminą su įmontuota sekimo įranga. Nors, be turto tuose seifuose, Petrenka turėjo ir kitų sąskaitų, jos nebuvo taip lengvai realizuojamos ir jis nebūtų galėjęs jas taip greit išgryninti. Be to, tuose seifuose buvo dokumentų, kurie jokiu būdu negalėjo patekti FTB į rankas. Jei taip nutiktų, jis sėstų į kalėjimą ilgam. Petrenka žinojo, kad gyvas liko tik todėl, kad keli svarbūs pareigūnai nebuvo suinteresuoti, kad tie dokumentai būtų paviešinti. Jei jis neatgaus tų popierių, jam reikės bėgti, galbūt net atgal į Rytų Europą, tačiau ten jis sėdėtų be pinigų ir nebegalėtų sau leisti tokio gyvenimo, kokiu įprato mėgautis Amerikoje.

Banko vadovas taip pat turėjo atsiimti. Kažkas davė tiems arabams seifų kodus – greičiausiai tai padarė jis. Petrenka paleido stiprų smūgį į kriaušę, prisiminęs savo pokalbį su banko valdytoju: Braunas ramiu veidu jam aiškino, kad jų naujoji apsaugos sistema yra tiesiog nepriekaištinga ir jų bankas saugesnis už Nokso fortą. Petrenka – kvailys – juo patikėjo ir išsipirko dar šešis seifus, kuriuose laikė pinigus ir svarbius dokumentus. Jis niekada nebūtų pagalvojęs, kad Braunas galėjo taip pasielgti. Kita vertus, net bailiausia hiena kartais puola liūtą. Beldimas į duris pertraukė Petrenkos mintis. Jis liovėsi kumščiavęs ir rusiškai paliepė užeiti. Pamatęs lagaminą rankoje laikantį Jurijų, Petrenka su palengvėjimu atsiduso. Sunkiai judėdamas jis nusiėmė odines apsaugas nuo rankų ir abejingai pažiūrėjo į šiurkščius kruvinus krumplius.

– Kvailiai, – tarė Jurijus, tiesdamas lagaminą Petrenkai.

– Čia visi pinigai?

– Beveik visi – devyniasdešimt šeši tūkstančiai dolerių.

– O arabai?

– Radome du iš jų, su kuriais derinome kainą. Jie nustebo mus pamatę, laukia mūsų sandėlyje.

Petrenka paėmė auksinį laikrodį „Rolex" ir nustebo, kad jau beveik trys ryto. Nors jis labai nekantravo baigti tvarkyti šį reikalą, suprato, kad geriau tą padaryti pailsėjus ir šviežia galva. Kelios valandos nieko nepakeis.

– Jie gali palaukti, – pasakė Petrenka. – Mums reikia išsimiegoti. Jie palauks.

Petrenka kiek padvejojo, trindamas krumplius.

– Ką nors radote?

– Dar ne.

Tai išgirdęs, Petrenka stengėsi susitvardyti ir neatrodyti sutrikęs. Jis pasiėmė rankšluostį, nusišluostė rankas ir kaklą, tada priėjo prie staliuko su atšaldytu buteliu degtinės. Jis prisipylė stikliuką ir vienu mauku išgėrė, bandydamas nuslėpti nusivylimą, kad turės pasakyti Jurijui, jog susitikimas įvyks rytoj po pietų.

– Mūsų laukia sunki diena, – pridėjo jis. – Viskas paruošta?

– Taip. Plastikinė danga nuleista. Viskas, ko reikės, paruošta.

– Mūsų svečiai arabai nesijaučia nepatogiai?

Jurijus plačiai nusišypsojo, apnuogindamas pageltusius kreivus dantis.

– Atleisk, bet palikau juos labai nepatogioje padėtyje.

Petrenka linktelėjo ir įtūžis vėl sukilo, užliedamas pabalusį veidą.

– Tai gerai, – pasakė jis.

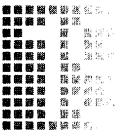

Naktį Denas miegojo prastai. Nors bandė tvardytis, jo mintys šokinėjo nuo vieno prie kito praėjusios dienos momento: mirusios merginos, peršautos jos krūtinės, vis didėjančio kraujo klano aplink ją; po to jis prisiminė dejuojančią vidutinio amžiaus moterį baisioje agonijoje su išvirtusiomis žarnomis; pagalvojo apie peršautą Gordono kaukolę; prisiminė ir Džoelį, nukreipusį į jį ginklą ir dvejojantį, ar nuspausti gaiduką... Atrodė, kad tie vaizdai kaip karuselė suksis jo galvoje nesustodami, net atsimerkęs juos matys. Jie persekios jį kaip vaiduokliai, kol galiausiai išnyks tamsoje.

Vieną akimirką nuovargis beveik palaužė Deną ir galva pasidarė tuščia, tarsi jis plauktų upe pasroviui. Jis jautėsi beveik ramus. Po kurio laiko Denas išgirdo šaukiant jį vardu. Balsas atrodė pažįstamas. Jis bandė nekreipti į tai dėmesio, tačiau tas, kuris jį kvietė vardu, nesiliovė.

– Ei, Denai, atsisuk.

Dejuodamas iš nuovargio, jis atsisuko ir pamatė Gordoną. Jis buvo visai napanašus į save – žemesnis, vyresnis, šiurkštesnių bruožų, be jam būdingos kvailumo išraiškos.

– Juk sakiau tau, kad Džoelis – niekšas, – tarė jis.

– Jis nėra toks blogas... – bandė teisinti Džoelį Denas.

– *Nėra toks blogas?* – pakartojo Gordonas. – Tas niekšas ištaškė man smegenis!

– Apgailestauju dėl to.

– Kas iš to? Kas padaryta – padaryta.

– Vis tiek apgailestauju.

– Taip, žinau, bet tai jau įvyko. Kaip tu?

– Ką turi galvoje?

– Denai, juk žinai, ką turiu galvoje. Kaip atsiimsi savo dalį iš to niekšo?

– Jis man ją atiduos. Džoeliui tiesiog reikia nusiraminti.

– Neturėk vilčių – jis neduos tau nė skatiko. Tu puikiai tai žinai.

– Gal ir nežinau... Gordonai, kas nutiko banke? – nepraleido progos paklausti Denas.

– Drauguži, tai nebuvo mano klaida.

– Tačiau tu į jas šovei.

– Tau reikėjo girdėti, ką jos man kalbėjo. Turiu galvoje, Denai, tu būtum padaręs tą patį, jei pasipūtusi maža kalė tave išvadintų šlykščiu pasibjaurėtinu iškrypėliu. Jei ji tau sakytų, kad verčiau santykiautų su kiaule, negu kada nors mylėtųsi su tavim, ką darytum? Ką *man* reikėjo daryti? Tiesiog nueiti?

– Gordonai, ji buvo surišta ir negalėjo nieko padaryti. Taip, tau reikėjo tiesiog nueiti.

– Klausyk, nueidavau visą savo gyvenimą. Šį kartą nebeketinau taip pasielgti, ypač kai turėjau ginklą. Aš negalėjau paprasčiausiai nueiti, nes Džoelio storas draugelis stovėjo ir iš manęs šaipėsi.

– O kodėl šovei į kitą moterį?

– Dėl to paties. Ji išdrįso man pareikšti, kad degsiu pragare. Nusprendžiau jai suteikti progą pagalvoti apie kitus dalykus. Velniop jas abi!

Denas jautėsi sutrikęs. Prieš jį esantis žmogus tarsi buvo Gordonas, bet tuo pat metu ir ne jis. Nuo jo dvelkė šalčiu ir abejingumu. Gordonas buvo tarsi tuščias kiautas, besielė būtybė, kurią Denas kažkada tarėsi pažinojęs. Dabar jo akyse tebuvo matyti vien pyktis ir įniršis.

– Kam ją kalbinai? – paklausė Denas, apimtas pykčio ir užsikirsdamas. – Tu man pažadėjai, Gordonai. Kodėl taip pasielgei?

– Aš tik kvailiojau, ir tiek. Stūmiau laiką, bandydamas būti draugiškas. Nemaniau, kad tai labai blogai.

– Nemanei?! Juk mes rizikavome daugybe dalykų. Ką, įsivaizduoji, turėjai pasakyti tai moteriai, kad jai būtų malonu tavęs klausytis?

– Aš jai tik pasakojau apie Džersį ir keletą faktų apie Braziliją. Tai viskas.

– Turiu tau naujienų, Gordonai. Niekam neįdomūs tie tavo fakteliai, aišku?

– Manai, nežinau?

– Tada kodėl, Gordonai, *kodėl*? Kodėl sukėlei mums pavojų, taukšdamas niekus?

– Kodėl? – sučiaupė jis lūpas galvodamas. – Nežinau. O ką dar aš galėjau sakyti?

– Kam išvis reikėjo su kuo nors kalbėtis?

– Na, juk nedažnai pasitaiko progų pakalbėti su tokia gražia mergina. Be to, Denai, aš turėjau ginklą ir buvau mandagus. Jai tereikėjo ramiai gulėti ir manęs klausyti. Leisti man bent apsimesti, kad turėjau sušiktą šansą ją pakabinti. Kas čia tokio?

– Nieko, tik kažkodėl niekada negirdėjau tavęs taip keikiantis.

– Na, kaip suprantu, aš miręs. Tai koks dabar skirtumas?

– Tiesiog tai – ne tu.

– Panašu, kad aš, Denai... Kodėl vis suki akis į šalį? Norėtum būti kur nors kitur?

– Manau, aš pavargęs.

– Kaip gali būti pavargęs? Juk ką tik išsimiegojai.

– Aš labai nusikaliau. Gal baigiam šį pokalbį?

– Gal juokauji? Aš juk nebegyvas, Denai. Tai turbūt paskutinė proga mums pasikalbėti, o tu nori manimi nusikratyti?

– Gordonai, atleisk, bet aš labai pavargęs.

– Nesvarbu. Gerai. Jei jau taip nori... Tačiau atsakyk man į vieną klausimą. Tą, kurio vengi. Kaip atsiimsi savo dalį iš to niekšo? Tau bus visiškos šakės, jeigu to nepadarysi.

– Ką nors sugalvosiu.

– Ne, nesugalvosi. Tau tikrai nekas, Denai. Supranti, kad tau tuoj paskambins policija? Jie norės sužinoti, kodėl nesuveikė banko apsaugos sistema.

– Žinau.

– Esi tam pasirengęs?

– Manau, taip.

– Esi pasirengęs tam, kas atsitiks, kai jie sužinos, kad buvau vienas iš plėšikų?

– Taip nenutiks.

– Nebūčiau toks tikras...

– Šiuo metu policija mano, kad tu buvai auka. Nėra pagrindo galvoti kitaip.

– Yra didelio pagrindo, ir tu tą puikiai žinai, Denai. Jei atsiimtum savo dalį, galėtum bandyti pabėgti. O dabar gali tik sėdėti kaip pelė po šluota. Jei jie susies mane su tuo nusikaltimu, tu būsi kitas. O tada būsi žuvęs. Prarasi viską – Kerol, vaikus, savo gyvenimą. Džoelis tau neduos nė skatiko.

– Gordonai, pakaks.

– Ką turi galvoje? Paskutinis dalykas, ir daugiau niekada tavęs nebetrukdysiu...

– Ne, aš rimtai. Užteks.

Gordonas lėtai sučiaupė lūpas. Jis žiūrėjo į Deną savo tuščiomis akimis, tada suraukė lūpas ir piktai nusikeikė:

– Užsikrušk. Dingstu iš čia.

Ir Gordonas pradingo.

Denas pajuto palengvėjimą ir kartu kažkokią tuštumą. Jis suprato, kad visa tai netikra, kad jis tik sapnuoja, tačiau, kita vertus, šis susitikimas buvo labai keistas. Atrodė, tarsi viskas labai organizuota ir logiška, ne padrika, kaip kituose jo sapnuose. Gal ten tikrai buvo Gordonas – tikroji jo pusė? Toji, kuri bjaurisi savimi, yra paskendusi pyktyje ir įniršyje.

Denui buvo nesvarbu, ar policija susies jį su tuo nusikaltimu, ar ne. Jis žinojo, kad vis tiek jau viską prarado – Kerol, vaikus, ateitį. Visa tai, kas nutiko, įvyko tik dėl jo kaltės. Jei ir niekas apie tai nesužinos, niekada nebebus taip, kaip anksčiau.

Jis padėjo ant kortos visas savo vertybes ir rizikavo dėl nieko. Tuštuma viduje išsiplėtė, ir Denas jautėsi visiškai tuščias.

Jį pažadino Kerol. Denui labai skaudėjo krūtinę, jo veidas buvo drėgnas ir lipnus nuo prakaito ir ašarų. Jis suprato, jog kūkčiojo.

– Kas nutiko? – išsigandusi paklausė Kerol.

– Nieko. Tik blogas sapnas.

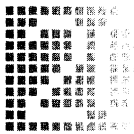

Resnikas atėjo į nuovadą šeštą valandą ryto. Jie vis dar neišsiaiškino, kas buvo tas rastas negyvas vyras. Jis peržiūrėjo liudininkų parodymus, užrašytus Stilvolo ir Holingso, abi vaizdajuostes, kuriose nufilmuotas apiplėšimas ir kaukę nusiimantis Raimondas Lombardas. Kažkas tose vaizdajuostėse buvo ne taip, pagalvojo Resnikas. Jis ilgai galvojo ir suprato, kas: iki nusiimdamas kaukę, Lombardas neramiai žvalgėsi, tarsi akimis ieškotų apsaugos kamerų. Resnikas keletą kartų atsuko juostą. Jis nebuvo šimtu procentų įsitikinęs, tačiau jam atrodė, kad Lombardas tyčia nusiėmė kaukę. Ramybės nedavė klausimas, kodėl jis tai padarė. Kažkas čia buvo negerai, tačiau Resnikas niekaip negalėjo suprasti, kas. Tarsi koks vardas painiotųsi ant liežuvio galo ir niekaip negalėtum jo prisiminti.

Apie aštuntą valandą atėjo Hedlis. Pamatęs Resniką, persimetė su juo keliais žodžiais, vis pabrėždamas, koks jis patenkintas, kad pavyko taip greitai išnarplioti šį nemalonų reikalą. Resnikas nebuvo dėl to tikras, tačiau patylėjo. Hedlis atrodė labai džiugiai nusiteikęs, jo akys beveik blizgėjo iš pasitenkinimo, ir jis nenorėjo savo nuojautomis gadinti šios pakilios nuotaikos. Tačiau Resnikas nujautė, kad šis apiplėšimas nebuvo toks paprastas, kaip atrodė kitiems jo kolegoms.

Buvo keista, kad jie vis dar neturėjo jokių žinių apie nušautą vyrą. Galbūt vyrukas buvo ne iš šios valstijos arba vienišas – neturėjo nei šeimos, nei draugų. Kitaip kodėl jo niekas nepasigedo ir neatsišaukė į policijos pranešimus? Resnikas peržiūrėjo Lyno policijos archyvus ir nerado jokios informacijos apie dingusius automobilius. Jis skambinėjo į gretimas nuovadas ir klausinėjo budinčiųjų seržantų, ar neseniai nerado senų apleistų automobilių. Jie galėtų atsekti aukos mašiną, jei jis tokią turėjo, manė Resnikas.

Magvairas atvyko į darbą truputį po devynių, nešdamasis maišelį spurgų ir du puodelius kavos – vieną padavė Resnikui. Netrukus pareigūnai susiruošė vykti į FTB būstinę Bostone.

– Praėjusią naktį prastai miegojau, – pasiguodė Magvairas. – Nereikėjo man žiūrėti tos vaizdajuostės.

Magvairas iš tiesų atrodė visai nemiegojęs, visas papilkėjęs, paakiai buvo patinę. Resnikas nieko neatsakė. Ką jis galėjo pasakyti – nesijaudink, drauguži, priprasi prie ištaškytų jaunų merginų kūnų? Ne. Galbūt Resniko miegą trikdydavo kitos priežastys, tačiau neįmanoma priprasti prie kasdien matomo nekaltų aukų kraujo.

FTB būstinėje Denas sutiko Ketlin Ličiano. Jos rankos paspaudimas buvo vėsus ir drėgnas. Ji atrodė labiau atsipalaidavusi nei anądien, labiau profesionali ir dalykiška negu griežta. Agentės Ličiano kabinete Resnikas pasakė, kad jie vis dar nežino už banko rasto mirusio vyro tapatybės. Jis padavė Ketlin Ličiano vaizdajuostę su apiplėšimo įrašu.

– Tikiuosi, padėsite mums nustatyti nusikaltėlių bruožus, – pasakė Resnikas. – Ūgį, svorį bei kitus fizinius duomenis.

– Turime tam skirtą specialią kompiuterių programą. Tuojau pat to imsiuosi, – dalykiškai tarė agentė Ličiano, ištraukė iš stalčiaus aplanką ir padavė Resnikui.

– Jūsų kopija, – tarė ji, tiesdama aplanką detektyvui. – Balistikos ekspertų išvados rodo, kad į visas tris aukas buvo šauta iš to paties ginklo. Viljams mirė iš karto, kaip ir neatpažintasis vyras...

– Turite galvoje tą vyruką, vilkėjusį „Grateful Dead" marškinėliais, – įsiterpė Magvairas, paleidęs kvailą juokelį.

– ...rastas stovėjimo aikštelėje, – tęsė Ličiano, nekreipdama dėmesio į Magvairo išsišokimą ir žiūrėdama tiesiai į Resniką. – Vyro ūgis – metras aštuoniasdešimt penki centimetrai, svoris – šimtas vienas kilogramas. Amžius – nuo šešiasdešimties iki šešiasdešimt penkerių. Ant dešinės šlaunies jis turėjo randą, kuriame radau šrapnelio, naudoto Vietnamo kare, pėdsakų.

– Vadinasi, jis galėjo būti Vietnamo karo veteranas, galbūt netgi turi Purpurinę Širdį[6], – priėjo išvadą Resnikas.

Ličiano linktelėjo.

– Galbūt tai padės jį atpažinti, – pasakė ji. – Jokių kitų skiriamųjų žymių neaptikta – jokių nuospaudų ar įpjovimų. Jis greičiausiai buvo tarnautojas ir dirbo įstaigoje.

Magvairas apžiūrinėjo savo rankas.

– Galėjo būti ir *faras*, – tarė jis.

Ličiano nekreipė dėmesio ir į šį Magvairo sąmojį. Ji kreipėsi į Resniką:

– Jei turėsite klausimų dėl šios ataskaitos, skambinkite bet kuriuo metu.

---

[6] Apdovanojimas, suteikiamas karo tarnyboje sužeistiems ar žuvusiems kariams.

– Ačiū. Labai vertinu jūsų pagalbą.

Jie paspaudė vienas kitam rankas. Ketlin Ličiano paspaudimas buvo toks pat vėsus, tačiau stiprus, – tai Resnikui labai patiko. Magvairas, kiek paniuręs, net nesumojo paduoti rankos, tačiau Ličiano to nė nepastebėjo.

Išeinant iš agentės Ličiano kabineto, Magvairas sumurmėjo Resnikui:

– Kokia įsitempusi moteris. Kas nors galėtų ją bent truputį atpalaiduoti.

Resnikas nesureagavo į šią partnerio repliką.

– Manai, ji tau padės? – paklausė Magvairas ir pats atsakė į savo klausimą, atlikdamas neaiškų gestą vienos rankos nykščiu ir rodomuoju pirštu bei kitos rankos viduriniuoju pirštu.

– Nelabai gražiai šneki, – pastebėjo Resnikas. Iš pradžių Magvairas pagalvojo, kad partneris juokauja, tačiau, išvydęs jo išraišką, suprato, kad ne.

– Atleisk, – pasakė jis. – Juk sakiau, kad prastai miegojau. Visą naktį galvojau apie tą merginą, apie tai, kaip ji buvo nušauta. Man bjauru apie tai galvoti, nuotaika visai sumauta. Beje, maniau, tas pokštas apie „Grateful Dead“ marškinėlius bus juokingas.

– Pamiršk tai.

– Bet ji tavimi tikrai domisi, kolega, – pridūrė Magvairas.

– Užsičiaupk, gerai?

– Žmogau, tavo žmona tau tikrai gerai pagadino gyvenimą.

Resnikas sustojo.

– Iš kur žinai, kad turėjau žmoną? – šaltai paklausė jis.

– Stilvolas man pasakė.

Resnikas pakėlė pirštą ir prikišo jį prie partnerio veido, jo žandikaulis įsitempė.

– Dabar paklausyk manęs, Voltai. Tu niekada neužsimink man apie mano asmeninį gyvenimą ir aš neprašysiu Keno, kad man paskirtų naują partnerį. Supratai?

Magvairas buvo apstulbintas Resniko tono.

– Atleisk, kad pasidomėjau, – tarė įsižeisdamas. – Gerai, koks skirtumas. Būk, koks nori, man nesvarbu.

– Ačiū, kad leidi.

Buvo be penkiolikos dešimt, kai jie grįžo prie pagrindinio apsaugos posto. Resnikas mobiliuoju paskambino agentui Spiceriui. Susitikimą jie nusprendė surengti viename iš tardymo kambarių. Stilvolas ir Holingsas jau laukė ten. Stilvolas sėdėjo užsimerkęs, sukryžiavęs rankas ant kaklo, kojas susimetęs ant stalo, – atrodė, kad jis miega. Holingsas sarkastiškai šypsojosi ir akies mirktelėjimu pasveikino kolegas. Prie stalo sėdėjo ir amerikietiškojo futbolo gynėjo sudėjimo vyrukas kvadratiniu žandikauliu, jis vilkėjo kostiumą, ryškiai per ankštą krūtinei ir pečiams. Tai buvo Džimas Teiloras, FTB organizuoto nusikalstamumo skyriaus tyrėjas. Jis pasisveikino su svečiais vos linktelėdamas. Spicerio pailgas rūstus veidas atrodė beveik laimingas, kai jis sveikinosi su Resniku ir Magvairu.

– Mes padarysime didžiulį darbą, – tarė Spiceris. – Gaudėme Raimondą Lombardą jau metus ir pagaliau, regis, jį pričiupsim.

– Spėju, leisite jam eiti, – tarė Magvairas. – Nesvarbu, kad du žmonės negyvi, o viena moteris sunkiai sužeista.

Spiceris griežtai pažiūrėjo į Magvairą, jo pailgame veide linksmumas buvo dingęs.

– Kartais reikia žvelgti plačiau.

– Tai padės sustabdyti mafijos veiklą nuo Bostono iki Providenso, – prakalbo Teiloras.

– O jeigu jis – nekaltas? – netikėtai paklausė Resnikas.

– Ką?

– Man tas vaizdo įrašas kelia įtarimų.

Stilvolas primerkė akį.

– Prašytume plačiau, kolega.

– Man krito į akis, kad, prieš nusiimdamas kaukę, Lombardas akimis sąmoningai ieško jo stebėjimo kameros.

Spiceris suraukė lūpas, apmąstydamas Resniko žodžius.

– Kartais, labai atkakliai stebint, galima pamatyti dalykų, kurių iš tikrųjų neegzistuoja, – pasakė Spiceris plonu aukštu balsu. – Nėra jokių abejonių, kad juostoje nufilmuotas žmogus yra Raimondas Lombardas.

– Tada kodėl jis nusiėmė kaukę? – paklausė Resnikas.

Dešinioji Spicerio akis sutrūkčiojo.

– Gal jam pasidarė karšta, – ištarė. – Galbūt sunervino įvykiai banke, – toliau spėliojo Spiceris. – Kas žino, ir, jei atvirai, niekam tai nerūpi.

– Galbūt galime tai paanalizuoti kompiuteriu...

– Ar tikite šiuo vyruku? – pertraukė Teiloras, žiūrėdamas į Resniką taip, tarsi jo galva būtų futbolo kamuolys, kurį reikia atskirti nuo kūno.

– Nepaisant to, kad turime reikalų su advokatais, bandančiais mus įtikinti visokiais nematomais triukais, ir prisiekusiaisiais, kurių neįtikinsime, kol neparodysime nusikaltimo įrašo, kažkoks klounas bando mums aiškinti, kad tai nepakankamas įrodymas, – karščiavosi Teiloras.

Spiceris iškėlė ranką, liepdamas Teilorui liautis, ir piktai pažvelgė į Resniką.

– Mums nereikia jokių kompiuterinių analizių.

Jis parodė nykščiu į duris kitoje kambario pusėje:

– Manau, bus geriau, jei su partneriu palauksite stebėjimo kambaryje. Iš ten viską matysite, o Lombardą gali trikdyti tiek daug pareigūnų.

Magvairas šoko ginčytis, Resnikas gūžtelėjo pečiais ir patraukė link durų. Juos stebėjo Teiloras. Stilvolas tik dabar atsimerkė ir linksmai pažiūrėjo. Magvairas nenoromis nusekė paskui Resniką iš kambario.

– Na, ir įžūlus tas vyrukas, – pastebėjo Magvairas. – Tai mūsų byla, o jis nori mus nuo jos nušalinti. Kvailys.

– Nesvarbu, – ramiai pasakė Resnikas. – Iš čia taip pat viską puikiai matysime.

Resnikas pasuko į juos monitorių ir atsilošė kėdėje. Magvairas ištraukė iš maišelio spurgą ir pasiūlė Resnikui. Šis papurtęs galvą atsisakė.

– Tu iš tiesų manai, kad tai galėjo būti ne Lombardas?

– Nežinau. Aš tik stebiuosi, kodėl jis stabtelėjo priešais kameras nusiimti tos kaukės. Atrodė, tarsi jis tyčia pozuotų.

– Manau, tu per daug stengiesi kažką įžvelgti. Kartais turi patikėti paprasčiausiu paaiškinimu ir akivaizdžiais įrodymais.

– Kokie jie?

Kramtydamas spurgą, Magvairas susimąstė.

– Lombardas susimovė. Jis nėra labai protingas. Jam atsibodo blaiviai mąstyti. Rinkis labiausiai patinkantį atsakymą.

– Gal ir tavo tiesa, Voltai, – atsiduso Resnikas ir gūžtelėjo pečiais, pats abejodamas savo žodžiais.

Dvidešimt minučių po dešimtos valandos į tardymo kambarį buvo atvestas Raimondas Lombardas. Jis buvo aukštas ir gana stambus, švariai nusiskutęs, o ilgus šiurkš-

čius plaukus buvo pakeitusi trumpų, gelsvai dažytų plaukų šukuosena apelsinų spalvos sruogelėmis. Jį lydėjo stambus raudonveidis, įsirovęs į kambarį tarsi bulius. Vyrukas prisistatė Rasu Korkinu, Lombardo advokatu.

– Tai nežmoniška! – vos įėjęs, ėmė šaukti Korkinas, jo akys išsipūtė. – Girdėjau, kad iš kažkokios skautų mergytės atėmė pinigus sausainiams. Gal ir dėl šito apkaltinsite mano klientą?

– Jei atsiras tai patvirtinančios filmuotos medžiagos – žinoma, – tarė Teiloras.

Korkino akys susiaurėjo ir jis įtariai paklausė:

– Ką norite pasakyti?

Spiceris bandė šypsotis, tačiau tai atrodė panašiau į išraišką, kai susuka vidurius.

– Geriau vieną kartą pamatyti, negu šimtą kartų išgirsti, – senu posakiu atsiliepė jis ir spustelėjo nuotolinio valdymo pultelį. Kitoje kambario pusėje įsižiebė monitorius. Suradęs vietą, kurioje Lombardas nusiima kaukę, Spiceris sustabdė įrašą.

Lombardas, visą laiką prie veido prisisegęs pasipūtėlišką šypseną, pamatęs įrašą, surimtėjo.

– Tai – ne aš, – pasakė advokatui.

– Jūs neprivalote nieko sakyti, – tarė Korkinas, suvaldęs savo tulžingas manieras.

– Sakau tau, tas žmogus įraše – ne aš, – pakartojo Lombardas. – Tai melagingas kaltinimas – jie suklastojo tą juostą!

– Mes nieko neklastojome, – tarė Stilvolas. – Tai nufilmavo viena iš banko apsaugos lauko kamerų.

– Tai absurdas! – suriko Lombardas ir prisivertė giliai įkvėpti. Purtydamas galvą, jis plačiai nusišypsojo, tačiau jo akys nesijuokė.

– Jūs susimovėte, – kalbėjo Lombardas. – Pažiūrėkite į tuos plaukus savo netikusioje juostoje – jie ne mano.

– Pastebėjome, Raimondai, – tarė Teiloras, – kad truputį apsikirpai, ar ne? Kas nutiko, kad iškart po banko plėšimo nusprendei pakeisti įvaizdį?

– Tą banką apiplėšė vakar, tiesa? – paklausė Lombardas.

– Kvailini mus? – pyktelėjo Teiloras. – Tu puikiai žinai, kada jis buvo apiplėštas.

– Na, čia jūs ir susimovėt. Kirpausi ir skutausi praėjusį šeštadienį, – nusijuokė Lombardas.

Teiloras kelis kartus sumirksėjo.

– Esi sumautas melagis, Raimondai.

Tada prašneko Holingsas.

– Kodėl nusprendei apsikirpti? – paklausė jis.

Lombardas nusišypsojo savimi pasitikinčio žmogaus šypsena.

– Man nepatiko, kaip atrodžiau spaudoje, – tarė jis. – Pamaniau, kad ilgi plaukai ir ūsai mane sendina, be to, atrodau storesnis, nei esu iš tiesų.

Jis atsisuko į Teilorą ir plačiai iššiepė dantis:

– Ką manai, šikniau? Dabar geriau atrodau?

– Atrodysi dar geriau po mirtinos injekcijos, – atsakė Teiloras. – Nepatikėjau šiomis kvailystėmis nė sekundę. Tame banke buvo įvykdytas sunkus nusikaltimas, už kurį, pagal naujus federalinius įstatymus, gali būti baudžiama mirties bausme. Pažadu, Raimondai, sėdėsiu pirmoje eilėje, kai jie išvirkš kalio chlorido į tavo storą taukais apaugusį kūną.

Korkinas staiga tarsi atsipeikėjo.

– Tai siaubinga! – jis rėkė, o apvalus veidas dar labiau paraudonavo. – Turite įžūlumo pateikti šią padirbtą vaizdajuostę kaip įrodymą? Pažiūrėsiu, kaip jūs už tai atsakysite.

– Galite būti ramūs, – tarė Stilvolas. – Ši juosta – tikra. Vadinasi, jūsų klientas apiplėšiant banką dėvėjo peruką ir buvo prisiklijavęs netikras žandenas.

– Tai kvaila!

– Galbūt. O gal ir ne. Jeigu jūsų klientas mums padės ir pasakys, kur buvo vakar tarp antros ir trečios valandos popiet, pasistengsime šitai išsiaiškinti.

– Čia net nėra ko aiškintis, – įsijautęs kalbėjo Korkinas. – Kaip suprantu, ši šarada – įminta. Nebent norite pateiki mano klientui kaltinimus, tačiau tada aš būsiu labai nepatenkintas, nes...

– Neverta dėl to gaišti laiko, Rasai. Vakar žaidžiau golfą – aštuoniolika taiklių smūgių Svempskot Grynse.

Lombardas patrynė žandikaulį ir susimąstė.

– Jei ši vaizdajuostė tikra, tie vyrukai padarė aukščiausio lygio darbą, planuodami šį plėšimą, – tarė jis. – Visa ta egzekucija baisi, bet kad ir kas tai suplanavo, tai – profesionalų darbas. Jei sučiupsite tą vyruką ir negalėsite jam *pripaišyti* pakankamai kaltinimų, praneškite, kad jam pas mane visada atsiras darbelio. Beje, visiškai nesijaučiu įžeistas.

– Jūs labai kilnus, Raimondai. Gal pasakytumei, su kuo žaidei golfą?

Lombardas išbėrė keturių žaidėjų pavardes.

– Gal jau baigiame? – tarė Korkinas, stodamasis nuo kėdės.

– Nemanau, – tarė Spiceris. – Man vis dar priimtina mintis, kad jūsų klientas slėpė veidą po slidininko kauke, net ir turint galvoje, jog jis, kaip teigia, apsikirpo šeštadienį.

– Ką turite galvoje, tą sakydamas? Manote, kad meluočiau apie tokį lengvai išaiškinamą dalyką? Arba apie tai, kad vakar žaidžau golfą? – paklausė Lombardas.

Spiceris jam neatsakė.

– Mes laikysime jūsų klientą dvidešimt keturias valandas, kol nuspręsime, ar pareikšti jam kaltinimus, – pasakė jis.

Korkinas piktai papurtė galvą:

– Einu tiesiai į federalinį teismą perduoti įsakymo, – tarė jis.

Tada pasisuko į Lombardą:

– Rėjau, nekalbėk su šiais žmonėmis.

– Nesijaudink dėl to, – tarė Lombardas. – Jie – tik grupelė klounų.

***

Resnikas pylėsi kavą, kai prie jo priėjo agentas Spiceris.

– Esu visiškai įsitikinęs, kad juostoje nufilmuotas Lombardas, – tarė jis.

– O jei atsiras liudininkų, patvirtinsiančių, kad jis iš tiesų vakar žaidė golfą?

– Tai reikš, kad jis tuos liudininkus papirko.

Spiceris nutilo, po akimirkos pridūrė:

– Buvai teisus, sakydamas, kad jis pozavo prieš apsaugos kamerą. Geras pastebėjimas.

– Manai, tai įmantraus Lombardo plano dalis? – paklausė Resnikas, bandydamas užgniaužti savo nepasitikėjimą.

– Kodėl gi ne? Juk žinai, kokie tie prisiekusieji. Jis gali teigti, kad mes jį melagingai kaltiname, tačiau būtume kvaili, jei nesuvoktume fakto, kad jis tyčia apsikirpo ir persidažė plaukus.

– Viskas atrodo labai sudėtinga, – pasakė Resnikas. – Kam gaišti laiką tokiems dalykams?

– Jis mano, kad yra už mus protingesnis.

– Nežinau. Taip išsiduoti, kad po to tvirtintum, jog buvai neteisingai apkaltintas, man atrodo visiška nesąmonė.

– Tai kaip tu tai paaiškintum?

– Arba mes susidūrėme su labai gudriais vagimis, žinančiais, kur yra įmontuotos apsaugos kameros, arba su labai kvailais FTB agentais, bandančiais mums įkišti padirbtas vaizdajuostes.

– Niekas iš FTB nesuklastojo tos vaizdajuostės!

Resnikas gurkštelėjo kavos.

– Vadinasi, susidūrėme su labai protingais plėšikais.

***

Denas stengėsi apsimesti, kad negirdi skambančio telefono, tačiau Kerol jį purtė tol, kol jis atmerkė akis.

– Tavęs teiraujasi Kreigas Braunas iš banko „Lynn Capital“, – pranešė jam Kerol. Denas norėjo, kad žmona paliktų jį vieną, tačiau suprato, kad to nebus. Jis atsisėdo, saulė spigino tiesiai į akis, todėl norėjosi vėl užsimerkti. Dangstydamasis nuo šviesos, Denas pažvairavo į žmoną.

– Kiek dabar valandų? – paklausė jis ir atsikrenkštė. Jautėsi kaip po baisių pagirių, nors negėrė net alaus.

– Jau pusė dvylikos, – atsakė Kerol. Jos veide buvo matyti išgąstis ir nerimas. Denas jautėsi bjauriai, tačiau Kerol išraiška vertė jį pasijusti dar blogiau. Jis perėmė telefono ragelį, kelis kartus į jį sumurmėjo „gerai“ ir baigė pokalbį.

– Ko jis norėjo? – paklausė Kerol.

– Jis nori mane pasamdyti, kad išsiaiškinčiau, kodėl nesuveikė jų apsaugos sistema. Susitinku su juo banke pusę dviejų.

– O kada skambins tas kitas vyras?

– Šį vakarą, – pasakė Denas, prisiminęs, kad šiandien turėjo būti antrasis interviu dėl darbo. – Po septynių.

Išlipusį iš lovos Deną supykino. Jis turėjo ramiai pastovėti, atsirėmęs į lovos kraštą, kol pykinimas liovėsi. Jis jautėsi taip blogai, tarsi apsinuodijęs maistu. Lėtai ir sunkiai Denas nušliaužė į vonią. Pažvelgęs į veidrodį, jis pamatė, kad bėrimas praėjo. Staiga jis suvokė, į kokią komišką situaciją papuolė, ir pradėjo juoktis. Juokiantis labai skaudėjo pilvą, tačiau jis niekaip negalėjo liautis. Jis turėjo būti už kažką dėkingas, net už tokį nereikšmingą dalyką, kaip bėrimas.

Mintis apie tai vertė jį dar labiau juoktis.

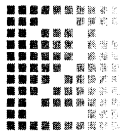

Du vyrai buvo prirakinti prie baro, rankos sudėtos už galvų, o kojos vos lietė grindis. Kambario sienos buvo nepralaidžios garsui, todėl burnos kamšalai reikalingi labiau dėl psichologinio efekto ir tam, kad rėkaudami jie nekeltų Petrenkai galvos skausmo. Abu vyrai spurdėjo, bandė kelti triukšmą. Petrenka nekreipė į juos dėmesio, rišdamasis mėsininko prijuostę ir dėdamasis apsauginius akinius. Jis užsimovė gumines pirštines ir keletą kartų pagniaužė kumštį, kad įsitikintų, jog jo pirštai pakankamai lankstūs šiam darbui. Kai buvo pasiruošęs, jis linktelėjo Jurijui.

Jurijus bei dar du vyrai išlaisvino sunkiasvorį arabą ir atvedė jį prie plastiku apdengto stalo. Plastmase taip pat buvo uždengta nemaža grindų dalis po stalu. Praleidęs visą naktį tokia nepatogia poza, arabas negalėjo išlaikyti rankų ir niekaip priešintis. Jurijus ir kiti du vyrai numetė tarsi miltų maišą arabą ant stalo ir pririšo riešus bei kelius prie metalinių žiedų stalo kampuose. Petrenka paėmė skalpelį ir pažiūrėjo į jį prieš šviesą.

Išvydęs skalpelį, Abasas bandė rėkti ir ėmė pašėlusiai muistytis. Petrenka liūdnai palingavo galvą.

– Nėra reikalo vaidinti, – tarė jam. – Vis tiek šiandien mirsi, tik kiek vėliau – tai nieko nepakeis. Ar mirsi lengvai, ar ne, priklausys nuo to, kaip greitai pasakysi, kur mano pinigai. O tu man pasakysi... Patikėk, tu labai norėsi man tą pasakyti.

Abasas atrodė tarsi ištiktas epilepsijos priepuolio ir bandė prarėkti raištį.

– Tu nesupranti, – toliau kalbėjo Petrenka. – Man nesvarbu, ką nori *dabar* pasakyti. Kai pamatysi, kas nutiks tavo draugui, tada taps svarbu.

Jis nusisuko nuo Abaso ir atsigręžė į pririštąjį. Vyro akys išsiplėtė, pamačius skalpelį. Jis bandė kažką pasakyti pro raištį ir iš baimės ėmė dusti. Petrenka negalėjo leisti, kad jis taip greitai mirtų. Taigi jis nutraukė burnos raištį.

– Prašau, – arabas vos galėjo prakvėpuoti, gaudydamas orą, o jo veidu riedėjo ašaros. – Pasakysiu jums viską, ką norit žinoti, viską...

Petrenka kreipėsi į Jurijų rusiškai ir paprašė atnešti vatos. Jis palaukė, kol šis grįš, klausydamasis arabo žodžių srauto. Kai Jurijus pasirodė su maišeliu vatos, Petrenka paėmė du gumulėlius ir užsikišo jais abi ausis. Priešingai, pamanė, nuo to vyro rėkimo jam įsiskaudės galvą. Jis vis dar girdėjo tarsi kimų murmesį, prisiekinėjantį, kad pasakys Petrenkai viską, ko jis nori.

Tačiau Petrenka jį nutildė.

– Savo paties nelaimei, – pasakė jis, – tu negali pasakyti nieko, ko aš noriu.

Tada jis prilietė skalpeliu nuogą arabo krūtinę ir ėmėsi darbo.

***

Po penkių valandų Džoelis pagaliau atvyko į Manhataną. Pirmiausia jis sustojo nusipirkti svogūnų riestainių su sūrio kremu. Užsimerkęs iš malonumo, jis gardžiavosi kiekvienu kąsniu. Naujojoje Anglijoje riestainiai buvo šlykštūs –

visai nepanašūs į šituos. Su pasimėgavimu suvalgęs vieną, Džoelis nusipirko antrą. Galėjo jų suvalgyti tuziną iš karto, tačiau šįkart turėjo pasitenkinti dviem – saugodamas liemens apimtis, negalėjo sau leisti daugiau. Suvalgęs riestainius, namie jis turės padaryti kelis šimtus pritupimų.

Papietavęs jis nuvyko į keturiasdešimt septintąją gatvę ir susirado parduotuvę, kur dirbo jo dėdė juvelyras Haimenas. Įėjęs į parduotuvę, jis rado dėdę, sėdintį ant tos pačios taburetės, kuri tarnavo jam jau penkiasdešimt metų. Dėdė Haimenas buvo aštuoniasdešimt dvejų metų senukas, penkiolika centimetrų žemesnis už Džoelį, ant jo plikos galvos buvo belikę keli kuokšteliai žilų plaukų. Dėl didelių ausų ir stambių gyslų išvagotos nosies jis atrodė tarsi iš medžio išdrožta gumbuota figūra. Senolis porą kartų įdėmiai pažiūrėjo į Džoelį. Nulipęs nuo kėdės, jis nustebęs nuskubėjo pasisveikinti su sūnėnu.

– Ką čia veiki? – paklausė jis. Jis suspaudė Džoelio ranką abiem storomis sutinusiomis plaštakomis.

– Nieko negirdėjau iš tavęs jau trejus metus ir staiga tu išdygsti ant slenksčio. Kas nutiko? Galėjai bent paskambinti...

– Atleisk, dėde Himi, tačiau nusprendžiau atvykti neplanavęs. Noriu tau kai ką parodyti.

– Ee, tai gali ir palaukti. Ar jau pietavai?

– Taip. Suvalgiau porą riestainių.

– Riestainiai? Vadini tai pietumis? Nusivesiu tave į gurmanų krautuvėlę ir sukirsim po krūtininės sumuštinį. Galbūt ir macų sriubos?

– Neturiu dabar tam laiko, tačiau ketinu sustoti Karnegyje ir nusipirkti namo keletą svarų rūkytos bei sūdytos jautienos. Taip pat maišelį žydiško bulvių užkandžio. Galiu parodyti, ką turiu?

– Tu visada skubi, – senolis palingavo galvą, vos švilptelėdamas. – Nematei manęs trejus metus ir net negali su manimi papietauti?

– Gerai, jei jau darai iš to globalinę problemą... – nusileido Džoelis.

– Tiek to, jei jau taip skubi. Ką ten svarbaus turi man parodyti?

– Ar galime pasikalbėti galiniame kambaryje? – Džoelis paklausė beveik šnabždėdamas. – Norėčiau truputį privatumo.

Senukas įtartinai pažiūrėjo į sūnėną.

– Ar nepadarei nieko, kas įveltų tave į bėdą? – paklausė jis.

– Ne, žinoma ne, – vos šnabždėdamas sumurmėjo Džoelis, tariamai pasipiktinęs. – Man tiesiog norisi trupučio privatumo, ir tiek. Nenoriu, kad visi tavo parduotuvėje spoksotų į mano daiktus.

Parduotuvėje buvo šeši lankytojai ir nė vienas iš jų nekreipė į Džoelį ir poną Haimeną dėmesio. Vyras trūktelėjo pečiais ir nusivedė sūnėną į galinį kambarį, kuris buvo ne ką didesnis už spintą.

– Tai ką ten turi? – paklausė dėdė truputį smalsaudamas.

Džoelis išsiėmė iš kišenės šilkinį maišelį ir ištraukė iš jo vieną deimantą. Dėdė paėmė jį, apžiūrėjo ir atsisuko į Džoelį, klausdamas:

– Iš kur gavai šį neapdirbtą deimantą?

– Tarkime, radau.

– Sakyk man tiesą. Pavogei?

Džoelis išsiviepė.

– Žinoma, ne, – užtikrino jis. – Nagi, dėde Himi, ar gali man pasakyti, kiek jis vertas?

Senasis juvelyras paėmė didinamąjį stiklą ir apžiūrėjo deimantą.

– Jis labai geros kokybės.

Jis padėjo stiklą ir paėmė deimantą į delną.

– Du ir vienas ketvirtis karato.

Jis ilgai ir atidžiai žiūrėjo į savo sūnėną.

– Mažmeninėje rinkoje jis vertas dvidešimt dviejų tūkstančių, didmeninėje – keturiolikos tūkstančių dolerių. Jei būtum eilinis žmogus iš gatvės, duočiau tau už jį devynis tūkstančius. Be mokesčio – gal dvylika. Nori parduoti?

Džoelis paglostė žandikaulį, skaičiuodamas mintyse pinigus – už pavogtus deimantus jis gaus daugiau negu milijoną.

– Ne dabar, – tarė jis. – Gal truputį vėliau. O jeigu galėčiau gauti daugiau tokių deimantų?

– Kiek?

– Penkiasdešimt, gal šimtą – dar nežinau. Kiek sugebėtum jų įpirkti?

– Džoeli, iš kur juos gavai? – griežčiau paklausė Haimenas.

– Nesvarbu. Tačiau tai sąžininga. Taigi, dėde Himi, sakyk, kiek tokių deimantų sugebėtum iš manęs nupirkti?

– Viskas taip sąžininga, kad norėjai deimantą parodyti tik slaptai? – vyras sunkiai atsiduso. – Bet, turbūt, jei ne aš, įsivelsi į bėdą su kuo nors kitu.

– Klausyk, dėde Himi, aš nenusiteikęs moralams. Kiek tokių deimantų iš manęs nupirktum?

– Na, – senolis šypsojosi, – neapdirbtų ir dar tokios kokybės galėčiau nupirkti visus, kiek turi.

***

Denui atėjus į Brauno kabinetą, šis supažindino jį su Resniku, Lyno policijos detektyvu, tiriančiu banko apiplėšimą. Denas pasisveikino ir atsisėdo.

– Tikiuosi, jūs nieko prieš, – pradėjo Braunas, – tačiau detektyvui taip pat įdomu, kodėl nesuveikė banko apsaugos sistema. Jūs neprieštarausite, jei užduosime jums keletą klausimų?

– Žinoma, ne, – atsakė Denas ir nusišypsojo Braunui. „Ak, tu, niekšeli, bandai mane užklupti...“ – galvojo jis.

– Gal turite minčių, kodėl taip galėjo nutikti? – paklausė Resnikas.

– Pora idėjų sukasi galvoje, – Denas pasisuko į Brauną. – Ar sistema buvo išbandyta prieš apiplėšimą?

– Žinoma, patikrinome kiekvieną mygtuką – viskas veikė.

– O kokia bendra sistemos būklė?

– Ką jums tai sako? – pasidomėjo Resnikas.

Denas nusišypsojo detektyvui vos matoma šypsena.

– Kada buvo įjungta sistema ir kiek laiko ji veikė? Tada bus galima pasakyti, ar sistema buvo išjungta prieš pat apiplėšimą.

Braunas permetė akimis krūvą popierių.

– Bijau, dar nespėjau to patikrinti, – tarė jis.

– Tada mes tik gaištame laiką, – tarė Denas, bandydamas išlaikyti malonų toną, tačiau abejojo, ar pajėgs su visu tuo susitvarkyti. Jis žinojo, kad jam neišvengiamai teks susidurti su policija, tačiau nemanė, kad tai įvyks taip greitai.

„Mažas niekšelis, – galvojo jis, žiūrėdamas į išeinantį iš kabineto Brauną. – Tas mažas niekšelis.“

Vieną akimirką Denas pagalvojo, kad mielai nudėtų banko vadovą, jei tik turėtų tokią galimybę. Jam reikėjo labai valdytis, kad apiplėšimo dieną tik pastumtų Brauną. Jis nemėgo to žmogaus, dar iki jam nusprendžiant perkelti dalį kompanijos į Indiją. Be to, jį piktino po to Brauno sakomi malonūs komentarai.

„Tau nereikia tokio darbo, – Braunas jam sakė. – Beje, tu juk jau susikrovei milijonus iš moderniųjų technologijų. Juk skaičiau, kad visi tą padarė"; arba „Nesuprantu, kam tau to reikia, juk tai vergiškas darbas. Be to, negaliu tau mokėti penkiasdešimties dolerių už valandą, kai už tiek pat galiu pasamdyti keturis programuotojus iš Indijos."

Kai jie nuėjo patikrinti apsaugos sistemos, Denas paprašė Brauno įrašyti komandą į sistemos valdymo pultą. Jis parodė Resnikui žinutę, teigiančią, kad sistema be perstojo veikė trisdešimt dvi dienas.

– Negerai, – pasakė Denas detektyvui. – Viskas būtų per daug paprasta, jei kas nors būtų tiesiog išjungęs sistemą prieš apiplėšimą.

– Gal kas nors galėjo į ją įsilaužti? – paklausė Resnikas.

– Ne, jei sistema buvo įdiegta taip, kaip aš ją suprojektavau.

– Ji buvo įdiegta pagal jūsų planą, – įsiterpė Braunas gindamasis.

– Jei tai tiesa, sistema gali tik duoti signalus – niekas negali prie jos prisijungti.

– Nesu tikras, ar suprantu, ką jūs kalbate. Kaip suprasti „jei sistema buvo įdiegta taip, kaip aš ją suprojektavau"? – perklausė Resnikas.

– Diegiant šią sistemą, aš nedalyvavau, tik projektavau.

Denas atsistojo ir išsiviepė.

– Aš jau per senas taip lankstytis, – tarė jis. – Mano keliai nebeatlaiko. Gal grįžkime į Kreigo kabinetą?

Resnikas susiraukė.

– Gal, apžiūrėjęs sistemą, dar ką nors galėtumėte pasakyti?

– Nelabai. Jei ji nebuvo išjungta, yra tik dvi galimybės. Pirmoji – apiplėšimo metu niekas nenuspaudė pavojaus mygtuko...

– Tai juokinga, – įsiterpė Braunas. Jis bandė atrodyti pasipiktinęs, tačiau jo žodžiai nuskambėjo labiau dalykiškai. Jis žinojo, kad FTB agentas įtarė tą patį ir visi kaltinimai krito jam. Nors ir bandė, jam nepavyko suvaidinti nuoširdžiai pasipiktinusio banko valdytojo.

– Tuomet vienintelis logiškas paaiškinimas – programinėje įrangoje tyčia buvo palikta spraga.

– Ką turite galvoje – spraga? – paklausė Resnikas.

– Kažkuris iš programuotojų specialiai padarė taip, kad sistema nesuveiktų...

– Tai absurdas! – sušuko Braunas.

Denas pasisuko į Brauną ir jo meili šypsena pradingo.

– Visai ne. Tai ne absurdiška, jei samdote firmą kitame pasaulio gale tokiai svarbiai sistemai kurti ir mokate jiems grašius už šį darbą.

– Mes viską atlikome teisingai, – tikino Braunas. Jis atsikrenkštė.

– Ar sugebėtumėte ištirti sistemą ir pasakyti mums, kodėl ji nesuveikė?

– Žinoma. Du šimtai dolerių už valandą, šimtas šešiasdešimt valandų, – išpyškino Denas. – Pinigai iš anksto.

Brauno galva sutrūkčiojo, tarsi kas nors jam būtų trenkęs.

– Tai juokinga, – sumikčiojo jis. – Mokėjome jums tik penkiasdešimt dolerių už valandą, kai projektavote šią sistemą.

– Jei negalite man sumokėti, visuomet galite susirasti, kas dirbs už mažesnę sumą. Galbūt parašykite tai pačiai Indijos firmai, kuri suprojektavo jums sistemos kodą? Manau, už du šimtus dolerių per valandą galėtumėte pasamdyti dvidešimt žmonių.

Denas ramiai pažiūrėjo į banko vadovą. Braunas kelis kartus sumirksėjo prieš nusisukdamas.

– Man reikia pakalbėti su kitų firmų atstovais, – tarė jis kimiu balsu.

– Kaip norite, tačiau aš maniau, kad norite šį reikalą išsiaiškinti kaip įmanoma greičiau. Taip pat norėjote, kad kodą patikrintų žmogus, projektavęs sistemą. Tačiau jeigu jums tai neįdomu, ką gi...

Denas kreipėsi į Resniką:

– Dar turėsite klausimų?

– Ne dabar. Palikite man savo numerį.

Denas padavė Resnikui savo vizitinę.

– Tai mano namų ir mobiliojo numeriai.

Denui stojantis išeiti, Braunas jį sustabdė.

– Suteiksiu jums progą.

Braunas trumpai pažiūrėjo į Deną ir iš karto nusuko akis.

– Kada galite pradėti? – paklausė jis.

– Tuojau pat. Tačiau man reikia visos sumos iš karto.

Braunas linktelėjo.

– Minutėlę, – tarė jis ir, užrakinęs apsaugos kambarį, patraukė į savo kabinetą. Denas norėjo eiti paskui, tačiau Resnikas jį sulaikė.

– Jei neprieštarautumėte, norėčiau pakalbėti su jumis asmeniškai, – tarė jis.

– Žinoma.

Denas sugebėjo išlaikyti malonią šypseną. Jis pats stebėjosi, kaip galėjo būti toks ramus. Iš tiesų jis jautėsi tarsi sustingęs. Į viską reagavo tarsi savaime, be jokios minties ar plano. Jokio prakaitavimo, jokio širdies dunksėjimo – tik ramus elgesys.

Braunas lukterėjo, tarsi norėdamas nugirsti jų pokalbį. Tačiau galiausiai nenoromis nuėjo. Kai jis išnyko, Resnikas paklausė Deno, ką šis galvoja.

– Kaip manote, ar Braunas galėtų būti susijęs su šiuo įvykiu?

– Abejoju, ar jam užtektų drąsos. Nors įžvalga nebloga.

– Jūs jo truputį nemėgstate, tiesa?

– Na, tik truputį. Aš jį įspėjau, kad rizikinga rašyti sistemos kodą, kurio jis negalės kontroliuoti, ir nevaldyti viso proceso, tačiau jis mane ignoravo. Net pasisiūliau pats parašyti tą kodą pigiau.

Denas nutilo, lūpų kampučiai nusileido.

– Nenoriu pasirodyti nejautrus, – pridūrė jis. – Žinau, jog apiplėšiant banką buvo nužudyti žmonės, todėl tai dar labiau mane sunervino. Kurti apsaugos sistemas – mano profesija. Kas po to norės mane samdyti? Ir viskas tik todėl, kad kažkoks nekompetentingas banko vadovas nepaklausė mano patarimo.

– Kaip būsimieji jūsų darbdaviai sužinos, kad dirbote su šia apsaugos sistema?

– Tai nedidelė rinka ir tokia informacija sklinda greitai. Be to, po internetą plaukioja daug mano gyvenimo aprašymų, kuriuose įrašytas šis punktas.

Deno veidas paniuro.

– Kai klausėte, ar Braunas galėjo būti į tai įsipainiojęs... Kai kas man vis dėlto pasirodė keista. Originaliame projekte buvau sukūręs atsarginę liniją, tiesiogiai sujungtą su apsaugos mygtukais, ji tarsi „apeina“ visą apsaugos sistemą. Jei sistema nesuveiktų, policija vis vien gautų signalą – net jei nebūtų nuspaustas nė vienas mygtukas. Braunas šią liniją panaikino. Tai papildomai būtų tekainavę tris šimtus dolerių per mėnesį. Manau, kad taip neapdairiai jis pasielgė dėl savo trumparegiškumo, bet ką gali žinoti?

Denas išvydo prieš save ateinantį banko vadovą. Kai Braunas įteikė jam čekį, Denas pajuokavo, kad bankas per dvi dienas buvo apiplėštas du kartus. Denas pastebėjo, kad po jų pokalbio Resnikas žiūrėjo į Brauną įdėmiau. Pats Braunas irgi tai pastebėjo ir jo veidas labiau įsitempė. Denas banko vadovui pažadėjo paskambinti, vos tik ką nors išsiaiškins, ir paspaudė Resnikui ranką. Aleksas Resnikas padėkojo Denui už sugaištą laiką.

Kai jis žengė pro banko vestibiulį, prieš akis išniro praėjusios dienos vaizdai: negyva mergina, iš skausmo ant grindų besiraitanti pusamžė moteris, visur kraujas... Jis užspaudė akis, stengdamasis atsikratyti šių vaizdų. Išėjęs į lauką, Denas pajuto, kad stingulys praėjo. Jo širdį kažkas tarsi suspaudė, keliai sulinko. „Būtų juokinga, jei čia apalpčiau. Ką pamanytų tas *faras*?“ – mąstė Denas.

Jam kažkaip pavyko išsilaikyti ant kojų. Svirduliuodamas jis nuėjo prie mašinos, vis dar stebėdamasis, kaip jis sugebėjo taip šaltai kalbėtis su tuo pareigūnu. Jis buvo teisus – meluoti darosi vis lengviau.

***

Petrenka nusimovė gumines pirštines ir numetė jas į šiukšlių kibirą. Bjauriai vypsodamas, jis energingai patrynė pirštus. Jis kankino vargšą arabą jau keturias valandas.

– Jis nieko nežino, – galiausiai pripažino Petrenka.

– Netikiu, – paprieštaravo Jurijus.

– Mes daug praradome, – piktai į jį dėbtelėjo Petrenka. – Ne tik vakarykštį turtą, bet ir milijonus, kuriuos būtume gavę už tuos deimantus.

Jis trumpam nutilo ir pasitrynė akis.

– Mes juos surasime. Anksčiau ar vėliau aš juos surasiu, ir jie kentės kur kas labiau nei mūsų draugai.

Petrenka pažiūrėjo tolyn, ir jo išraiška tapo liūdna. Jis lėtai atsisuko į Jurijų.

– Mes pasiūlysime premiją, – pagaliau tarė jis. – Jei kuris nors iš deimantų prekeivių gaus šių nešlifuotų deimantų, mes apie tai sužinosime. Pasirūpink tuo.

Jurijus linktelėjo ir išėjo iš kambario.

Petrenka pažiūrėjo į kitus du rusus.

– Ko čia stovit? – paklausė jis ir mostelėjo į arabų kūnus. – Sutvarkykit viską.

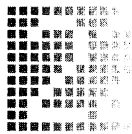

Denui Vilsonui išėjus, Resnikas svarstė, ar Braunas galėjo būti kaip nors susijęs su tuo apiplėšimu. Kažkas iš banko darbuotojų tikrai buvo prie to prikišęs nagus – tuo Resnikas neabejojo. Kažkas turėjo išduoti vagims Petrenkos seifų numerius ir – būtų visai logiška – galėjo liepti Indijos programuotojams specialiai palikti spragą sistemoje.

Braunas kėlė daug įtarimų. Resniką neramino Brauno veido išraiška, kai jis sužinojo, jog sistema buvo įjungta įvykdant apiplėšimą. Resnikui atrodė – Braunas nuoširdžiai tikėjosi, kad paaiškės, jog sistema buvo išjungta. Žinoma, jis galėjo ir vaidinti: juk banko vadovas žinojo, kur įrengtos apsaugos kameros ir kur jis bus nufilmuotas. Jei tai vaidyba – tai labai gera, verta „Oskaro".

Kai Resnikas paklausė Brauno, kodėl jis atsisakė atsarginės apsaugos sistemos, banko vadovas pasimetė, o po to pasipiktino. Jis teigė, kad viena iš jo atsakomybių yra išvengti nereikalingų išlaidų, ir kad sistema jau buvo perkrauta galimybių. Resnikas bandė jį kamantinėti, tačiau iš to nebuvo jokios naudos. Kai Braunas vardijo sumas, kurias mokėjo Indijos firmai, Resnikas tikėjosi, kad atsiras kokių netikėtų mokesčių ar kokių nors neatitikimų. Jei Braunas naudojosi banko fondais, norėdamas atsiskaityti su vienu iš kodą rašiusių programuotojų, jis gerai tą slėpė.

Resnikas nusprendė, jog kreipsis pagalbos į auditą, nors ir žinojo, kad Hedlis nebus dėl to patenkintas.

Grįžęs į nuovadą, jis nustebo radęs jo laukiantį Magvairą. Magvairas buvo nuvažiavęs į FTB būstinę pasidomėti, kaip einasi Lombardo bylos tyrimas, tačiau jau sugrįžo.

Resnikas patikrino balso pašto pranešimus. Reveryje budintis policijos pareigūnas skambino dėl apleisto automobilio, rasto prie Reverio prekybos centro. Resnikas negalėjo nesišypsoti, kai surado vairuotoją Reverio registruotų automobilių duomenų bazėje. Jis atsispausdino vairuotojo pažymėjimo kopiją ir nunešė ją į Hedlio kabinetą.

– Grįžai, – garsiai tarė Hedlis. – Norėjau su tavimi pasikalbėti.

– Pirmiausia užmesk akį į šitą.

Resnikas parodė jam Gordono Karmaiklo vairuotojo pažymėjimo kopiją. Hedlis pažiūrėjo į jį atsainiai, kol susiprato, kas tai.

– Kur jį radai? – paklausė jis.

– Ieškojau apleistų automobilių. Šio vyruko mašiną radome prie Reverio prekybos centro.

– Raimondo Lombardo kaimynystėje, – pastebėjo Hedlis.

– Taip, tarsi kažkas žūtbūt stengtųsi apkaltinti Lombardą, – tarė Resnikas. – Važiuoju į Reverio prekybos centrą ir pasidomėsiu, ar jų stovėjimo aikštelėje įrengtos apsaugos kameros.

– Palauk, – sustabdė Hedlis.

Resnikas nesupratęs pažiūrėjo į Hedlį.

– Kas yra, Kenai? – paklausė jis.

– Kalbėjau su agentu Spiceriu ir mes priėjome prie išvados, kad Raimondas Lombardas yra atsakingas už šį apiplėšimą.

Hedlis giliai atsiduso. Jam iškvėpus orą, veidas tapo panašus į subliūškusią padangą. Jis pridūrė:

– Kiek žinau, ši byla uždaroma.

– Ar kas nors patvirtino Lombardo pasakojimą?

– O ką tai pakeis? Jo kirpėjas paliudys viską, ką jam lieps Lombardas. Tą patį padarys ir jo golfo draugužiai.

– Mes dar nepatikrinome daugybės dalykų, – piktai papurtė galvą Resnikas. – Prie apiplėšimo tikrai prisidėjo kažkuris banko darbuotojas. Jei uždarysime bylą, niekada nesužinosime, kas iš tikrųjų nutiko.

– Mes jau žinome. Viskas baigta, Aleksai. Tai padaręs vyras nufilmuotas kamerų. To pakanka man, turėtų užtekti ir tau. Leiskime FTB viską užbaigti.

– Kenai, tai nešvaru. Mes leisime FTB pasirūpinti Lombardu, ir, manai, kad ši byla staiga išsispręs?

– Kartais taip nutinka.

– Ir nesvarbu, kiek žmonių dėl to nukentėjo?

– Žinoma, svarbu.

Hedlis sunkiai atsiduso ir pažiūrėjo į detektyvą tuščiu žvilgsniu.

– Deja, ne šį kartą.

Minutėlę Resnikas negalėjo ištarti nė žodžio. Po to žemu balsu užsikirsdamas tarė:

– Kas bus, jei Lombardas atsives tuziną liudininkų, teigiančių, kad jis tikrai žaidė golfą, kai įvyko banko apiplėšimas? Tai bus tarsi smūgis į veidą, Kenai.

– Nemanau, kad taip nutiks. Juk sakiau – viskas baigta. Šiandien šeštą vakare įvyks spaudos konferencija. Nenoriu, kad daugiau gaištum laiką su šia byla. Ieškok Viktoro Petrenkos – juk visada to norėjai. Ieškok jo dvidešimt keturias valandas per parą, jei tik nori.

– O kaip Voltas?

– Jis prižiūrės banko vadovą Kreigą Brauną, kuris, kaip pats sakei, taip pat įtartinas.

– Tai tikrai viskas? Kiek laiko mums liepsi vykdyti šias naujas užduotis? Kol FTB susitvarkys su Lombardu?

Hedlis plačiai išsišiepė, tačiau jo žvilgsnis nebuvo džiugus. Jo akys buvo šaltos ir bejausmės, tarsi stiklinės.

– Labai taiklus spėjimas, – pasakė jis.

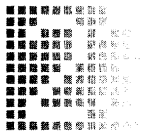

Denas vis dar stebėjosi, kaip sugebėjo apmauti tą policininką. Jautėsi tarsi išsisukęs nuo kulkos mūšio lauke. Kol esi kovos plote, adrenalino kiekis būna per didelis, kad suvoktum, kokiame esi pavojuje ir kiek nedaug trūksta, kad susimautum. Tik praėjus pavojui tą supranti. Denas išsisuko ne nuo kulkos, bet nuo visos automato apkabos. Jo rankos vis dar drebėjo, kai išgrynino Brauno duotą čekį – trisdešimt du tūkstančius dolerių. Jis vis dar turėjo iš Gordono paimtus keturis tūkstančius. Pinigai turėjo jam padėti jaustis geriau, tačiau Denas jautėsi neramus.

Buvo pusė penkių. Jis neturėjo nuotaikos grįžti namo ir susitikti Kerol bei vaikų. Ar jis kada nors galės jiems pažiūrėti į akis? Galbūt su laiku apiplėšimas taps tik tuščiu prisiminimu? Tuo, kas galėjo arba negalėjo nutikti. Denas turėjo ir daugiau tuščių prisiminimų – žmonių, kuriuos kažkada pažinojo, tačiau dabar nebeatsimena, merginą, su kuria prarado nekaltybę (jiems abiem buvo po šešiolika; pasiėmę paklodę, jie tai padarė golfo aikštėje). Sąmonė suvokė, kad tai įvyko iš tikrųjų, tačiau tuo pat metu atrodė ir neįmanoma. Jis beveik neprisiminė pirmojo karto ir tos merginos veido. Žinoma, banko apiplėšimas – kas kita. Tačiau galbūt po kurio laiko šis įvykis taip pat taps tolimu ir neaiškiu praeities prisiminimu. Galbūt po kelerių metų jis taip pat gerai nebesuvoks, nutiko tai ar ne.

Denas negalėjo liautis galvojęs apie tą negyvą merginą ir tą kitą, sunkiai sužeistą, moterį. Važiuojant susitikti su Braunu, per radiją pranešė, kad kitos moters būklė kritinė. Denas tikėjosi, kad ji išgyvens. Tačiau koks gyvenimas jos laukia po to, kai pilvą negailestingai perskrodė kulka? Ar tokios žaizdos užgyja?

Mintys apie apiplėšimą privertė Deną prakaituoti. Jis ėmė visas drebėti. Jei kas nors jį tokį pamatytų, pamanytų, kad turi rimtų problemų su nervais. Denui būtinai reikėjo kažkaip nusiraminti – išgerti.

Jis stabtelėjo prie pirmo pasitaikiusio baro. Barmenas į jį linksmai pažiūrėjo, kai šis paprašė alaus „Guinness“ ir viskio „Jameson“.

– Viskas gerai, drauguži? – paklausė barmenas.

– Bus geriau, kai atneši man alų ir viskį.

– Suprantate, negaliu parduoti alkoholio jau apsvaigusiems lankytojams.

– Aš negėriau nė lašo, tik esu labai pavargęs. Tikrai. Ką nori, kad padaryčiau, – gal iš kito galo pasakyti abėcėlę?

Denas pradėjo vardyti, kol barmenas pakėlė rankas pasiduodamas.

– Gerai, gerai, – tarė jis. – Tikiu jumis.

Pildamas alų, jis pakėlė antakį ir abejingai pažiūrėjo į Deną.

Kaip jis norėtų visiškai pamiršti tą apiplėšimą! Tegul Džoelis pasilieka pinigus – jam jie jau neberūpėjo. Jis troško atsiriboti nuo tų prisiminimų, nors žinojo, kad tai neįmanoma. To neleis padaryti Šrinis. Rytoj jie abu važiuos pas Džoelį, ir Denas žinojo, kad Šrinis nepasiduos, kol negaus savo dalies. Jis žinojo ir tai, kad Džoelis taip pat neketina nusileisti. Visas šis reikalas gali tapti nekontro-

liuojamas. Tas Džoelis! Jei jis bent kiek protautų, jie galėtų šito išvengti. Apiplėšimas tikrai kada nors taptų tik blankiu prisiminimu.

Barmenas atnešė gėrimus. Denas vienu mauku užsivertė viskį, o alų stengėsi gurkšnoti lėtai. Turėdamas trisdešimt du tūkstančius, jis turės šiek tiek laiko, kol susiras darbą ir galės gauti ilgalaikį invalidumo draudimą. Alus teliūskavo viename tų firminių bokalų, kuriuos nemokamai duoda daryklos. Denas laikė jį ištiestoje rankoje. Ryškioje šviesoje tokiu atstumu jis būtų sugebėjęs įžiūrėti smulkiausias detales, net perskaityti žodžius kompiuterio ekrane, tačiau bare raidės apsitraukė migla ir Denas ne ką galėjo matyti. Jis galvojo, per kiek laiko visiškai apaks, – po metų, galbūt net anksčiau?

Kitą savaitę jis susisieks su Braunu ir praneš jam, kodėl nesuveikė sistema. Nebuvo jokios prasmės ką nors slėpti. Tegul jie mano, kad Denas visiškai sąžiningas ir patikimas. Išvada – vienas iš Indijos programuotojų specialiai paliko spragą programinėje įrangoje. Denas gižiai juokėsi, pagalvojęs, kaip pakryps visa ši istorija. Galbūt tai išgąsdins kitas finansų kompanijas, kurioms buvo perduota ši programinė įranga? Gal tai pakenks net kai kurių verslui?

Ši mintis Denui patiko. Jis galėjo dar daugiau padaryti, ne tik išgąsdinti tas kompanijas. Jei jam pasiseks, jis sukels tikrą paniką. Visų pirma jis parašys straipsnį apie tai, kas nutiko banke „Lynn Capital“. Galbūt net parašys apie tai knygą, atskleisdamas finansų institucijų riziką ir išryškindamas banko atvejį.

Po kurio laiko Denas jautėsi sujaudintas, o galva buvo pilna idėjų. Visi bankai ir brokerių kompanijos išeis iš proto, sužinojusios, kad nutiko tame banke. Jos bus priverstos

tikrinti visą kitose šalyse gamintą programinę įrangą dėl galimo broko. Denas galės tuo užsiimti ir konsultuoti. Jis galėjo nors rytoj įsteigti programinės įrangos kompaniją ir sukrėsti verslo pasaulį savo straipsniais ir būsima knyga. Kol galvoje virė šios idėjos, Deno burna išsausėjo. Pakėlęs akis, jis išvydo atidžiai jį stebintį barmeną.

– Turiu pripažinti, – tarė jis, – kad gėrimai jus prablaškė. Tik atėjęs atrodėte labai prastai, o dabar veidas vėl įgavo spalvą. Atrodote kaip naujai gimęs, drauguži.

– Tos neįtikimai gaivinančios „Guinness“ savybės, – atsakė Denas mirktelėdamas ir džiaugėsi grįžusiu humoro jausmu. – Gal dar po vieną alaus ir viskio? Pažiūrėsiu, gal galiu jaustis dar sveikesnis.

– Bus padaryta.

Denas stebėjo, kaip barmenas pila alų. Tada jo žvilgsnis nukrypo į televizoriaus ekraną, kuriame rodė „Red Sox“ rungtynių rezultatus. Ši komanda pastaruoju metu žaidė gerai ir sugebėjo laimėti septynias rungtynes iš eilės. Po akimirkos rungtynes nutraukė žinių pranešimas. Garsas buvo išjungtas, tačiau Denas suprato, apie ką jame buvo kalbama. Ekrane jis aiškiai kaip dieną pamatė Gordono vairuotojo pažymėjimą. Denas pajuto skausmą pilve, tai išvydęs. Jis suprato, kad taip jie greitai atpažins Gordoną, tačiau faktas, kad tai *jau* įvyko, jam sukėlė nerimą.

Barmenas atnešė gėrimus, tačiau Denas jų net neparagavo. Dabar buvo tas pats, ką gerti, – vandenį ar purvą. Gėrimai nebeveikė jo stimuliuojamai. Denas jautė nerimstantį ir vis augantį nerimą bei norą kur nors eiti. Jis pakilo ir, palikęs ant baro dvidešimt dolerių, išėjo pro duris.

Denas žinojo – kuo greičiau susitiks su Kerol, tuo bus geriau. Jei lauks per ilgai, nebegalės to padaryti. Važiuodamas

namo, jis nusprendė būti kaip įmanoma konkretesnis. Kerol pasitiko jį prie durų, jos veide atsispindėjo nekantrumas ir nerimas.

– Tas nužudytasis vyras buvo Gordonas, – išbėrė ji vienu įkvėpimu. – Žinojau, kad tai jis.

Denas prisivertė pažiūrėti jai į akis.

– Žinau. Buvau bare ir sužinojau tai per žinias.

– Tai neįtikima.

Kerol akys išsiplėtė, ji pažiūrėjo į Deną taip, tarsi ieškotų jo akių, rodančių kokį nors ženklą, kad jis taip pat nustebo, kaip ir ji. Nors labai norėjo nusukti akis, Denas stengėsi išlaikyti akių kontaktą kuo ilgiau.

– Ko jam prisireikė tame banke? – paklausė ji.

– Nežinau. Gal ieškojo darbo?

Jos akys vis dar klaidžiojo ties jo veidu, beveik desperatiškai.

– Juk jie neieškojo darbuotojų, ar ne?

Denas papurtė galvą.

– Tai ko ten eiti?

– Jis žinojo, kad ką tik buvo pasibaigusi mano darbo sutartis. Gal tikėjosi juos įtikinti jį priimti? Galbūt dėl to jis ir skambino man anądien.

Denas papurtė galvą, nusukdamas nuo jos žvilgsnį.

– Turiu tau ir gerų naujienų, – pasakė jis, nukreipdamas temą. – Nors žinia apie Gordoną jas kiek ir aptemdė. Bankas pasamdė mane, kad ištirčiau programinę įrangą, įdiegtą tų Indijos programuotojų. Jie nori, kad išsiaiškinčiau, kodėl nesuveikė banko apsaugos sistema. Spėk, kiek jie man sumokėjo?

Kerol papurtė galvą.

– Trisdešimt du tūkstančius dolerių. Sumokėjo pinigus iš anksto. Jie jau guli mūsų sąskaitoje.

Denas apsilenkė su Kerol ir kalbėjo toliau:

– Žinau, kad nuskambės keistai – po to, kas nutiko Gordonui, – tarė jis. – Bet mes turėtume kaip nors tai atšvęsti. Gal nueikime kur papietauti?

– Trisdešimt du tūkstančiai dolerių, – pakartojo Kerol švelniu balsu. – Pagaliau. Jau maniau, kad prarasime namą. Tačiau mes niekur negalime eiti – septintą valandą tau interviu telefonu dėl darbo.

Denas nutaisė miną, tarsi būtų apie tai pamiršęs.

– Taip, žinoma, bet gal pamirškime tai? Juk aš jau turiu darbą.

– Dar vienas pasiūlymas taip pat nepakenks.

Kerol vis dar įdėmiai į jį žvelgė, bandydama kažką įskaityti Deno veide.

– Taip, manau, tu teisi, – sutiko jis. – Na, bent jau išgerkime.

Vienintelis bare likęs gėrimas buvo meksikietiškas likeris „Kahlua“, kurį jie parsivežė iš kelionės po Meksiką praėjusiais metais. Denas atidarė butelį, iki pusės pripylė dvi taures, įpylė pieno ir įdėjo ledukų. Gurkšnodama gėrimą, Kerol vis dar įsitempusi paklausė:

– Juk nemanai, kad Gordonas buvo įsitraukęs į tą apiplėšimą?

Denas vos nepaspringo gėrimu. Kokia nuojauta! Jis suprato, kad ji nori paklausti dar kai ko daugiau.

– Tu juk juokauji, ar ne? – tarė jis. – Mes juk kalbame apie Gordoną. Kaip jis galėtų apiplėšti banką? Nejuokauk, Kerol!

Jos švelnios mėlynos akys vis dar žiūrėjo į Deną, tarsi kažko jo veide ieškodamos, bandydamos kažką suvokti. Pagaliau ji nusuko akis.

– Nežinau, – pasakė ji. – Turbūt tai buvo kvaila mintis.

– Taip, iš tiesų.

Denas pabaigė savo gėrimą. Nežiūrėdamas į Kerol, jis pasakė, kad verčiau eis ruoštis interviu. Jis jautė, kaip Kerol jį stebėjo, išeinantį iš kambario. Sėdėdamas darbo kambaryje, jis jautėsi toks netvirtas. Jeigu Kerol įtaria, kad Gordonas buvo įsitraukęs į šį nusikaltimą, ką dar ji įtaria? Jis jau žinojo atsakymą į šį klausimą. Jis jį išskaitė žmonos akyse. Deną persmelkė šaltis. Jis įsivaizdavo, apie ką ji galvoja. Visi tie telefono skambučiai, susitikimai su Džoeliu ir Šriniu, jo išbertas veidas anądien, – vieną dieną ji visa tai susies, bandydama suvokti, kaip tai susiję su Gordono nužudymu ir banko apiplėšimu.

Denas jautėsi išsekęs ir sunerimęs. Negalėjo pajudinti nė raumens, tačiau tuo pat metu nenustygo vietoje. Jis bandė mintyse atkurti visus įvykusius pokalbius telefonu ir mąstė, ar ji negalėjo nugirsti ko nors įtartino.

Jis vis dar suko galvą, kai Kerol atidarė duris ir su palengvėjimu pranešė:

– Jie sugavo žmogų, įvykdžiusį apiplėšimą. Ką tik rodė per žinias.

– Kas jis toks? – pašoko Denas. Jis jautė, kaip širdis daužosi jo krūtinėje.

– Nepamenu jo vardo, – pasakė Kerol, plačiai šypsodamasi. – Kažkoks su mafija susijęs tipas. Rodos, iš Reverio.

Pažvelgęs į Kerol, Denas pamatė, kad visos jos abejonės buvo dingusios. Ji švietė ryškiau už Kalėdų eglutę.

„Pagaliau, – pagalvojo jis. – Pagaliau...“

***

Petrenka išsiuntė tris savo vyrus sučiupti Kreigo Brauno ir nekantriai vaikštinėjo pirmyn atgal jų laukdamas. Jis būtinai išsiaiškins, kas nutiko. Net jei reikės nukankinti dar vieną žmogų.

Kambaryje dūzgė įjungtas televizorius. Petrenka nelabai kreipė dėmesį į žinias, kol nepamatė reportažo apie Lombardo suėmimą. Jis iš lėto padarė išvadas, klausydamasis, ką sakė reporteris, ir to, ką manė pats. Geras dvidešimt minučių jis stovėjo, kol galva dirbo, akys nerodė jokios gyvybės. Mintyse jis apmąstė tolesnius žingsnius: mąstė apie Lombardo šeimos narių grobimą ar karą su Bostono mafija. Tačiau jis nemanė, kad kuris nors būdas suveiks. Pinigus ir deimantus jis prarado ir susitaikė su tuo. Dabar svarbiausia buvo atgauti prarastus dokumentus.

Pasigirdo beldimas į duris. Petrenka pamatė įeinantį Jurijų Tolkovą.

– Pričiupot jį? – paklausė Petrenka.

Jurijus papurtė galvą ir pažvelgė į bosą tuščiu žvilgsniu. Rusiškai tarė:

– Jį saugojo policininkas.

– Kuris – tas žydas?

– Ne, jo partneris, tas, kvaila išraiška. Norint pagrobti banko vadovą, pirmiausia reikės pasirūpinti tuo policininku. Ką man daryti?

Petrenka pagalvojo ir susiraukė.

– Padarysime tai kitą kartą. Dabar yra svarbesnių reikalų.

Jurijus dalykiškai linktelėjo.

– Girdėjau žinias per radiją.

– Mums reikės susitvarkyti su tais italais, – tarė Petrenka.

– Esi tikras? Juk yra ir daugiau būdų tai išspręsti.

– Nė vienas netinka.

– Nežinau, mes galėtume...

– Nėra prasmės, – įsiterpė Petrenka žemu, smurto troškimo kupinu balsu. – Dabar darysime, ką reikia, o paskui jiems už tai atsilyginsime. Nesijaudink.

***

Denas palaukė iki pusės aštuonių, kad galėtų pasakyti Kerol, jog būsimasis darbdavys greičiausiai jį pamiršo.

– Jis turbūt surado ką nors kitą. Tas šunsnukis net nepasivargino man paskambinti, – skundėsi jis.

– Kartais taip nutinka, – ramiai pasakė Kerol.

Ji atrodė kiek nusivylusi, tačiau kartu gana rami, galbūt dėl to, kad Denas turėjo kitą pasiūlymą. Jis žinojo, kad Kerol labai palengvėjo, kad nebereikia įtarti savo vyro dėl banko plėšimo.

Vaikai jau visą valandą buvo namie. Pietums Kerol pagamino tunų troškinį, tačiau šis ne per labiausiai kam rūpėjo. Nuotaika namie tvyrojo nepalyginti geresnė nei pastarąsias porą dienų, nepaisant retų Kerol komentarų apie Gordoną. Siuzė juokėsi iš Deno mielų ir nerūpestingų juokelių, o Garis nuolat tauškėjo apie laimėtas dar vienerias „Red Sox“ rungtynes. Įpusėjus pietums, Denas suprato, kad gali žiūrėti į vaikus, neslegiamas kaltės jausmo.

Praėjus pusvalandžiui, kai vaikai jau buvo viršuje, – Siuzė klausėsi muzikos, o Garis žiūrėjo beisbolo rungtynes, – Denas sėdėjo svetainėje ant sofos, rašydamasis pastabas savo būsimai knygai. Kerol sėdėjo šalia, atsirėmusi į

Deną, ir skaitė laikraštį. Jis pažiūrėjo į laikrodį – septynios trisdešimt trys.

– Jis nebepaskambins, – dėjęsis vis dar nusivylęs, pakartojo Denas. – Gal nusiveskime vaikus ledų?

Kerol pasisuko ir, suėmusi rankomis Deno veidą, pasuko jį į save ir stipriai pabučiavo į lūpas.

– Puiki mintis, – tarė ji. – Jei tik pavyks įkalbėti vaikus.

Siuzė kaip visada pasakė: „Man jokio skirtumo“, tačiau jos niūrus tonas nebuvo labai ryžtingas ir padvejojusi ji sutiko. Garis truputį pabambėjo, kad negalės žiūrėti „Red Sox“ rungtynių, tačiau galiausiai ir jis sutiko – su sąlyga, kad galės klausytis rungtynių per radiją. Tai buvo pirmas kartas tą vasarą, kai Vilsonai išėjo valgyti ledų. Nuo tada, kai Denas prarado darbą, jie to nedarė.

Denas buvo įsitikinęs, kad vaikams ši išvyka patiko. Siuzė ėjo šalimais ir dažnai į jį atsitrenkdavo. Garis buvo geros nuotaikos ir atrodė laimingesnis nei paprastai, nes „Red Sox“ buvo belaimintys aštuntąsias rungtynes. Kai jie dorojo savo ledus, Kerol priėjo prie Deno ir švelniai paėmė jį už rankos.

Grįžus namo, Denas atsakiklyje rado dvi žinutes. Viena buvo nuo Šrinio, kitą paliko Peitonas Heinsas.

– Gal gali paskambinti jiems rytoj? – pasiūlė Kerol.

Denas bijojo skambinti kuriam nors iš jų.

– Jie tikriausiai nori pasišnekėti apie Gordoną, – svarstė jis. – Paskambinsiu jiems ir greitai baigsiu.

– Gerai, jei taip reikia. Neužtruk.

Denas linktelėjo. Užsidaręs darbo kambaryje, jis kelias minutes žiūrėjo į telefoną, ir surinko Peitono numerį. Atsiliepė vienas ir Peitono vaikų ir paprašė Deno palaukti. Po akimirkos Denas išgirdo Peitono balsą.

– Sveikas, Denai, – pasisveikino jis. – Žmogau, seniai matėmės. Ar gali patikėti, kas nutiko Gordonui?

– Sunku tuo patikėti, – sutiko Denas.

– Taip. Praėjusį vakarą klausiausi žinių ir nė nesuvokiau, kad tai galėtų būti jis. Vis dar negaliu tuo patikėti.

– Ir aš šokiruotas, – tarė Denas.

– Taip, žmogau, tikrai. Gal numanai, ką jis galėjo veikti tame Lyno banke?

– Sunku suprasti Gordoną... – sumurmėjo jis.

– Ta istorija tokia keista... Klausyk, kalbėjau su Gordono tėvais. Laidotuvės šį šeštadienį. Būsi?

– Norėčiau, tačiau dar nežinau, ar galėsiu.

– Negerai, Denai, turi dalyvauti. Gordono tėvams jau beveik aštuoniasdešimt. Turėtų būti sunku tokiame amžiuje laidoti savo vaiką, be to, spėju, be mūsų, daugiau niekas gali ir nepasirodyti. Pasakyk, kad dalyvausi, gerai?

– Pažiūrėsiu.

– Žmogau, tikiuosi tave ten pamatyti.

Peitonas papasakojo jam, kaip nuvažiuoti į kapines, ir padėjo ragelį. Denas vėl abejingai žiūrėjo į telefoną, kai šis netikėtai suskambo. Iš numerio jis pažino, kad skambina Šrinis. Nenoromis jis atsiliepė.

– Ei, drauguži, – piktai tarė Šrinis. – Laukiau, kol man paskambinsi.

– Atleisk, Šrini, ką tik grįžau.

– Girdėjai naujienas, ar ne?

– Taip.

– Gerai, drauguži. Vykstam rytoj, kaip ir sutarėm?

– Manau, turėtume palaukti dar keletą dienų...

– Na, jau ne. Tu man pažadėjai. Ir, patikėk manimi, su tavim ar be tavęs, aš vis tiek pas jį nuvažiuosiu...

– Gerai, gerai, – pertraukė jį Denas, bijodamas, kad Kerol arba kuris nors iš vaikų gali pakelti ragelį ir išgirsti besiplūstantį Šrinį. – Privažiuosiu prie tavęs rytoj, devintą ryto.

– Gerai, drauguži. Lauksiu.

Kai Šrinis padėjo ragelį, Denas pagalvojo, kaip tai paaiškins savo žmonai. Kažkada visas tas melas turėjo liautis. Sugalvojęs istoriją, jis sukaupė visas jėgas, pakilo nuo kėdės ir prisijungė prie Kerol virtuvėje, kad galėtų visa tai papasakoti.

5

Septintą ryto Resnikas jau buvo prie Petrenkos namų. Sustabdęs automobilį ir išjungęs variklį, jis įsipylė iš termoso puodelį juodos kavos ir gurkšnodamas permetė akimis pirmuosius laikraščių puslapius. Juose, žinoma, buvo Gordonas Karmaiklas ir Raimondas Lombardas. Jis rado net Karmaiklo nekrologą.

Kaip Resnikas ir spėjo, Karmaiklas buvo vienišius, neturėjo nei žmonos, nei vaikų. Vieninteliai minimi artimieji – Grynviče, Konektikute, gyvenantys jo tėvai. Nekrologe buvo kalbama daugiau apie Karmaiklo tėvą, į pensiją išėjusį pramonininką, negu apie patį velionį – apie jį pasakyta tik tiek, kad Gordonas Karmaiklas tarnavo Vietname, buvo apdovanotas dviejomis Purpurinėmis Širdimis, po tarnybos armijoje Jeilyje apsigynė mokslo laipsnį ir dirbo inžinieriumi keliose kompanijose, kurių pavadinimai Resnikui nieko nesakė.

Truputį po dešimtos į Petrenkos kiemą įvažiavo sidabrinis mersedesas. Iš jo išlipo stambus beveik metro aštuoniasdešimties vyras. Jam buvo gerokai virš trisdešimties, šviesūs plaukai trumpai nukirpti, nosis kreiva. Resnikas atpažino šį vyrą, nes dažnai matydavo jį Petrenkos kompanijoje, įskaitant ir tą kartą rusų restorane. Vyras abejingai pažvelgė į Resniką ir nuėjo prie paradinių durų. Temperatūra pavėsyje siekė dvidešimt penkis laipsnius

karščio, tačiau vyras dėvėjo odinę striukę, o tai reiškė, kad jis greičiausiai nešėsi ginklą. Resnikas svarstė, ar bandyti jį suimti dėl nelegalaus ginklo laikymo, tačiau nusprendė nieko nedaryti ir laukti, kas bus toliau.

Po dešimties minučių iš namo išėjo Petrenka, lydimas to paties vyro. Petrenka abejingai pažiūrėjo į Resniką, prieš nusukdamas žvilgsnį. Mersedesas išvažiavo į gatvę ir Resnikas nė nebandė slėpti, kad jį seka.

Mersedesas judėjo Bostono kryptimi. Prie vyriausybės pastato mašina pasuko į šiaurinę dalį. Privažiavusi Hanoverio gatvę, sustojo. Petrenka išlipo iš mašinos ir energingai nužingsniavo į priešingą pusę. Praeidamas jis linktelėjo Resnikui.

Resnikas įstrigo. Gatvė buvo per siaura, kad jis galėtų sustoti kelkraštyje, neužtverdamas eismo. Jis galėjo rizikuoti, važiuoti žemyn Hanoverio gatve ir tikėtis, kad Petrenka bandys mėtyti pėdas. Tačiau rizikuoti buvo neverta. Taigi Resnikas liko laukti prie Petrenkos mersedeso. Jis žinojo, kad vairuotojas buvo vienas iš Petrenkos smogikų, todėl be jo Petrenka netvarkys jokių reikalų.

Kitoje gatvėje mersedesas staiga sustojo, priversdamas Resniką kuo greičiau nuspausti stabdį, kad į jį neatsitrenktų. Vairuotojo durelės atsidarė, Petrenkos žmogus išlipo iš automobilio, o į jo vietą atsisėdo naujas žmogus, lūkuriavęs šaligatvyje.

Resnikas vis dar negalėjo sustoti. Stambaus sudėjimo rusas prabėgdamas pažvairavo į jį. Neturėdamas kito pasirinkimo, Resnikas toliau sekė paskui mersedesą, suvokdamas, kad Petrenkos jau nesulaikys. Jis turėjo pripažinti šį pavykusį Petrenkos manevrą, kad juo nusikratytų. Jis suprato, kad be reikalo nuvertino Petrenkos sumanumą.

***

Džoelis pakėlė ragelį ir nustebo išgirdęs savo dėdės balsą. Jis klausė, ar Džoelis neįsivėlė į kokią nors bėdą.

– Nusiramink, dėde Himi.

– Neliepk man nusiraminti!

Stojo tyla. Vyras tęsė toliau beveik šnabždėdamas:

– Už informaciją apie neapdirbtus deimantus pasiūlyta premija. Nori žinoti, ką ją siūlo?

Džoelis nesivargino atsakyti. Jis laukė, kol dėdė ištars Viktoro Petrenkos pavardę.

– Teiravausi apie šitą žmogų, – kalbėjo toliau senolis. – Jis yra banditas, pavojingas žmogus, Rusijoje dirbo KGB tardytoju. Žinai, ką tai reiškia, Džoeli? Ar bent suvoki, iš kokio žmogaus tu pavogei šituos deimantus?

– Nesuprantu, apie ką tu kalbi. Aš nieko nevogiau.

– Meluosi man? Manai, aš koks beprotis, kad patikėčiau šitom tavo nesąmonėm? Kas tau nutiko, kad taip elgiesi – painiojiesi į reikalus su tokiu galviju, kaip Petrenka? Ar turi nors kiek smegenų?

– Neaiškink man, dėde. Niekada neleidau tėvui taip su manimi šnekėti – tau taip pat neleisiu.

Džoelis dirstelėjo pro langą ir pamatė ateinančius Deną ir jo draugelį indą. „Dar tų dviejų snarglių čia trūko!“ – pagalvojo jis, žiūrėdamas į artėjančius bendrininkus.

– Tu, mažas kvaily, – ėmė plūstis Džoelio dėdė. – Kaip drįsti šitaip kalbėti su savo dėde? – po akimirkos: – Alio, Džoeli, tu vis dar čia?

– Taip, čia, – atsiliepė Džoelis. Jis nuėjo prie stalo ir iš stalčiaus pasiėmė dvidešimt antro kalibro pusiau automatinį pistoletą. Patikrino, ar šis užtaisytas. Norėtųsi galingesnio

ginklo, bet tiks ir šitas. Pasigirdo beldimas į paradines duris. Pažvelgęs pro langą, jis pamatė tuodu, laukiančius prie durų.

– Dėde, klausyk, atsiprašau už tai, ką pasakiau. Nesuvaldžiau liežuvio. Tačiau aš nevogiau tų deimantų.

Jis nuleido balsą.

– Tik niekam apie tai neprasitark, gerai?

– Tu tikrai manai, kad aš kuoktelėjęs.

Vėl stojo tyla, tada dėdė pridūrė:

– Džoeli, atsikratyk tų deimantų. Išmesk juos, jei reikia, tik nekvailiok. Norėčiau, kad kitos laidotuvės, kuriose man teks dalyvauti, būtų mano paties, supratai?

– Dėde Himi, aš labai vertinu tavo žodžius. Dėl nieko nesijaudink.

– Aš nesijaudinu. Nekalbėk daugiau su manimi apie tuos deimantus, – pasakė vyriškis ir padėjo ragelį.

Džoelis stovėjo ir piktai dėbsojo į telefoną, kol sviedė jį per visą kambarį. Aparatas subyrėjo į šipulius, lūženos pažiro ant grindų. Tas KGB šunsnukis! – siuto Džoelis. Jis galėjo sudoroti Petrenką, nusiuntęs tas vaizdajuostes ir kompiuterio diskus FTB. Jei jie prisilies prie tos medžiagos, iš karto patupdys tą *ruskį* į kalėjimą labai ilgam laikui. Džoelis gana įdėmiai peržiūrėjo tuos dokumentus, kad suprastų, ko šie verti. Pinigų plovimo ir kyšininkavimo įkalčiai, šlykšti pornografija. Situacija pakrypo kiek kita linkme – Džoelis suprato, jog negalės parduoti tų deimantų, kol Petrenka bus laisvėje, todėl jam reikėjo rasti būdą, kaip perduoti visą šią medžiagą FTB, kad jo nesusektų.

Pasigirdo dar vienas beldimas į duris. Džoelis prisiminė, kad jo laukia Denas ir jo draugas. Laikydamas ginklą prie juosmens, jis atidarė duris.

– Ko jums reikia, idiotai? – paklausė Džoelis ir jo lūpos pašaipiai vyptelėjo. – Juk sakiau, kas nutiks, jei nors vieną iš jūsų vėl pamatysiu.

Pamatęs ginklą, Denas per žingsnį atsitraukė. Šrinis žengtelėjo į priekį, jo raumenys įsitempė.

– Traukis atgal, Gunga, arba griūsi negyvas, – įspėjo Džoelis.

Šrinio akys nuo ginklo nuslinko į Džoelio veidą. Nenoromis, tačiau jis pakluso Džoelio įsakymui.

– Tau neišdegs, – tarė Denas. – Turi atiduoti mūsų dalį.

– Kaip suprantu, viskas klostosi puikiai: sėkmingai pakišome tą mafiozą, ir visi pinigai atiteko man. Nematau reikalo jums ką nors duoti.

– Džoeli, juk supranti, kad taip neteisinga...

– Nejaugi? Juk sakiau, kas bus, jei tavo beprotis draugelis viską sumaus.

Džoelis išsiviepė ir nesąmoningai pasitrynė žandikaulį.

– Per Gordoną mane visą gyvenimą slėgs kaltė dėl tos merginos mirties.

– Mus visus slėgs.

– Tačiau manęs neturėtų, – pridūrė Džoelis.

Jis atkakliai bandė nusikratyti minties, kad Erikas ir jis prisidėjo prie to, kas nutiko.

– Atleisk, Denai, – nuoširdžiai pasakė Džoelis, – tačiau negausi nė grašio.

– Džoeli, mes matėme, kiek pinigų buvo tuose seifuose. Jų užteks mums visiems.

– Pamiršk tuos pinigus. Juk tu galvą guldei, kad Gordonas susitvardys. Tai buvo tavo kaltė, ne mano.

– Gerai, tarkime, kad tai mano kaltė. Tuomet atiduok Šriniui jo dalį.

– Nė nemanau, – Džoelis nukreipė žvilgsnį į Šrinį. – Pasinaudok mano patarimu, Gunga, ir džiaukis, kad apskritai esi gyvas.

Šrinis nebetvėrė pykčiu – šito jam buvo per daug.

– Tu girdi, ką kalba šitas vištgaidis! – užriko jis. – Tai *mes* suplanavome apiplėšimą, pasikvietėme jį, o tas šūdžius stovi ir mums aiškina, kad jis ir jo paršas draugelis nusipelnė gauti visus pinigus!

– Sakai, vištgaidis? – Džoelio šypsena virto nelinksmu šypsniu. – Buvau ir bjauresniais žodžiais vadinamas. Ir žinai, ką? Nesvarbu, ar aš nusipelniau tų pinigų, ar ne. Svarbiausia, kad aš *turiu* visus tuos pinigus.

– Kaip suprasti – *tu* turi visus tuos pinigus, – pakartojo Denas ir žengtelėjo dar vieną žingsnį atgal. – O kaipgi tavo draugužis?

– Eriko nebėra.

– Juokauji, ar ne?

Džoelis nieko jam neatsakė.

– Džoeli! Tu nori, kad policija imtų minti mums ant kulnų?

– Neisterikuok – niekas jo nepasiges.

Jiems trims bestovint ir bežiūrint vieniems į kitus, Šrinis nebeištvėrė.

– Tu esi bailys, – rėkė Šrinis Džoeliui į veidą. – Vištgaidis didele geltona uodega. Patikėk, jei neturėtum ginklo, suspardyčiau tave ir išpešiočiau plunksnas po visą kiemą.

– Man jau bloga nuo šitų tavo išvedžiojimų, – atsakė Džoelis, jo akys tapo stiklinėmis, veidas apsiblausė. Jis pasisuko į Deną.

– Pasakyk bent vieną priežastį, kodėl neturėčiau šią akimirką jūsų abiejų nudėti?

– Kerol žino, kad aš pas tave, – tą priežastį įvardijo Denas. Jo balsas strigo ir jam reikėjo nuryti seiles, kad galėtų kalbėti toliau. – Jei aš negrįšiu namo, ji iškvies policiją.

– Na, ir kas? Kaip jie tave suras? Žinau daugybę vietų Naujajame Hampšyre, kur galiu užkasti du kūnus.

Jis nukreipė ginklą Šriniui į krūtinę ir tada prisiminė Eriką. Policija greičiausiai atsivestų čion šunis ir iššniukštinėtų jo teritoriją. Šunys tikrai suuos užkastą Eriko kūną. Jei jis nužudys ir tuos du, jam reikės iškasti Eriko kūną ir paslėpti jį kur nors kitur. Taip pat teks aiškintis policijai, iš kur šviežiai iškasinėta žemė jo teritorijoje. Vien mintis apie tai Džoelį vargino, todėl, nuleidęs ginklą, jis liepė jiems kuo greičiau nešdintis.

– Jei dar kartą jus čia pamatysiu, jums galas, – pasakė jis.

– Neišeisiu, kol neatgausiu savo dalies, – užsispyrė Šrinis.

Nukreipęs į jį pavargusį žvilgsnį, Džoelis šovė Šriniui į koją.

– Ai, ai, ai! – šaukė Šrinis šokčiodamas. – Šitas vištgaidis į mane šovė, – vis dar negalėdamas tuo patikėti, rėkė jis.

– Kita kulka lėks tiesiai į širdį, – įspėjo Džoelis. – Maukit iš čia abudu!

– Džoeli, kas tau darosi?! – klausė Denas, rodydamas į peršautą Šrinio koją.

– Kaip mes tai paaiškinsim?

– Esi protingas vyrukas – ką nors sugalvosi.

– Tu, prakeiktas šikniau... – sušvokštė Denas.

Džoelis sustabdė jį žvilgsniu.

– Vis dar prisimenu savo žodžius. Baigiam, Denai. Man patinka Kerol, bet jei tave dar kartą čia pamatysiu, ji

taps našle. Turite dešimt sekundžių išsinešdinti. Dešimt... Devynios... – ėmė skaičiuoti Džoelis. – Aštuonios...

– Džoeli, pagalvok, ką darai!

– Septynios... Šešios... – toliau skaičiavo jis.

– Juk mes pažįstami dvidešimt metų.

– Penkios... Keturios... Trys...

Denas suprato, kad viskas veltui. Jis nieko nebegalėjo pasakyti – Džoelio niekaip nebeperkalbėsi. Uždėjęs ranką Šriniui ant peties, Denas palydėjo jį prie mašinos. Denas žinojo: jei atsigręš, Džoelis jį nušaus.

***

Petrenka sėdėjo galiniame mažo italų restorano Princo gatvėje kambaryje. Jurijus stovėjo jam iš dešinės, priešais sėdėjo „dėdė Pytas“ Stelinis. Stelinis – maždaug šešiasdešimties metų vyras šiaip jau žilais, tačiau juodai nudažytais plaukais, – svėrė beveik šimtą trisdešimt šešis kilogramus, buvo apvalaus veido, atrodė kaip paritus, taip pastačius. Stelinis buvo pravardžiuojamas „dėde“ ne dėl draugiškos išvaizos. Būdamas jaunas jis rinko rinkliavas. Pričiupęs vieną dykūną, jis užlaužė jo ranką už nugaros ir privertė pasakyti „dėde“, kai ją sulaužė.

Trys Stelinio sėbrai stovėjo šalia ir kvailai šypsojosi, žiūrėdami į Petrenką. Jie buvo praradę formą ir visi turėjo bent po dvidešimt kilogramų antsvorio. Nepaisant to, kad iš Jurijaus buvo atimtas ginklas, Petrenka neabejojo, kad prireikus jie galėtų dviese sutvarkyti šiuos italus.

– Kuo galiu padėti? – paklausė Stelinis, maloniai šypsodamasis. – Kapučino, espreso? Negaliu nepavaišinti.

– Espreso. Dvigubą, – paprašė Petrenka.

Stelinis paliepė vienam iš vyrų atnešti Petrenkai kavos.

– Ir lėkštelę sausainių, – tarė Stelinis, mirktelėdamas savo svečiui.

– Man labai malonu, kad atėjai su mumis pasišnekėti, – mandagiai kalbėjo Stelinis. – Galėjai nesusitvardyti ir iškrėsti kokią kvailystę, o tai, Viktorai, nebūtų išėję į naudą. Dalykas toks: pamiršk, ką girdėjai per žinias. Rėjus neturi nieko bendra su tuo apiplėšimu.

Tai Petrenka ir tikėjosi išgirsti.

– Tikrai? – paklausė jis.

– Taip, tikrai.

Bendraudamas su Petrenka, Stelinis stengėsi atrodyti draugiškas ir natūralus. Jis nejučia įsimetė į burną porą saldainių ir tik susivokęs, jog elgiasi nemandagiai, ištiesė saldumynus Petrenkai.

– Šokoladiniai rutuliukai, – pasiūlė jis. – Nori vieno?

Petrenka papurtė galvą.

– Esu tiesiog priklausomas nuo šių dalykų, – kaltai tarė Stelinis. – Dažniausiai šituos ir valgau. Ką bepadarysi, ar ne?

Vienas iš Stelinio vyrukų grįžo su puodeliu espreso ir sausainiais. Petrenka lėtai gurkšnojo kavą ir stingdančiu barškuolės žvilgsniu žiūrėjo į Stelinį.

– Na, kaip ir sakiau, – tęsė Stelinis, kalbėdamasis su Petrenka tarsi su seniai matytu pažįstamu, – Rėjus neturi nieko bendra su šiuo nusikaltimu. Tie kadrai yra suklastoti – kažkas norėjo jį pakišti.

– Jie atrodo autentiški, – atrėmė Petrenka.

– Tai puikus šansas FTB. Jie medžiojo Rėjų jau metus, norėdami jį sučiupti, tačiau nesugebėjo. Taigi įvykdžius banko apiplėšimą, jiems šovė geniali mintis suklastoti

įrodymą. Jie šauniai pasidarbavo – jei jo nepažinočiau, galvą guldyčiau, kad ten Rėjus.

– Aš taip pat, – sumurmėjo Petrenka.

Stelinis nutaisė įžeidų žvilgsnį plačiame veide.

– Manai, tau meluočiau apie tokius dalykus?

Petrenka sriūbtelėjo paskutinį gurkšnį espreso ir padėjo tuščią puodelį ant stalo. Jo žvilgsnyje, mestame į Stelinį, nebuvo likę nė krislo žmogiškumo.

– Žinau, kad pavogtų pinigų nebeatgausiu, – tarė jis. – Tačiau man būtinai reikia, kad grąžintumėte likusius pavogtus daiktus.

– Tai kiaušų išpera, – neištvėrė vienas iš Stelinio vyrukų. – Jis ateina čionai ir drįsta vadinti tave megaliu!

Stelinis pakėlė ranką, liepdamas jam nutilti.

– Jis to nesako. Vyrukas įširdęs, ir negali jo kaltinti.

Tada „dėdė Pytas“ tarė Petrenkai:

– Negaliu nieko prižadėti, bet, jei nori, paklausinėsiu aplinkinių, gal kas ką žinos. Kaip tau ši mintis?

Petrenka abejingai paklausė, kiek jam tai kainuos.

– Dvidešimt tūkstančių, – kainą ištarė Stelinis. – Turėsiu truputį paišlaidauti, todėl būtų visai šaunu, jei dar išeitų iš to šiek tiek uždirbti, jei supranti, apie ką aš. Noriu tai padaryti, nes esu patenkintas, kad pirmiausia atėjai pas mane, na, tokiomis aplinkybėmis... Kaip sakiau, nieko negaliu prižadėti. Šiuo metu neturiu žalio supratimo, kas galėjo tai padaryti.

Petrenka gūžtelėjo pečiais:

– Dvidešimt – tai dvidešimt. Sutinku.

– Kaip sakiau, nieko nepažadu. Tačiau darysiu viską, ką galėsiu.

Petrenka atsilošė kėdėje ir nemirksinčiomis akimis stebeilijo į Stelinį.

– Man labai reikia tų dokumentų, – pakartojo jis.

– Taip, suprantu, girdėjau, – pasimuistė Stelinis. – Tiesiog nesitikėk stebuklų.

– Jei neatgausiu jų šitaip, būsiu priverstas imtis kitų priemonių, – lyg tarpkitko pasakė Petrenka.

– Tikiuosi, tai nebuvo grasinimas? – pasitikslino Stelinis ir nepatenkintas įsimetė į burną dar porą šokoladinių saldainių. – Iki šiol mes jūsų nelietėme, bet, turiu pasakyti, turiu draugų, kurie dėl to nėra patenkinti. Žinau, kad nieko bloga nenorite ir po saule užteks vietos visiems. Mes buvome geri ir nelindome į jūsų reikalus. Ir dabar ketinu tau padėti. Taigi noriu truputį pagarbos, *capisce*[7]?

Petrenka atžariai pasakė, kad labai vertina jo pagalbą.

– Tai viskas, ką norėjau išgirsti, – pasakė Stelinis. – Stengsiuosi iš visų jėgų, bandydamas išsiaiškinti, kieno tai darbas. Kai tik sužinosiu aš – iš karto sužinosi ir tu. Ir pamiršk Rėjų. FTB nėra tokie protingi, kokie mano esantys. Šis jų sąmokslas neišdegs. Kelios dienos – ir Rėjus bus paleistas.

Petrenka tikėjosi, kad Stelinis buvo teisus. Šiuo metu jis labiausiai troško, kad Raimondą Lombardą paleistų iš areštinės ir šis patektų į jo rankas.

***

Denas važiuodamas sugaišo apie dvidešimt minučių, kol Naujojo Hampšyro užmiestyje pagaliau surado vaistinę. Jis nupirko aspirino, antiseptiko, marlės ir tvarsčių, grįžo į automobilį, kur jo laukė Šrinis. Jis nusiavė batą ir ėmė mau-

---

[7] it. supratai

tis krauju permirkusią kojinę. Šrinis atrodė išbalęs ir labai smarkiai prakaitavo. Kiek pailsėjęs, Šrinis prarijo saujelę aspirino. Tada atsargiai baigė mauti kojinę. Gera naujiena buvo ta, kad kulka perskrodė koją kiaurai ir įstrigo sportinio batelio pade. Bloga žinia – jo pėda buvo stipriai sumaitota.

– Ai, ai, – Šrinis vos tvėrė skausmu, kai Denas bandė išvalyti žaizdą. Kulka pataikė Šriniui į kulkšnį, ir jo koja vis dar kraujavo. Denas nežinojo, ką daugiau galėjo padaryti, taigi jis aprišo žaizdą marle ir tvarsčiu. Kai užspaudė žaizdą, Šrinis taip stipriai sukando dantis, kad Denas girdėjo, kaip jie sugriežė.

– Užmušiu tą tavo draugelį, – skausmo perkreiptu veidu, kuriuo tekėjo ašaros, šaukė Šrinis.

– Nekalbėk taip.

– Tu juokauji, tiesa?

– Mes – ne žudikai.

– Po to, ką jis padarė mano kojai, mielai jį nudėčiau.

Šrinis stipriai užmerkė akis.

– Ai, ai, – iš skausmo vaitojo jis. – Man atrodo, ta kulka sutrupino pėdos kaulus.

Denas pažiūrėjo į jį sustingęs, nežinodamas, ką daryti. Galiausiai jis užvedė mašiną ir pasakė:

– Turime mauti iš čia.

Visą pusvalandį Denas girdėjo vien kas keletą minučių besikartojančias Šrinio dejones.

– Negaliu vežti tavęs į ligoninę, – teisinosi Denas. – Mane jau susiejo su banko apsaugos sistema. Jei mane susies su visu tuo, – jis parodė į Šrinio koją, – viskas grius. Manai, sugebėsi ištverti, kol grįšime namo, ir nuvairuosi į ligoninę pats?

Šrinis linktelėjo, stipriai sukandęs dantis.

– Ką jiems pasakysi?

Šrinis piktai nusišypsojo.

– Ketinu pranešti policijai, kad tavo draugas į mane šovė.

– Ką?!

– Nesakysiu jiems, kas jis toks. Tačiau apibūdinsiu jo išvaizdą ir padiktuosiu jo mašinos numerį. Pasakysiu, kad susiginčijome kelyje, ir jis į mane šovė.

– Tu negali to daryti.

– Kodėl gi? Policija jį areštuos. Tada mes galėsime įsilaužti į jo namus ir pasiimti pinigus.

Šrinis akimirkai nutilo, jam pasidarė sunku kvėpuoti. Atgavęs kvapą, jis pridūrė:

– Pamokysime tą vištgaidį – šios pamokos jis niekada neužmirš.

– Šrini, tas paranoikas turbūt taip gerai paslėpė pinigus, kad niekuomet jų nerasime.

– Surizikuosiu.

Denas pagalvojo apie tai ir nusipurtė.

– Jis nusitemps mus paskui.

– Dabar tu esi paranoikas.

– Pažįstu Džoelį. Jis įtrauks mus į mirtininkų sąrašus vien tam, kad įrodytų savo teisybę.

– Netikiu tuo.

– Negali užsiundyti ant jo policijos, – pasakė Denas. Vos tik jis pagalvojo apie galimas tokių Šrinio veiksmų pasekmes, apatinę nugaros dalį suėmė spazmai, o kvėpavimas pasunkėjo. Kurį laiką jis net negalėjo laisvai kvėpuoti. Kai spazmai praėjo, jis pamatė, kad jo krumpliai labai pabalo, kai sugriebė rankomis vairą.

– Drauguži, – tarė Šrinis ir tyliai nusijuokė, – tu prakaituoji labiau už mane.

Denas sustojo ir susibėrė kelias tabletes aspirino. Lėtai jas sukramtė, kol suprato, kad jau gali vairuoti, ir pajudėjo į kelią.

– Nereikėjo mums plėšti to banko, – pasakė Denas.

– Klaida buvo ne banko apiplėšimas – nereikėjo mums kviestis Gordono ir to vištgaidžio Džoelio.

Denas papurtė galvą.

– Mums nereikėjo to daryti, Šrini, – pakartojo dar sykį. – Mes atsidūrėme labai keblioje situacijoje. Geriausia, ką dabar galime padaryti, tai pamiršti šį įvykį ir gyventi toliau. Jau pasakojau tau savo verslo idėją. Įgyvendinkime ją ir užsidirbsime šiek tiek pinigų.

Kiek dvejodamas, jis pridūrė:

– Duosiu tau pusę sumos, kurią man sumokėjo Braunas.

– Ne, drauguži. Mes apiplėšėme banką ir aš atgausiu savo dalį.

Šrinį pervėrė skausmas ir jo veidas persikreipė. Plonu balsu jis dar pridūrė:

– Neleisiu tavo vištgaidžiui draugeliui taip lengvai išsisukti.

– Šrini, argi nesupranti, kas tai – beprasmiška kova? Du žmonės jau negyvi...

– Trys, – pataisė jį Šrinis. – Pamiršai, kad jis nudėjo ir savo bičiulį?

– O tave sužeidė į koją. Argi to tau negana? Kada visa tai baigsis?

– Paklausk savo draugo.

– Nagi, žmogau, jei mūsų verslo idėja pasiteisins, *pasidarysime* daugiau pinigų nei būtume gavę už tą apiplėšimą.

– Aš kalbu ne apie pinigus. Patikėk manimi, aš atsiimsiu savo dalį – su tavo pagalba ar be jos.

Denas pasisuko į Šrinį ir pamatė jo veide užsispyrimą ir pyktį. Nebuvo jokios prasmės bandyti jį įtikinėti, bent ne dabar.

Kai iki Šrinio namų buvo likusios kelios mylios, Denas paprašė bičiulio duoti jam savaitę.

– Tik nesiundyk ant Džoelio policijos, gerai? Tiesiog duok man savaitę kai ką sutvarkyti.

Šrinis palinksėjo galva.

– Prašau, tik vieną savaitę. Tai viskas, ko prašau. Po to galėsi daryti, ką nori.

Šrinis, nors ir nenoromis, sutiko.

– Viena savaitė, – užtvirtino Šrinis. – Po to tvarkysiu reikalus savaip.

Denas privažiavo Šrinio namus, sustojo prie jo mašinos ir padėjo Šriniui į ją įlipti. Ant priekinės keleivio sėdynės ir kilimėlio Denas pastebėjo kraujo dėmes. Laimė, mašinos salonas buvo odinis, todėl kraujas lengvai nusivalys, kilimėlį jis nupirks naują ir tikėsis, kad Kerol to nepastebės. Jei pastebės, kils neišvengiamų klausimų, ir vėl teks meluoti. Dėl to jis nebesuko sau galvos.

Denas turėjo savaitę, tačiau jam neužtektų net metų, kad išspręstų šį Džoelio ir Šrinio kivirčą. Sustojęs prekybos centre, jis nusipirko priemonių ir šveitė sėdynę kaip reikiant. Tačiau kraujo dėmės įsigėrė į odą, ir Denas jų niekaip negalėjo išvalyti. Besaikis šveitimas ir trynimas nedavė jokių rezultatų.

Baigęs valyti, jis išmetė kilimėlį bei valymo priemones į konteinerį. Rytoj nupirks naują kilimėlį bei išvalys automobilio saloną. Denas jautėsi per daug pavargęs, kad dar ką nors darytų, ir norėjo kaip įmanoma greičiau grįžti namo.

Pamačiusi jį, Kerol paklausė, kas nutiko.

– Nieko. Jaučiuosi tiesiog pavargęs. Kodėl klausi?

– Tavo marškiniai ištepti krauju.

Denas nuleido akis ir iš tiesų pamatė raudonas dėmes ant marškinių.

– Iš nosies bėgo kraujas. Nieko rimta.

– Nepamenu, kada tau iš nosies bėgo kraujas.

– Kartais taip atsitinka, tiesa?

– Gerai jau, – tarė ji įsižeidusi. – Nebūtina draskyti man akių.

– Atleisk, aš tikrai labai pavargęs. O dar tas kraujavimas iš nosies – visiškai mane pribaigė. Einu į viršų prigulti kelioms minutėms.

Jam nueinant, Kerol prisiminė, kad Denui skambino Peitonas.

– Jis užsuks mūsų rytoj dvyliktą.

Denas paklausė, ko jam reikia. Kerol susiraukė.

– Gordono laidotuvės, ar pamiršai? Jis sakė, kad tau apie jas minėjo. Juk ketini važiuoti, tiesa?

Iš Kerol žvilgsnio jis suprato neturįs kito pasirinkimo.

– Tiesiog buvo iškritę iš galvos, – pasakė jis.

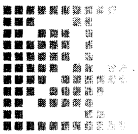

– Tu čia miegojai? – paklausė Resnikas. – Pamiršai, kad įstatymas draudžia nusikalstamą stovėjimą viešoje vietoje?

Magvairas atmerkė akis, tačiau net nesiteikė pažiūrėti pro šoninį mašinos langą. Buvo viena tų karštų, be galo tvankių vasaros dienų. Dar nėra nė dešimtos ryto, o jau plieskia beveik trisdešimties laipsnių karštis. Magvairas jautėsi nepatogiai, jo marškinių apykaklė buvo šlapia, veidu ir kaklu varvėjo prakaitas. Jis tarė Resnikui:

– Mačiau tave sustojusį šalia Petrenkos namų.

Resnikas stovėjo šalia Magvairo „Ford Mustang“, rankoje laikydamas puodelį „Dunkin' Donuts“ kavos.

– Kaip suprantu, Braunas viduje.

Magvairas linktelėjo.

– Jis ten nuo tada, kai atsidarė bankas.

Vartydamas akis, jis pridūrė:

– Vis neradau progos tau padėkoti už tai, kad rekomendavai mane šitam darbui. Nieko nėra malonesnio, nei karštą vasaros dieną sėdėti pritvinkusioje mašinoje. Labai įdomu.

Resnikas gurkštelėjo kavos – ši nudegino jam gomurį.

– Tai ne mano kaltė. Tiesiog pasiūliau, kad kažkam reiktų saugoti Brauną. Tave paskirti šiai užduočiai buvo Hedlio idėja. Jis stengiasi laikyti mus kuo labiau užimtus, kol FTB sutvarkys visus reikalus su Lombardu.

– Tave paskyrė gaudyti Petrenką?

– Taip.

Resnikas papūtė kavą, prieš gerdamas kitą gurkšnį.

– Viktoras Petrenka vakar turėjo kažkokių reikalų Nort Ende. Galbūt buvo susitikęs su vienu iš Lombardo bosų.

– Galimas daiktas.

– Buvau pametęs jį gal valandai.

– Prasti popieriai, a? Būtų gerai sužinoti, su kuo jis susitiko.

– Kaip tu? Turi kokių naujienų apie Brauną?

– Šiokių tokių.

Magvairas perbraukė ranka per kaktą, nuo prakaito plaukai sulipo ežiuku.

– Ketvirtadienio naktį prie jo namų privažiavo furgonas, stabtelėjo ir vėl nuvažiavo. Langai buvo tamsinti, todėl nieko negalėjau įžiūrėti, tačiau man atrodo, kad jis nuvažiavo, nes pamatė mane.

– Nusirašei numerį?

– Taip. Furgonas priklauso cheminei valyklai, įsikūrusiai Foresto gatvėje. Rusas savininkas atrodė išsigandęs, kai su juo kalbėjausi. Jis teigė, kad furgoną kažkas pavogė.

Resnikas papurtė galvą.

– Jie norėjo pagrobti Brauną.

– Negalime niekaip to įrodyti, – Magvairas kilstelėjo antakį. – Petrenka ten jau ilgiau negu dešimt minučių. Gal reikėtų nueiti patikrinti?

– Petrenka nieko nedarys. Jis žino, kad mes čia.

Resnikas nutaisė mąslų žvilgsnį ir nurijo dar vieną gurkšnį kavos.

– Nebent neteks kantrybės, – pridūrė.

Magvairas atrodė susinervinęs. Jis pakedeno ranka plaukus ir pakaušį, dabar ir plaukai buvo prakaituoti.

– Turėsiu didelių nemalonumų, jei kas nors nutiks Braunui. Geriau eisiu vidun.

– Nusiramink. Petrenka yra šio banko klientas, todėl turi visas teises čia būti. Be to, ką gali žinoti, gal mums pasiseks ir galėsime jį apkaltinti užpuolimu? Duokime jam dar dešimt minučių.

Magvairas atsilošė.

– Kaip pasakysi. Juk tu – vyresnysis detektyvas.

Resnikas baigė gerti kavą, sulamdė vienkartinį puodelį ir įsidėjo jį į kišenę.

– Gal žinai, kiek laiko truktų kelionė iki Grynvičo Konektikute? – paklausė jis.

– Apie tris valandas. Kodėl klausi?

– Planuoju vykti į to vyro laidotuves.

***

Šriniui labai skaudėjo pėdą. Jis išgėrė dar vieną tabletę kodeino, jau ketvirtą nuo tada, kai pabudo. Tiesa, miegu šią būseną, vartojant tokius stiprius vaistus, vargu ar įmanoma pavadinti, greičiau atsijungimu.

Kaip jis ir tikėjosi, kulka sutrupino jo kulkšnį ir tris pėdos kaulus. Greitosios pagalbos skyriuje jis papasakojo, kad netyčia iššovė sau į koją, medžiodamas Naujajame Hampšyre. Daktaras neatrodė įtikintas, tačiau nekamantinėjo ir nebandė kišti policijos. Net nepasidomėjo, kodėl jis važiavo atgal į Masačusetsą, o nesikreipė pagalbos iš karto vietoje. Patikrinę jo žaizdą ir sugipsavę koją nuo blauzdos iki kojų pirštų, medikai greit nukentėjusįjį paleido. Daktaras pasakė Šriniui specialisto pavardę, į kurį prireikus gali

kreiptis. Jei kaulai gerai nesuaugs, reikės operuoti. Taip pat buvo tikimybė, kad gali išsivystyti artritas, arba Šrinis šlubuos sužeistąja koja.

Jis buvo ištroškęs ir labai norėjo kokakolos, tačiau tai reiškė, kad reikės pačiam šlubčioti iki šaldytuvo. Šrinis buvo užkėlęs sugipsuotą koją ant sofos, ir, žiūrėdamas į tvarsčius, kurpė planus, kaip susidoroti su „tuo vištgaidžiu Džoeliu". Viena mintis šovė į galvą. Nors situacija, kurioje atsidūrė, buvo iš tiesų nepavydėtina, ir jam labai skaudėjo koją, Šrinis negalėjo nenusišypsoti, pagalvojęs apie šią idėją.

***

Kreigas Braunas, užkėlęs koją ant kojos, patenkintas šypsojosi ir aiškino Petrenkai, kad bankas nėra atsakingas už jo patirtus nuostolius. Petrenka jau girdėjo daugybę miglotų aiškinimų, kodėl nesuveikė banko sistema, o dabar dar šitas... Kai Petrenka įžengė į banko vadovo kabinetą, vyro akyse pamatė šmėkštelint baimę. Tačiau Braunas kaidingai suprato ramų ir kantrų Petrenkos elgesį, kaip paklusnumą, todėl susigrąžino pasitikėjimą savimi ir net leido sau pasijusti viršesniu už Petrenką. Kuo daugiau jis kalbėjo, tuo drąsesnis jautėsi, manydamas, kad Petrenka sutiks žaisti pagal jo taisykles. Žmogelis manė, kad šioje situacijoje yra viršesnis.

– Sutartyje parašyta, kad mes nesame atsakingi už seife esančių daiktų ar pinigų dingimą, – kalbėjo Braunas. Jis nutilo, pasikuitė popierių krūvoje ir surado sutarties kopiją. Jis ištiesė dokumentą Petrenkai, tačiau šis nekreipė į jį nė menkiausio dėmesio.

– Sutartyje taip pat nurodyta, kad jūsų pačių atsakomybė apsaugoti seife esančius daiktus ar pinigus nuo vagysčių, – toliau šnekėjo banko direktorius.

– Plėšikai įsilaužė tik į mano seifus, teisingai?

– Suprantu, kad tai atrodo...

– Kaip jie sužinojo, kurie buvo tikrai mano? – paklausė Petrenka.

– Negaliu atsakyti į šį klausimą.

Petrenka vos šyptelėjo.

– Jumis dėtas, surasčau būdą, kaip tai padaryti.

Braunas pasimuistė ir nepatenkintas atsikrenkštė:

– Aš nemėgstu, kai man grasina...

– Ne, nelaikykite to grasinimu. Kažkaip nusikaltėliai sužinojo, kurie seifai buvo mano. Norėčiau išsiaiškinti, kaip tai galėjo atsitikti.

– Galbūt jie sužinojo tai iš jūsų, – tvirtai atsakė Braunas.

– Tai neįmanoma. Kas dar iš šio banko galėtų turėti priėjimą prie mano seifo kodų?

Braunas pabalo, nes ši informacija buvo saugoma duomenų bazėje, kuri prieinama kiekvienam banko darbuotojui. Šito jis negalėjo prisipažinti...

– Nežinau, – atsakė jis.

Petrenka linktelėjo, teisingai supratęs Brauno reakciją. Kišenėje jis turėjo švirkštą poodinėms injekcijoms su digoksinu – tokiu jo kiekiu, kad būtų galima sukelti mirtiną širdies smūgį. Suleidus šio preparato į dantenas, joks gydytojas neras dūrio žymės, todėl visi manys, kad žmogų pribaigė širdies smūgis.

Šį būdą žudyti Petrenka pamėgo ir naudojo dar Sovietų Sąjungoje, taip susidorodamas su valstybės nusikaltėliais.

Jis puikiai žinojo, kokia tai lėta ir kankinama mirtis. Žinoma, tiem dviem *farams* banko vadovo mirtis atrodys įtartina, bet tegul pabando tai įrodyti.

Petrenka stebėjo Brauną ir svarstė, ar toliau žaisti jo žaidimą, ar jėga priversti šį žmogų kalbėti. Gavęs reikiamos informacijos, jis nutildys tą menkystą amžiams.

– Nesuprantu jūsų skundo, – toliau kalbėjo Braunas, išdidžiai suraukęs lūpas. – Kaip teigėte, apiplėšiant banką, jūsų seifai buvo tušti.

Petrenka dar kartą vos matomai linktelėjo. Jis įkišo ranką į kišenę ir užčiuopė švirkštą. Po akimirkos jis jau galėtų stovėti šalia banko vadovo ir ranka gniaužti jam gerklę. Petrenka paaiškins Braunui, kas nutiks, jei jis nepasakys visos tiesos. Tada taip stipriai suspaus jam gerklę, kad vyras pradės dusti ir žiopčioti. Tą akimirką Petrenka nutaikys progą ir sušvirkš digoksiną.

Petrenka beveik neabejojo, kad šis vyras dirbo išvien su Raimondu Lombardu ir šiam parūpino jo seifų kodus, taip pat pasirūpino, kad nesuveiktų apsaugos sistema. Nors Petrenka suprato, kad Braunas jam nepadės atgauti pinigų ir kito turto, tačiau jis norėjo sužinoti, kas dar iš banko darbuotojų buvo įsitraukę į šį pavojingą žaidimą, kad už tai jam sumokėtų.

– Tai – tuščias laiko gaišimas, – pasakė Petrenka. Jis atsistojo, žengė kelis žingsnius link durų ir staiga sustojo.

– Noriu savo sutarties kopijos.

Braunas pasisuko į greta stovintį kopijavimo aparatą. Kaip tik to Petrenka ir laukė. Jis susikaupė, pajuto adatos smaigalio aštrumą savo pirštų galais. Braunas stojosi nuo kėdės ir... Staiga pasigirdo beldimas į duris, po akimirkos šios prasivėrė ir įėjo Resnikas.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, Kreigai, tačiau turiu dar kelis klausimus, – pasakė Resnikas, tuo pat metu abejingai žiūrėdamas į Petrenką.

– Žinoma, detektyve. Tikiuosi, pažįstate Viktorą Petrenką. Jis jau ruošiasi išeiti, tik padarysiu porą dokumentų kopijų.

Kol Braunas kopijavo dokumentus, Resnikas stebėjo, kaip Petrenka ištraukė ranką iš kišenės ir kelis kartus pagniaužė kumštį. Patrenka paėmė sutarties kopiją, ir, pasisukęs eiti, pamatė, kaip Resnikas jam linktelėjo.

– Iki pasimatymo, Viktorai.

Petrenka irgi jam linktelėjo, atsakydamas šaltu niūriu žvilgsniu.

***

Denas sėdėjo priekyje, šalia Peitono, Kerol įsitaisė ant galinės sėdynės, drauge su Peitono žmona Vende. Vienu metu jie buvo geri draugai, tačiau, Peitonui staiga praturtėjus, jų keliai išsiskyrė. Denas suvokė, kad kaltas dėl to buvo jo paties smulkmeniškumas ir pavydas. Daugybę metų jis dirbo taip pat sunkiai, kaip ir Peitonas, todėl jį labai siutino faktas, kad Peitonas iš to sugebėjo susikrauti turtus, o jis – ne. Jau pusantrų metų be darbo sėdintis Denas ignoravo Peitono skambučius, kol šis galiausiai nustojo bendrauti. Gordono laidotuvės buvo pirmas kartas po dvejų metų, kai Denas vėl sutiko Peitoną, ir jie greitai apsiprato su vienas kito draugija. Nė vienas nejautė to nejaukumo, sutikus daug metų nematytą žmogų.

Važiuojant į Konektikutą naujuoju Peitono sportiniu „Lexus“, Denas pasakojo Peitonui apie savo planus: kaip

jis ketina rašyti straipsnius ir knygas bei atidaryti firmelę, tikrinsiančią svetur pagamintą programinę įrangą nuo galimo broko.

– Nuostabi idėja, – pritarė Peitonas.

– Man patinka, kad pradėti įgyvendinti šią idėją galima jau dabar, turint labai mažai kapitalo, – džiūgavo Denas. – Šimtas tūkstančių ir, manau, galima pradėti.

– Galbūt galėsiu tau padėti. Pakalbėsime apie tai kitą kartą, gerai, žmogau? Paskambink man kitą savaitę.

– Žinoma.

Kiek patylėjęs, Denas pridūrė:

– Jei tik manęs neapgausi, kaip Gordono, su atviro teksasietiško lauko kepsnių restoranu.

Denui ši replika išsprūdo kaip pokštas, tačiau vos ištaręs šiuos žodžius, jis suprato, kad pasakė tai iš pavydo. Jis norėjo sau trinktelėti.

Peitonas nutaisė skausmingą, beveik atgailaujančią šypseną.

– Taip, manau, nusipelniau to.

Nuleidęs balsą, tarsi slaptas bendrininkas, jis pašnabždėjo:

– Papasakosiu tau apie tai vėliau. Gerai, žmogau?

– Tiek to, neprivalai. Nežinau, ar pats būčiau norėjęs turėti su Gordonu bendrų reikalų.

– Ne tai.

Peitonas pažiūrėjo į galinio vaizdo veidrodėlį ir pamatė, kad Kerol su Vende labai įsijautusios į pokalbį. Jis tarė Denui tyliu balsu:

– Norėjau duoti Gordonui šiek tiek pinigų, bet Vendė man neleido to daryti. Ji bijojo, kad, pradėjus kartu kurti verslą, Gordonas nuolat lankysis mūsų namuose. Tiesą

sakant, Vendė norėjo, kad jis laikytųsi kuo toliau nuo mūsų. Žmogau, aš norėjau jam padėti, bet negalėjau to padaryti, nesukeldamas savo žmonos pykčio.

– Aš juokavau.

Peitono nestebino, kad Denas, kaip visada, kalbėjo nei šį, nei tą. Jo Denui mestas žvilgsnis sakė užtektinai.

– Ar bent įsivaizduoji, ką Gordonas galėjo veikti prie Lyno banko? – pakreipė temą Peitonas.

– Neįsivaizduoju. Žinau tiek, kad Gordonas kažkaip sužinojo, jog baigėsi mano darbo sutartis su tuo banku. Galbūt jis tikėjosi būti pasamdytas?

– Tai nieko nepaaiškina.

– Taip, žinau, tačiau juk mes kalbame apie Gordoną...

Peitonas pagalvojo, koks gyvenimas bus keistas be Gordono. Nepaisant visų nesutarimų ir peripetijų, jis pažinojo Gordoną beveik pusę savo gyvenimo. Peitonas pajuto gerklėje gumulą. Vienu metu atrodė, kad jis pasprings susikaupusiomis ašaromis. Denas nieko nejautė, tačiau apsimetinėjo, kad jį taip pat sukrėtė Gordono mirtis. Ir kaip jis galėtų ką nors jam jausti? Kai jis šitaip pasielgė su tomis moterimis? Po to, kai Gordonas jį apgavo? Viskas, ko prašė Denas, tai tik nekalbėti bent dešimt minučių. Neiškrėsti nieko kvailo per tas dešimt minučių. Ir Gordonas nesugebėjo to padaryti – jis ėmė ir viską sugadino.

Nors ir norėjo, Denas negalėjo kaltinti Džoelio dėl jo elgesio. Kaip ir Šrinio. Jis žinojo, kad bandyti iš Džoelio atsiimti savo dalį buvo visiškai beprasmiška, tačiau žinojo ir tai, kad perkalbėti Šrinį bus taip pat neįmanoma, kaip ir Džoelį. Viskas baigsis tuo, kad kažkuris vienas iš jų bus rastas negyvas. Denas norėjo tik vieno: kad tik jis būtų paliktas ramybėje. Mintys apie tai jį vargino. Jis užsimerkė,

atsilošė ir klausėsi, kaip Peitonas pasakojo apie gerus laikus, praleistus drauge su Gordonu.

Laidojimo apeigos turėjo vykti čia pat, kapinėse. Prie kapo stovėjo tik saujelė žmonių. Šalia dvasininko ir kapinių darbuotojų, dar buvo šeši senyvo amžiaus raudotojai. Nors Denas niekada nebuvo matęs Gordono tėvų, apie juos buvo girdėjęs pakankamai, kad lengvai atpažintų. Gordono tėvas buvo auštas vyras, beveik aštuoniasdešimties, mama – žema, putli, linksmumą bei liūdesį tuo pat metu spinduliuojanti moteris. Nors Gordonas buvo vienturtis jų sūnus, tėvas prieš daugelį metų išbraukė jį iš savo testamento, nes manė, kad jis nesugebės tvarkytis su palikimu. Gordonas yra sakęs Denui, kad, jei tėvas mirtų, mama perrašytų testamentą jam. Gordonas buvo įsitikinęs, kad tėvas jį pergyvens. Nors niekada apie tai garsiai nekalbėjo, Denas žinojo, kad jis įstojo į Vietnamo karių gretas vien siekdamas tėvo pripažinimo (karininkas Karmaiklas gavo karo herojaus apdovanojimą per Antrąjį pasaulinį karą). Norėdamas įtikti tėvui, jis vėliau įstojo į Jeilį. Tačiau jokios priemonės nepadėjo. Tėvas jam nuolat kartodavo, kad Jeilis nė iš tolo neprilygsta Harvardui, o Vietnamo karas buvo šalies gėda.

Priėjus prie kapo, Gordono tėvas nepatikliai pažiūrėjo į atvykėlius ir greit nuo jų nusuko rūstų šiurkščių bruožų veidą. Peitonas jam prisistatė. Tačiau Gordono tėvas tyliai stovėjo, rūstybė jo veide, rodėsi, tik augo ir stiprėjo.

– Apgailestauju dėl sūnaus netekties, – ištarė Peitonas.

Karininkas Karmaiklas niūriai linktelėjo. Jis kuo ramiausiai pasakė niekada nesupratęs žmonių, sugebančių švaistyti savo gyvenimą tokioms nesąmonėms, kaip kompiuteriai. Gordono motina palietė Deno ranką ir iš jos akių ištryško ašaros. Ji padėkojo Denui, kad šis atvyko.

Ceremonija buvo trumpa. Dvasininkas negalėjo daug pasakyti apie Gordoną ir daugiausia kalbėjo apie tai, kaip ši mirtis sukrėtė jo tėvus. Baigiantis ceremonijai, Denas pasijuto stebimas. Atsisukęs jis pamatė vyrą, sėdintį naujausio modelio automobilyje „Buick". Jų akys susitiko ir Denas suprato kažkur jau matęs šį vyrą.

Prisiminęs jis susitvardė ir linktelėjo detektyvui Resnikui, o šis atsakydamas linktelėjo Denui. Jis prisivertė žiūrėti tiesiai. Dvasininko žodžiai ėmė lietis, Denas sunkiai rijo seiles, burnoje pajuto kažkokį keistą jausmą, o tada jo kūną persmelkė šaltis. Akyse ėmė temti ir atrodė, kad pasaulis tarsi užgriuvo ant jo.

„Aš tuojau nualpsiu, – pagalvojo Denas. – Na, bet tegul jis bent galvoja, kad aš labai sielvartauju." Tiesa, Denas žinojo, kad detektyvas Resnikas tikrai taip nepagalvos.

Praėjo akimirka. Stverdamasis abiem rankomis kėdės, jis stengėsi laikytis tiesiai. Nors širdis daužėsi kaip pašėlusi, Denas buvo tikras, kad nenualps. Tas policininkas turbūt turi neįtikimą nuojautą, jei jau čia atvyko. Tačiau Denui nėra ko jaudintis: jei policija jį ir susiejo su Gordonu, tai nieko nereiškė – jie jau apkaltino apiplėšimo organizavimu ir susišaudymu Raimondą Lombardą. Todėl jam reikėjo išlikt ramiam.

– Tau viskas gerai? – tai buvo Kerol balsas.

– Nežinau, tiesiog galvojau apie Gordoną... – nerišliai pasakė jis. – Viskas bus gerai.

Kerol paėmė jo ranką ir suspaudė.

Kai ceremonija baigėsi, Denas nenorėjo grįžti į Peitono mašiną ir eiti pro tą policininką. Taigi jis priėjo prie dvasininko ir jį užkalbino. Netrukus jis pajuto kažkieno ranką savo peties.

– Denai Vilsonai?

Denas atsisuko, nusišypsojo ir sutrikęs žvelgė į policininką.

– Taip ir maniau, kad kažkur jus jau buvau sutikęs, detektyve, ee... – Denas niekaip negalėjo prisiminti jo pavardės.

– Aleksas Resnikas.

– A, taip, tiesa, atleiskit.

Kerol stebėjo visą šią sceną. Denas supažindino ją su Resniku ir papasakojo, kad jiedu susipažino banke, susitikime su Braunu. Jis yra detektyvas ir tiria banko apiplėšimo bylą.

– Gal galiu jums kuo nors padėti? – paklausė jis.

– Koks sutapimas, – pasakė Resnikas. – Nesitikėjau čia jūsų sutikti.

– Koks mažas pasaulis, tiesa? Mudu su Gordonu buvome geri draugai. Kartu dirbome beveik dvidešimt metų.

– Jūsų draugo nekrologe rašoma, kad jis buvo inžinierius. Vadinasi, jis programuotojas, kaip ir jūs?

– Kompiuterinių programų inžinierius. Teisingai.

Resnikas apsižvalgė.

– Nepanašu, kad jis būtų turėjęs daug draugų.

– Konektikutas – gana toli nuo Bostono... – pasakė Denas.

– Manau, būtų atvažiavę nemažai buvusių kolegų iš jo bendruomenės teatro, jei laiduotuvės būtų vykusios kur arčiau, – netikėtai įsiterpė Peitono žmona Vendė.

Tai išgirdęs, Resnikas kilstelėjo antakį ir paklausė:

– Bendruomenės teatro? Ar Gordonas buvo aktorius?

– Ne, – šyptelėjo moteris. – Jis buvo grimo dailininkas.

– Jūs kalbate rimtai?

– Gordonas dirbo bendruomenės teatre jau daugybę metų.

– Mačiau per žinias, kad jau sugavote už nusikaltimą atsakingą vyrą, – bandė nukreipti pokalbį Denas.

– Atrodo, kad taip.

– Koks palengvėjimas. Tas vyrukas bent jau sumokės už savo darbelius.

Denas nutilo.

– Ar jis jau papasakojo, kaip išjungė apsaugos sistemą?

Resnikas papurtė galvą.

– Aš baigiu tyrinėti programinę įrangą ir jau tuoj turėsiu visus atsakymus, – tarė Denas. – Kaip ir maniau, buvo palikta spraga. Tiesą sakant, labai gudriai sumanyta. Man reikės dar šiek tiek laiko, kad iki galo užbaigčiau darbus. Galbūt dar poros dienų. Jei viskas klostysis sėkmingai, manau, pasimatysime su Kreigu Braunu pirmadienį.

Resnikas nusišypsojo.

– Jūs labai sparčiai dirbate.

– Ne visai. Tiesiog gerai išmanau savo darbą.

Peitonas uždėjo ranką Denui ant peties.

– Šis vyrukas – labai kuklus. Jis – vienas kiečiausių savo srities profesionalų.

Resnikas pažiūrėjo į Gordono tėvus.

– Nenoriu jūsų užlaikyti, – pasakė jis.

Resnikas paklausė Kerol, ar galėtų su ja susisiekti Deno duotu numeriu.

– Manau, taip, kol gyvenu su savo vyru, – nusišypsojo Kerol ir priėjo arčiau prie Deno, ranka spausdama jo delną.

Resnikas išsitraukė užrašų knygelę ir paprašė Peitono užrašyti savo ir žmonos vardus, telefonus bei palikti adresą, jei jam kartais reikėtų su jais susisiekti. Kai Peitonas baigė ir padavė užrašų knygelę, Resnikas atsiprašė, teigdamas, kad nori pašnekėti su Gordono tėvais.

Grįždamos prie automobilio, Vendė ir Kerol aptarinėjo policijos pareigūno pasirodymą laidotuvėse. Denas

negalėjo klausyti, apie ką jos kalbėjo. Viskas, apie ką jis galėjo galvoti, buvo sužibusios Resniko akys, išgirdus, kad Gordonas dirbo grimuotoju bendruomenės treatre. Iš to, kaip Kerol suspaudė jo ranką, jis suprato, kad ir ji pastebėjo tą patį.

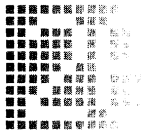

Resnikas netikėjo sutapimais. Jis kliovėsi likimu ir neabejojo, kad į Karmaiklo laidotuves jį pasiuntė pats likimas. Išvydęs kapinėse Deną Vilsoną, jis suprato, kad tas vyrukas bus kažkaip susijęs su Gordono mirtimi, o sužinojęs, kad šis dirbo grimuotoju, jis suprato, kaip.

Resnikas negalėjo nustoti purtęs galvos, stebėdamasis, kad Vilsonas sugebėjo priversti banką sumokėti jam trisdešimt du tūkstančius dolerių už tai, kad rastų spragą, kurią ten pats ir įvėlė. Nieko nuostabaus, kad sistemos trūkumą jis pastebėjo taip greitai.

Važiuodamas atgal į Masačusetsą, Resnikas suprato, kas jam nedavė ramybės toje apsaugos kamerų filmuotame įraše. Mintyse jis persuko antrosios aukos peršovimo sceną, kai Merė O'Donel buvo pargriauta ant nugaros. Susikoncentravęs į tą sceną, Resnikas mintyse sulėtino vaizdą ir žiūrėjo ją kadras po kadro. Viskas stojo į vietas, kai į moterį šovęs vyras pakėlė koją. Jis priartino sportbačius, kuriuos avėjo tas vyras, ir įsižiūrėjo į jų logotipą. Tai buvo „Converse" sportbačiai su žvaigžde.

Trūkstamos dėlionės dalys ėmė lipdytis.

Jis prisiminė pranešimą apie Karmaiklą. „Auka vilkėjo „Grateful Dead" marškinelius, mūvėjo rusvai žalsvos spalvos šortus ir avėjo baltus „Converse" krepšinio batelius..."

Resnikas pasuko savo „Buick“ ir mobiliuoju telefonu paskambino į Lyno ligoninę. Jis vis skambindavo į ligoninę, teiraudamasis, kaip laikosi Merė O'Donel. Tikimasi, kad sunkiai sužeista moteris atsigaus. Jis luktelėjo keletą minučių ir palaukė, kol jį sujungs su daktaru Karlu Varneriu. Gydytojas pranešė, kad ponia O'Donel jau atgavo sąmonę ir pradėjo kalbėti, tačiau šiandien Resnikas jau nespės jos aplankyti. Daktaras Varneris įspėjo, kad detektyvas negalės praleisti jos palatoje ilgiau kaip penkias minutes. Resnikas sutiko su ligoninės sąlygomis ir sutarė laiką, kada atvyks aplankyti Merės O'Donel.

Resnikas įsuko į greitkelį. Jis vis dar galvojo apie apiplėšimą. Nėra jokių abejonių, kad Raimondu Lombardu apsimetęs žmogus tyčia sustojo prie apsaugos kamerų nusiimti kaukės. Tam, kad visi įtarimai kristų ant mafijos atstovo. Denas Vilsonas puikiai žinojo, kur yra įrengtos visos apsaugos kameros. Jis buvo panašaus į Lombardą ūgio, maždaug tokio pat sudėjimo, gal kiek lengvesnis, tačiau priauginti svorio, įdedant į kombinezoną pamušalą, visai nesunku. Grimo dailininko darbas buvo be priekaištų, ypač puikiai padirbėta su nosimi ir žandikauliu. Nėra jokios priežasties, kodėl tai negalėjo būti Denas Vilsonas.

Jis tyčia parašė tokią programą, kad ši nulūžtų. Jei jis sugebėjo tai padaryti, tai galėjo lengvai įsilaužti į banko sistemą ir išsiaiškinti, kam priklauso banko seifai. Denas Vilsonas turėjo atlikti keletą namų darbų – išsiaiškinti, kas toks yra Petrenka, ir sukurti planą, kaip įsilaužti į seifus ir apiplėšimu apkaltinti Raimondą Lombardą. Labai protingas planas. Vilsonas, matyt, suprato, kad Petrenka negalės pranešti policijai, kas buvo iš jo pavogta. FTB nelabai norės patikėti ta sąmokslo prieš Lombardą teorija.

Kai Resnikas galvojo apie šį apiplėšimo planą, buvo akivaizdu, kad nė vienas iš tų vyrukų nebuvo profesionalas, visi jie greičiausiai – kompiuterininkai iki kaulų smegenų. Resnikui nesisekė atkurti įvykių, išprovokavusių šūvius, eigos. Jei nebūtų nušautos dvi moterys, o tie vyrukai – tik apiplėšę Petrenką ir apkaltinę šiuo nusikaltimu Lombardą, Resnikas, ko gero, būtų galėjęs paspausti Denui ranką ir padėkoti už šaunų darbelį. Tačiau Margarita Viljams buvo šaltakraujiškai nužudyta, o Merė O'Donel sunkiai sužeista. Už tai turėjo sumokėti net ik Gordonas Karmaiklas, bet turės atsiimti ir Denas Vilsonas bei kiti jo bendrininkai.

Resnikas bandė išsiaiškinti, kas nutiko išėjus iš banko. Karmaiklas, matyt, skynėsi kelią per krūmus dar iki nusivelkant kombinezoną, todėl ant jo kūno ir nebuvo jokių pėdsakų. Atėmę iš jo kaukę ir ginklą, jie nušovė Gordoną tuo pačiu ginklu, kuriuo jis šaudė banke. Jie, matyt, liepė jam nusiimti kaukę, kad žaizdoje neliktų jos atplaišų.

Viena mintis persmelkė Resniką: o jeigu jie pirmiausia jį nušovė, o tik po to nuvilko kombinezoną? Jei taip ir padarė, tuomet jie apsišovė. Kraujo pėdsakų nebuvimas ant jo drabužių – pakankamas įrodymas, kad šaudydamas jis dėvėjo kažką kita. Šis faktas ir „Converse" sportiniai bateliai turėtų būti pakankami įrodymai, padėsiantys susieti Karmaiklą su apiplėšimu ir šaudymais.

Kišenėje Resnikas aptiko Ketlin Ličiano vizitinę kortelę ir paskambino jai iš mobiliojo. Pakėlusi ragelį, ji šiek tiek nustebo, išgirdusi Resniko balsą.

– Atleiskite, kad trukdau, – tarė Resnikas, – bet gal pamenate, ar ant Gordono Karmaiklo kūno bei drabužių buvo rasta kraujo žymių?

– Ne. Vienintelės rastos kraujo žymės buvo ant jo veido ir kaklo. – Ji patylėjo ir pratęsė mintį. – Panašu, kad kraujas buvo tarsi užtryškęs ant jo, bent jau sprendžiant iš kraujo pėdsakų, rastų ant šaligatvio. Kodėl klausi?

– Man kai kas paaiškėjo. Gal galėtume susitikti jūsų biure po kokių trijų valandų?

– Šeštadienį, aštuntą valandą vakaro? – šypsodamasi pasitikslino agentė Ličiano.

– Suprantu. Atsiprašau. Liksiu jums skolingas.

– Kaip nors susitarsim, – tarė ji švelnesiu balsu. – Turėsite pakviesti mane po to išgerti keletą taurelių.

Resnikas, taip netikėtai užkluptas, minutėlę padvejojo, tačiau sutiko.

***

Ketlin Ličiano ir Aleksas Resnikas praleido Ketlin kabinete beveik dvi valandas, iš naujo žiūrėdami nusikaltimo įrašus, nuotraukas bei kitus įkalčius, o paskui Resnikas pakvietė Ličiano išgerti į „Martinio“ barą Niuberi gatvėje. Resnikas užsisakė viskio su soda, Ličiano paprašė degtinės su „Martini“.

Ličiano mūvėjo aptemptas juodas kelnes ir vilkėjo prie jų priderintus polo marškinėlius trumpomis rankovėmis. Resnikas šalia jos jautėsi nevalyvas, visą dieną vilkėdamas tą patį pilką kostiumą. Jis gurkštelėjo viskio. Nustebo, pažiūrėjęs į Ličiano. Kai sutiko ją prieš kelias dienas, jos plaukai buvo surišti, išraiška – rimta ir dalykiška. Dabar jos rudi plaukai laisvai plaikstėsi, o veidą puošė lengva ir žaisminga šypsena. Atsipalaidavusi, žvelgdama primerktomis migdolo

formos akimis ji atrodė pritrenkiamai. Resnikas pamanė, kad ji galėtų būti dešimčia metų už jį jaunesnė. Jis dar kartą gurkštelėjo gėrimo ir prisivertė nuo jos nusisukti.

Jis paklausė:

– Ar galima kaip nors įrodyti, kad Karmaiklas avėjo tuos pačius sportbačius, kaip ir vyras, šaudęs banke?

Ličiano ištraukė iš gėrimo taurės vieną alyvuogę, įsimetė ją į burną ir sukramtė, nutaisiusi mąslų žvilgsnį.

– Manau, galime įrodyti, kad abi poros – tos pačios firmos, – tarė ji. – Jei vaizdajuostėje matyti sportbačių padas, tada galbūt.

– Manau, sugebėsiu parengti išsamius argumentus prieš Karmaiklą, – pasakė Resnikas. – Sutampa sportbačių gamintojas, nerasta kraujo ant kūno ir drabužių, be to, jūsų kompiuterinė analizė rodo, kad šovęs vyras, kaip ir rastasis prie banko, buvo to paties ūgio ir svorio. Beliks įtikinti teismą, kad leistų pamatyti jo telefoninių skambučių ir pokalbių įrašų išklotines.

– O kas tada?

– Jei aptiksiu skambučių Denui Vilsonui, galėsiu lengvai surinkti parodymus ir prieš jį. Šiuo metu neturiu rimtų įrodymų, susiejančių Vilsoną su šiais įvykiais. Tačiau jeigu teismas leis man prieiti prie telefono ir banko įrašų, aš kai ką surasiu.

Resnikui pasirodė, kad jo sumišimas ją linksmino. Detektyvas pajuto, kaip jo veidas ėmė kaisti ir jis nuraudo, priversdamas jį patį dar labiau sumišti. Žvelgdamas į savo stiklą su gėrimu, Resnikas sumurmėjo:

– Nėra jokių abejonių, kad Vilsonas kažkaip prisidėjo prie šio apiplėšimo. Dabar man beliko tai įrodyti.

– Aleksai, kodėl kalbėdamas nežiūri į mane?

Jis pakėlė į ją mąslias akis ir ilgai pažiūrėjo. Jos akyse suruseno aistra, o lūpos sutvisko valiūkiška šypsena.

– Ar tu visada toks drovus su moterimis?

– Ketlin...

– Ket.

– Ket, – pradėjo jis. Šis vardas vertė jį šypsotis. Jis taip tiko prie jos akių ir katiniškų bruožų.

– Tu nepaprastai graži, – pripažino jis. – Norėčiau čia būti su tavimi, tačiau neturėčiau.

Ketlin žvilgsnis apsiniaukė ir ji supratingai linktelėjo.

– Tu vedęs, – nusprendė ji.

– Išsiskyręs. Turiu kai ką sutvarkyti, kol vėl galėsiu pradėti vaikščioti į pasimatymus.

Ji atsipalaidavo, Ketlin akys vėl žaižaravo. Ji gurkštelėjo degtinės su „Martini“ ir apsilaižė lūpas. Tos lūpos buvo nuostabios ir Resnikas negalėjo atitraukti nuo jų akių.

– Kadangi tu išsiskyręs, mes galėsime sutvarkyti tuos reikalus kartu, – provokavo ji.

– Tai sudėtinga.

– Vis dar jauti kažką savo buvusiai žmonai?

– Ne tai. Man ji rūpi ir turbūt visada rūpės. Tačiau mes su ja nesimatome ir nebendraujame.

Jis vėl nudelbė akis į savo gėrimą.

– Beje, prieš metus ji ištekėjo antrą kartą.

– Prieš metus? – pakartojo Ketlin.

Resnikas linktelėjo.

– Aleksai, kada tu išsiskyrei?

Jis turėjo kurį laiką pagalvoti, kol suskaičiavo, kad skyrybos įvyko prieš aštuonerius metus. Kai ištarė šį skaičių Ličiano, jo atsakymas jį patį pribloškė.

– Visą tą laiką nesusitikinėjai su moterimis?

Resnikas papurtė galvą, jausdamasis sumišęs ir pažemintas. Iki tos akimirkos jis nesuvokė, kad praėjo jau tiek daug laiko. Aštuoneri kasdienės egzistencijos, bet ne gyvenimo, metai...

– Aleksai, pasakyk man, kas su tavimi negerai.

Jis pažiūrėjo Ketlin į akis ir jautė, kaip jos jį tiesiog rijo. Jos vis dar taip pat intensyviai gundė ir blizgėjo, tačiau dabar jose švytėjo savotiškas liūdesys ir empatija. Jis galėjo jai pasakyti, kas su juo vyksta, bet kaip tai paaiškinti? Kaip papasakoti jai apie savo sūnų? Kaip jam garsiai kalbėti apie Brajeną ir pripažinti, kad berniuko nebėra?

Resnikas papurtė galvą, jo žandikaulis įsitempė.

– Viskas per daug sudėtinga, todėl gal dabar verčiau apie tai nekalbėkime, – tarė jis.

Jie toliau žiūrėjo vienas į kitą. Resnikas bandė jai šypsotis. Muzika ir aplinkinių ūžesys tarsi nutilo, kai jis žiūrėjo į jos akis. Tą akimirką ji jam buvo vienintelė pati svarbiausia. Jis norėjo jai atsiverti, tačiau nežinojo, kaip.

Ketlin suprato jo bejėgiškumą.

– Aleksai, – tarė ji. – Nedažnai kviečiu vyrus kur nors eiti. Tiesą sakant, tu esi pirmasis.

Ji nutilo ir gurkštelėjo iš savo taurės. Jos akyse buvo daugiau šilumos nei ugnies.

– Žinau, kad jauti tokią pat trauką, kaip ir aš. Žinau, kad esi nuostabus žmogus ir turi gerą širdį. Noriu geriau tave pažinti. Šiąnakt pabūkime draugai. Galime pakalbėti apie „Red Sox“, filmus ar šiaip ką nors. Bet kai situacija bus palankesnė ir galėsi man papasakoti, kas tau nutiko, paskambink man, gerai?

Resnikas linktelėjo. Jis pabaigė savo gėrimą ir parodė padavėjai, kad norėtų dar vieno.

– Man reikia laiko, – pasakė jis, tačiau pats netikėjo savo žodžiais. Jis giliai įkvėpė, iškvėpė, atsilošė ir pabandė atsipalaiduoti bei mėgautis Ketlin grožiu.

– Kas ten apie „Red Sox“? – paklausė Resnikas šypsodamasis.

***

Vienas iš „dėdės Pyto“ vyrukų patapšnojo Petrenkai per petį, kitas užtvėrė kelią Jurijui Tolkovui ir įsakė šiam likti, kur stovi. Jurijus pakėlė antakį, tarsi klausdamas šefo, ką jam daryti. Petrenka linktelėjo, kad šis nesuktų dėl to galvos. Stelinis priėmė Petrenką tame pačiame kambaryje, kaip ir anądien. „Dėdė Pytas“ sėdėjo kietai suspaudęs lūpas, tarsi suktų vidurius. Jis suniurnėjo ir pasitraukė į priekį, tiesdamas didelę mėsingą ranką Petrenkai.

– Viktorai, prisėsk. Aš tau viską parodysiu.

Petrenka pakluso, sudėjo koją ant kojos ir paėmė nuotrauką, kurią Stelinis jam padavė. Nuotraukoje buvo Raimondas Lombardas golfo aikštėje – plačiai besišypsantis ir pokštaujantis su pora bičiulių. Nuotraukoje jis buvo švariai nusiskutęs, šviesiais trumpais plaukais.

Petrenka pakėlė akis – jo komentaras buvo trumpas ir lakoniškas:

– Ir ką?

– Nuotrauka daryta kažkokio *žurnaliūgos*, nuolat persekiojančio Rėjų, – pasakė Stelinis. – Jis primygtinai teigia daręs nuotrauką tą dieną, kai buvo įvykdytas banko apiplėšimas.

Paskui Stelinis paėmė pluoštą popierių ir pamojavo jais Petrenkai prieš nosį.

– Čia yra rašytiniai parodymai – jų daugiau kaip dvidešimt. Visi jie tvirtina buvę su Rėjumi golfo aikštėje. Vieną pasakojimą pasirašė net teisėjas. Visi jie absoliučiai tikri, kad nė vienas iš šių žmonių nebuvo papirktas.

Žiūrėdamas į Stelinį, Petrenka keletą kartų sumirksėjo.

– Kaip tai susiję su mano dingusiais dokumentais? – paklausė jis.

– Juk sakau tau – Rėjus neturi nieko bendra su tuo banko apiplėšimu. FTB susimovė su savo sąmokslu. Visa tai rytoj iškils į vešumą ir jie atrodys kaip paskutiniai idiotai.

– Kaip mano turtas? – dar sykį nekantraudamas paklausė Petrenka.

– Koks užsispyrimas... – sumurmėjo Stelinis.

Savo kelnių kišenėje Petrenka iškrapštė keletą banknotų ir numetė juos Petrenkai.

– Liko keturi tūkstančiai du šimtai dolerių iš tų dvidešimties tūkstančių, kuriuos man davei, – tarė Stelinis. – Kitus išleidau ieškodamas informacijos apie to banko plėšikus. Nepasidariau sau iš to nė trupučio pelno. Ir žinai, ką sužinojau? Ogi nieko – visiškai nieko! Niekas nieko nežino.

Petrenkos žvilgsnis atvėso, pažiūrėjus į pinigus. Jis įsistebeilijo į Stelinį ir nutvilkė jį lediniu žvilgsniu.

– Sakau tau, man *reikia* mano daiktų, – tarė jis.

– Gal tu neprigirdi, ar ką? Sakau tau, nieko nežinau apie tą banką. Niekas nieko nežino, supranti?

Išraudęs Stelinis iškėlė storą pirštą į Petrenką.

– Žinau, kad esi kietas vyrukas. Tačiau ką tu gali – turi keletą tau dirbančių sėbrų? Jei kelsi mums problemų, mes tave iš pat ryto pakasim ir niekas to nepastebės. O dabar mauk iš čia.

Du Stelinio vyrai artėjo į Petrenką. Jis žinojo, kad galėtų nuo jų apsiginti, tačiau jau nuo pat pradžių jis abejojo, kad Raimondas Lombardas buvo prikišęs prie to apiplėšimo nagus. Gal iš tiesų FTB suklastojo įrodymus? Galbūt net patys susiję su tuo plėšimu? Petrenka žinojo, kad yra keletas aukštų pareigūnų, galinčių padaryti bet ką, kad tik galėtų prikišti pirštus prie Petrenkos seife buvusių daiktų. Jei jie sužinojo apie tuos seifus, tada galbūt...

Abu vyrai sustojo, sugavę Petrenkos žvilgsnį, ir jų veidai akiplėšiškai šypsojosi. Petrenka atžagariai linktelėjo Steliniui, atsistojo ir paliko kambarį. Jurijui jis rusiškai pranešė, kad popieriai labai prasti.

– Bijau, kad mums gali tekti grįžti į Europą.

Pakeliui į Lyną Petrenka bandė planuoti, kokie bus tolesni jo veiksmai. Jis vis dar turėjo ryšių savo gimtajame Volgograde ir galėtų pamėginti įsitvirtinti ten. Petrenka turėjo šimtą šešiasdešimt tūkstančių grynaisiais – tik tiek pavyko išsigryninti. Jis turės palikti Jurijų ir liepti jam parduoti likusį turtą.

Grįžęs Petrenka rado žinutę atsakiklyje ir labai dėl to nustebo. Jo numeris nebuvo viešinamas ir įtrauktas į telefonų sąrašus, jo bendrai visuomet jam skambindavo į mobilųjį. Žinutėje buvo teigiama, kad už šimtą tūkstančių dolerių Petrenka sužinos, kaip atgauti kai kuriuos pavogtus daiktus. Anonimas sakė paskambinsiąs sekmadienį dešimtą ryto. Petrenka stovėjo ir glostė krumplius, iš naujo perklausydamas žinutę. Antro karto pakako, kad Petrenka suprastų, jog skambinusysis buvo indų tautybės.

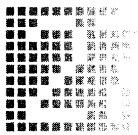

Deno galva dūzgė tarsi avilys, prisiminus įvykius kapinėse. Jis bandė surikiuoti mintis ir išanalizuoti detektyvo žvilgsnius, žodžius, net balso tembro pokyčius. Jis gūžėsi iš baimės, prisiminęs, kaip Vendė atskleidė tiesą apie Gordono darbą bendruomenės teatre. Ir reikėjo gi Vendei praverti savo didelę burną...

Nors kondicionierius buvo įjungtas, Denas lovoje vis tiek prakaitavo, vilkėdamas vyriškais apatiniais ir marškinėliais. Jis atsikėlė ir žvilgtelėjo į žadintuvą. Buvo po keturių septyniolika. Reikia pratempti dar dvi valandas, iki galės nesiaiškindamas išlipti iš lovos. Jis suprato, kad niekaip neužmigs.

Kerol gulėjo ant šono, atsukusi į jį nugarą. Jis visą naktį miegojo neramiai. Denas žinojo, kad policininko pasirodymas kapinėse ją taip pat paveikė. Gerai, kad Lombardas jau areštuotas. Nepaisant to, ji turbūt vis tiek juo abejoja, nors nedrįsta garsiai pasidalyti savo dvejonėmis.

Važiuojant namo, Denas matė, kad Kerol jį stebi. Keletą kartų jis pažiūrėjo į ją galinio vaizdo veidrodėlyje ir išvydo prikandusią lūpą ir sėdinčią baltą kaip popierius. Jis žinojo, kad Kerol galvojo apie tą kadrą su Raimondu Lombardu, kai šis nusiėmė kaukę. Jie buvo vedę jau septyniolika metų, vienas kitą pažinojo dar ilgiau – dvidešimt. Galbūt ji

suvokė tai, ko nenorėjo pripažinti, tačiau viskas pasikeitė sutikus tą policininką kapinėse.

Kai jiedu grįžo namo, Denas užsidarė darbo kabinete, teigdamas, kad turi daug darbo. Jis bandė prisiminti viską, kas nutiko, kiekvieną jų pokalbio detalę. Net jei tas policininkas kažką ir įtarė, prieš jį jis neturėjo jokių įrodymų. Niekaip negalėjo jo susieti su padarytais pakeitimais banko apsaugos sistemos programinėje įrangoje, įsilaužimu į duomenų bazę ar dalyvavimu apiplėšime. Jis pasirūpino, kad neliktų jokių įrašų apie pirktus grąžtus, seifus, kombinezonus ir kaukes. Visa tai buvo paslėpta nesusekamuose internetinių transakcijų labirintuose. Tas policininkas nieko prieš jį neras. Žinoma, jis gali būti susietas su Džoeliu, jei tas bus neatsargus ir neatsikratys naudotais ginklais arba nepakankamai gerai paslėps pinigus.

Kokios nesąmonės! Jis per daug galvoja. Ką tas policininkas gali žinoti? Jiedu su Gordonu buvo draugai – ir ką tai įrodo? Gordonas dirbo grimuotoju visuomenės teatre – šis faktas dar neįrodo, kad jis Deną perrengė Raimondu Lombardu. Net jei tas policininkas ką nors įtartų – kaip jis tai įrodys? Deno mintys sukosi, lipo viena per kitą.

Denas mąstė, ar FTB galėtų turėti kokią nors naujausią vaizdo gavimo programą, galinčią jį identifikuoti toje juostoje. Jis galėtų bandyti tai išsiaiškinti, tačiau abejojo, kad apsaugos kameros sugebėtų pateikti tokios raiškos įrašus, kad tai būtų įmanoma. Vis dėlto...

Jis jau kelias valandas apie tai galvojo ir Denui darėsi bloga. Užteks. Daugiau nebereikia knaisiotis – niekas negalėjo įrodyti, kad jis kaip nors susijęs su tuo nusikaltimu. Net Gordono nebuvo galima su juo susieti. Viskas, ką jie turėjo, buvo Gordono kūnas, rastas netoli banko. Jie vis dar

nežinojo, ką jis ten veikė, ir nemėgino jo sieti su įvykiais banke. Jie neturėjo jokių įrodymų ir – svarbiausia – nieko negalės rasti.

Denas giliai įkvėpė ir iškvėpė per nosį. Buvo keista, kaip dirbo jo smegenys. Iškart po apiplėšimo jis galvojo tik apie aukas ir padarytą žalą, dabar mąstė tik apie tai, kaip apsaugoti save. Denui tai atrodė normalu – jis netapo dėl to blogesnis. Denas niekada nebūtų planavęs apiplėšimo, jei būtų žinojęs, kad dėl to nukentės žmonių. Kaip jis galėjo tikėtis, kad Gordonas taip pasielgs? Kaip bet kuris racionaliai mąstantis žmogus galėjo to tikėtis?

Visa tai jau praeityje. Denas nebegalėjo nieko padaryti, tik gyventi toliau ir stengtis, kad jam ir jo šeimai būtų kuo geriau. Reikėjo kažkaip sau atleisti, tačiau dabar svarbiausia buvo atsipalaiduoti ir pailsėti nuo ramybės neduodančių minčių, kol nuo įtampos nesprogo galva.

Jis pasisuko į Kerol ir stebėjo jos pečius, išsikišusius po antklode. Jie buvo labai smulkūs, liemuo toks plonas, kad Denas galėjo jį lengvai apglėbti abiem rankomis. Būdama keturiasdešimt ketverių, ji galėjo didžiuotis dailesniu kūnu, nei dauguma trisdešimtmečių ir net dvidešimtmečių. Jis vos prilietė Kerol klubą – nenorėjo jos pažadinti, tik pajusti kokį nors fizinį kontaktą, suteikiantį dar vilties.

Denas švelniai uždėjo ranką Kerol ant klubų. Ji kažką per miegus suniurnėjo ir piktai nustūmė jo ranką. Akimirką vyras gulėjo tarsi suparalyžiuotas, jausdamasis tuščias, kaip niekada. Tada pradėjo juoktis ir negalėjo liautis.

Kai pasigirdo sekmadieninio laikraščio bumptelėjimas prieangyje, Denas suprato, kad išgulėjo lovoje ilgiausiai. Kerol tarpais imdavo blaškytis, tačiau daugiausia laiko ji miegojo. Lėtai judėdamas, Denas pakilo iš lovos, užsimetė

chalatą ir išsliūkino paimti laikraščio. Dirstelėjęs į pirmąjį puslapį, jis sustingo ir negalėjo pajudėti iš vietos, nežinodamas, ką toliau daryti. Tada, susitaikęs su situacija, grįžo vidun.

***

Telefonas suskambo šešis kartus, kai Petrenka pagaliau jį pakėlė. Jis pridėjo ranką prie ragelio ir tyliai klausė.

– Alio, alio? – pašnibždomis kalbėjo tas pats balsas, kaip atsakiklyje.

Petrenka tylėjo.

Skambinusio žmogaus balso tembras pakilo:

– Alio, ar mane kas nors girdi?

Petrenka švelniu balsu atsiliepė:

– Jūs turite man priklausančius daiktus?

– Aš neturiu, – pasakė balsas ir po akimirkos pridūrė: – Tačiau žinau, kas turi.

– Kodėl turėčiau tavimi tikėti?

Skambinęs žmogus jam padiktavo jo seifų užraktų numerius.

– Seife gulėjo krūvelėmis sudėti šimto dolerių banknotai, perrišti guminėmis juostelėmis. Taip pat ten buvo vaizdo įrašų ir komputerių diskų. Sumokėsi man šimtą tūkstančių dolerių už informaciją ar man padėti ragelį?

– Žinoma, sumokėsiu. Kada?

– Rytoj.

– Rytoj nelabai galiu. Gal šiandien?

– Aš pasakiau – rytoj. Būk Midlsekso restorane Berlingtone pusę dvyliktos. Jei nebūsi ten laiku, aš išeisiu ir,

patikėk, daugiau iš manęs nieko nebegirdėsi. Lauk prie bankomato ir būtinai turėk su savimi pinigus.

– Kaip aš tave pažinsiu?

– Nepažinsi. Svarbiausia, kad aš pažinsiu tave.

Anonimas padėjo ragelį. Petrenka, pasijutęs daug ramiau, padarė tą patį. Jis minutėlę stovėjo, nykščiu tikrindamas nuospaudas ant krumplių. Jei skambintojas nebūtų žinojęs jo seifų kodų, Petrenka būtų galėjęs jam sumokėti ir bent jau paleisti gyvą. Tačiau dabar tai buvo neįmanoma. Tai, kad jis žinojo kodus ir seifų turinį, įrodo, kad jis irgi dalyvavo apiplėšiant banką. Vadinasi, jis turėjo už tai sumokėti.

Petrenka negalėjo nenusišypsoti, apie tai galvodamas. Jei jau pergudravo šį žmogų vieną kartą, padarys tai ir dar sykį.

***

Aleksas Resnikas pabudo ir nustebo, kad buvo jau dešimta valanda ryto. Tai pirmas rytas nuo tada, kai jis išgirdo žinią, jog Brajenui reikia naujo širdies vožtuvo, kai jis atsikėlė vėliau negu šeštą. Vadinasi, prieš dešimt metų.

Resnikas smaksojo į lubas, stengdamasis sugalvoti, kaip elgsis toliau su Denu Vilsonu, bei svajodamas apie Ketlin Ličiano. Jis prisiminė ją, sėdinčią prie baro: jos veido išraišką, migdolines akis, švelniai ant pečių krintančius vilnijančius plaukus, švelnias lūpas ir kaip jos prasiskirdavo jai šypsantis. Galvodamas apie Ketlin, Aleksas nekantravo vėl ją pamatyti. Jis taip stipriai sugriežė dantimis, kad net suskaudo žandikaulį, tačiau apsisprendė: ji buvo per

jauna, kad atlaikytų visas jo nevaldomas emocijas. Jis paskambins jai vėliau ir pasakys, kad nieko gero iš to nebus.

Aleksas išlipo iš lovos, įšoko į bėgimo kelnes ir marškinėlius, dešimt minučių apšilo mankštindamasis ir išėjo pabėgioti kelias mylias, kad pravėdintų galvą. Grįžęs greitai nusiprausė ir suvalgė pusryčiams kiaušinienę su saliamiu. Buvo jau beveik dvylika, kai jis patraukė į ligoninę. Pakeliui stabtelėjo prie vaistinės ir nusipirko laikraštį. Pamatęs rėksmingą antraštę „Sąmokslas?“ pirmajame puslapyje, Resnikas minutėlę pastovėjo, kol viskas susidėliojo. Pirmajame puslapyje buvo išspausdintos dvi nuotraukos: viena – kaukę nusiimančio Raimondo Lombardo, kita – to paties Raimondo Lombardo, tik jau švariai nusiskutusio ir persidažiusio plaukus; nuotrauka buvo daryta golfo aikštėje.

Straipsnyje buvo rašoma, kad pastarąją nuotrauką golfo aikštyne daręs fotografas primygtinai teigia užfiksavęs Raimondą Lombardą kaip tik apiplėšimo metu. Straipsnyje taip pat buvo išspausdinti daugybės žmonių, palaikiusių fotografo pusę, rašytiniai parodymai teiginiams pagrįsti. Vieną iš jų pasirašė pats Masačusetso aukščiausiojo teismo teisėjas. Straipsnyje buvo teigiama, kad vaizdo įrašas buvo suklastotas, o Lombardas tapo FTB sąmokslo auka.

Resnikas padėjo laikraštį į šalį ir paskambino Hedliui į namus. Nieko neradęs, jis pasuko šiam į biurą.

– Ko nori? – šiurkščiai paklausė Hedlis.

– Manau, mums būtų gerai pasikalbėti.

– Argi neliepiau tau vaikytis Viktoro Petrenkos?

– Taip, liepei, tačiau po to, ką perskaičiau šįryt laikraštyje...

– Klausyk, šiuo metu esu susitikime su advokatu. Verčiau stebėk Petrenką, – pasakė Hedlis ir padėjo ragelį. Resnikas

kurį laiką žiūrėjo į mobilųjį, mėgindamas suprasti, kas čia vyksta ir, krestelėjęs galvą, įsimetė telefoną atgal į kišenę, sumokėjo už laikraštį ir patraukė į ligoninę.

***

Merė O'Donel gulėjo užmerktomis akimis, todėl Resnikas pamanė, kad jinai mirė. Jis palietė jos ranką ir ši buvo šalta, nors Resnikas žinojo, kad taip yra dėl morfijaus poveikio. Ponia O'Donel priminė jam jo motiną paskutinėmis gyvenimo valandomis. Jai buvo tik penkiasdešimt dveji, kai mirė. Po insulto ji buvo nuvežta į ligoninę ir jos veidas atrodė toks pat susitraukęs, kaip šios moters. Tokie pat sunkūs buvo jos akių vokai, atrodė tokia pat trapi.

– Ponia O'Donel, – pašnibždomis tarė Resnikas, bijodamas ją pažadinti.

Merė O'Donel sunkiai atmerkė akis.

– Aš tokia pavargusi, – išspaudė ji, o jos balsas buvo vos garsesnis už šnabždesį. Jos liemuo buvo storai apibintuotas. Net lašinant morfijų, ji kentėjo nežmoniškus skausmus.

– Žinau, – tarė Resnikas užjaučiamai. – Norėčiau paklausti jūsų kelių klausimų. Ar prisimenate tą vyrą, kuris į jus šovė?

– Jis kalbėjo kažką apie Braziliją.

– Jūs įsitikinusi?

– Jis tauškė visokius niekus apie Braziliją ir Naujojo Džersio krantinę. Aš jo nesupratau.

Moteris minutėlę nutilo įkvėpti oro.

– Kalbėjo apie vieną Naujojo Džersio paplūdimį.

– Gal prisimenate, kurį?

– Asb... – ji silpnai sukosėjo. Kalbėjimas reikalavo iš jos daug jėgų. Kiek atsigavusi, ji sušnabždėjo: – Asberio Parką.

– Ar matėte ką nors, kas padėtų mums jį atpažinti?

Moteris užsimerkė. Resnikas pamanė, kad ji užsnūdo. Jis jau buvo beišeinąs, kai ji jam kažką labai tyliai sušnabždėjo.

– Ar ką nors sakėte? – paklausė jis ir grįžo prie Merės O'Donel lovos.

– Sportbačiai...

– Mes jau žinome, kad jis avėjo „Converse" krepšinio batelius.

– Jų padas buvo žalias, – pasakė moteris.

Atrodė, tarsi šie žodžiai būtų atėmę iš jos visas jėgas. Resnikas nuleido ranką ir padėjo ją šalia Merės O'Donel.

– Jūs labai mums padėjote, ponia O'Donel, – pasakė Resnikas. Jis norėjo dar kažką jai pasakyti, tačiau suprato, kad moteris užsnūdo, o jos kvėpavimas retėjo.

– Nesijaudinkite, – pasakė jis labiau sau nei jai. – Jie nepaspruks.

Automobilių stovėjimo aikštelėje, pakeliui prie automobilio, suskambo Resniko mobilusis. Skambino Hedlis.

– Aleksai, – tarė jis pavargusiu balsu. – Gal vis dėlto gali užeiti?

***

Denas greit sumojo, kad Kerol neturi pamatyti šio laikraščio ir perskaityti apie Raimondą Lombardą. Tačiau net jeigu jo neperskaitys, vėliau pamatys per žinias. Jis galėjo tik nusiteikti ir elgtis kaip galima neutraliau, kai ji apie tai užsimins.

Akies krašteliu jis pamatė, kad Kerol skaito vedamąjį straipsnį. Jis sėdėjo virtuvėje, gėrė kavą ir apsimetė, kad skaito sporto naujienas. Kerol stovėjo prie šaldytuvo, vienoje rankoje laikydama laikraštį, kita pildama apelsinų sultis. Staiga jos kūnas apmirė. Kai ji atsivertė pirmąjį laikraščio puslapį, jos akys susiaurėjo iki mažų plyšelių, o lūpos susidėjo į mažą apskritimą. Kerol žandikaulis įsitempė, išryškindamas savo formą. Ji atrodė pavargusi ir akimirksniu pasenusi dvidešimčia metų.

Keistu, vos atpažįstamu balsu ji paklausė:

– Ar skaitei šitą?

Jis žvilgtelėjo į laikraštį, apsimesdamas nelabai susidomėjęs šia naujiena.

– Taip, gana netikėta, ar ne? – pasakė jis. – Kažkaip viskas atrodo gana pritempta.

– Pritempta? Ką turi galvoje?

– Manau, ši istorija – netiesa.

– Kaip gali taip sakyti? Juk tie žmonės teigė matę jį golfo lauke! O dar toji nuotrauka...

– Kerol, tas vyrukas – mafiozas. Manau, jis moka papirkti aukas.

– O kaipgi teisėjas?

– O ką teisėjas? Jis gali būti papirktas, kaip ir visi likusieji.

– Kaipgi tuomet nuotrauka?

– Juk tu nerimtai, ar ne?

Jis ėmėsi kantriai aiškinti Kerol, kaip gali būti klastojamos skaitmeninės nuotraukos.

– Kodėl tu taip domiesi šia istorija?

Denas uždavė šį klausimą su tokiu naivumu, kad net pritrenkė Kerol. Ji žengtelėjo atgal, tarsi gavusi per veidą, jos žandikaulis nukaro.

– Manai, Gordonas buvo į tai įsivėlęs? – pridūrė jis.

– Į ką įsivėlęs?

– Į banko įvykius.

– Gordonas? Gal juokauji?

– Ko daugiau jam ten reikėjo būti?

Ji nusisuko nuo Deno, tarsi bijodama jo atsakymo. Arba bijodama išskaityti jį Deno veide. Ji pasakė:

– Gal jis kažką nugrimavo, kad atrodytų kaip tas mafiozas?

Na, ir nuojauta, pagalvojo Denas.

Jis pavartė akis, tarsi norėdamas parodyti Kerol, kad ši kalba nesąmones. Reikėjo didelių pastangų, kad galėtų ramiai sėdėti ir apsimetinėti, kad viskas – tik kvailas pokštas. Viduje jis jautėsi tikras miruolis.

– Jei Gordonas iš tiesų taip gerai grimuotų, jis jau seniai būtų Brodvėjuje, – tarė Denas, stengdamasis, kad tonas išliktų abejingas. „Taip, brangioji, Gordonas galėjo dirbti Šuberto teatre, kaip aš galėjau vaidinti Hamletą, turėdamas tokius aktorystės gabumus, kokius dabar demonstruoju tau. Kaip tu visa tai suvokei?“ – galvojo jis.

– Denai, jei yra kas nors, ką norėtum... – iš tolo pradėjo Kerol, tarsi jį drąsindama, tačiau klausimas užstrigo gerklėje. Jos lūpos nebyliai judėjo, tarsi ji kramtytų gumą, bet taip ir nesugebėjo užbaigti sakinio.

Kad ir kaip ji norėjo, negalėjo paklausti Deno, ar jis į tai įsivėlęs. Jis už tai buvo Kerol labai dėkingas. Jis žinojo, kad Kerol desperatiškai bandė save įtikinti, kad viskas yra ne taip ir ji viską tik išsigalvoja. Denas stengėsi apsimesti, kad nė nenutuokia, apie ką ji kalba, tačiau jautė, kad jei dar pasėdės čia bent minutę – išeis iš proto.

Deną išgelbėjo į virtuvę atėjusi Siuzė. Ji jautė, kad vyksta

kažkas negero. Kai nusuko akis nuo motinos į tėvą, jos veidas pasidarė niūrus.

– Sveika, princese, – tarė Denas.

– Kas nutiko? – paklausė ji monotonišku balsu.

– Nieko, princese. Tavo mama perskaitė laikraštyje kai ką, kas ją sudomino ir truputį sutrikdė, ir tiek.

Kerol pažvelgė į jį piktu žvilgsniu, tačiau nieko neatsakė. Ji priėjo prie Siuzės ir pabučiavo jai į kaktą.

– Ko norėtum pusryčiams, brangioji? Prancūziško skrebučio? Blynų? Kiaušinių? – klausinėjo ji, tarsi prisidengdama dukra, kad nematytų Deno akių. Kaip jis gali čia ramiai sėdėti ir apsimesti, kad nieko nenutiko? Ji nesuprato, kaip.

– Suvalgysiu dribsnių, – tarė Siuzė, įtariai spoksodama į tėvą ir bandydama suprasti, kas vyksta.

– Geriau jau eisiu, pabaigsiu darbus, – tarė Denas atsiprašydamas.

Nuėjęs į darbo kambarį, jis sudribo ant kėdės. Jos rankos drebėjo, širdis daužėsi, ir atrodė, kad jis tuoj nualps. Denas galvojo apie visus tuos melus, pasakytus Kerol, besikaupiančius, vienas už kitą baisesnius, augančius kaip bokštas, kuris tuoj sugrius, o jis nugarmės iš paskos. Jei jis pameluos dar kartą, viskas užgrius ant jo. Jis kažkaip turėjo išsilaisvinti iš melo. Jis turėjo liautis. Bet kaip, netilpo Deno galvoje.

Dar pora dienų ir viskas baigsis. Kerol liausis jį įtarinėjusi ir anksčiau ar vėliau apie tai pamirš. Policija neturėjo jokio pagrindo įtarti jo arba Gordono. Nebuvo prasmės ką nors keisti – svarbiausia buvo išlikti ramiam. Sutelkti dėmesį į būsimus straipsnius, knygą, verslo idėją... Tačiau kaip išgyventi tas laukiančias dvi dienas?

Sėdėdamas kambaryje su savo mintimis ir suvokęs padėties beprasmiškumą, Denas užsidengė veidą rankomis ir pravirko.

***

Kenetas Hedlis sėdėjo prie darbo stalo, sudėjęs prieš save išpurtusias rankas ir žiūrėjo į Resniką apsiblaususiomis nuvargusiomis akimis. Agentas Donaldas Spiceris atsisėdo šalia jo ir pirmą kartą jo veidas atrodė labiau nuožmus nei rūstus. Resnikas prisitraukė kėdę.

Hedlis tarė:

– Advokatas reikalauja, kad atsiimtume visus kaltinimus Raimondui Lombardui ir jį paleistume.

– To ir buvo galima tikėtis...

– Tas šunsnukis papirko liudininkus, – petraukė jį Spiceris, sugrieždamas dantimis. – Tas pats ir su nuotrauka.

– Nemanau, – paprieštaravo jam Resnikas.

– Nemanai? Kokias nesąmones čia kalbi? Aišku, kad taip ir buvo.

– Aleksai, mes vis dar laikomės versijos, kad Lombardas yra atsakingas už banko apiplėšimą, – pasakė Hedlis. – Šios dienos straipsnis esmės nekeičia. Agentas Spiceris kartu su Stilvolu ir Holingsu apklaus Lombardo liudininkus ir nustatys, kokį ryšį jie turi su šiuo veikėju. Jei gausime teismo leidimą, patikrinsime jų banko sąskaitas ir nustatysime, ar jose nebuvo kokių įtartinų pavedimų.

– Kodėl tada mane pasikvietėte?

Hedlio veidas tarsi sukrito, kai šis pažiūrėjo į detektyvą. Atsidusęs jis paklausė:

– Ar turite daugiau versijų?

– Dar vieną.

Hedlio veidas staiga tapo kone rožinis.

– Gal ja pasidalinsite ir su mumis? – paprašė jis, vos tramdydamas susierzinimą.

– Nebent rimčiau į ją įsiklausysite.

– Ar ėmeisi kokių priemonių,kad ją patikrintum?

– Kol kas dar ne.

– Ar gerai sekasi gaudyti Petrenką?

– Nelabai.

– Tada gal skirkite keletą dienų savo versijai papildyti.

– Tai tuščias laiko gaišimas, – paprieštaravo Spiceris, o jo lūpos susiraukė, tarsi būtų prarijęs ką nors kartaus.

– O kaip Voltas? – paklausė Resnikas, ignoruodamas FTB agento pastabą.

– Kaip tik norėjau siūlyti, kad jis jums padėtų.

Resnikas linktelėjo, pasakė Hedliui, kad papasakos savo teoriją, kai tik ši taps aiškesnė, ir išėjo. Hedliui net nereikėjo sakyti – Resnikas suprato, kad advokatas spaudžia jį išnagrinėti kitas banko apiplėšimo versijas.

Jei kabinete nebūtų buvę Spicerio, Resnikas būtų pasakęs Hedliui, kad, jo nuomone, Karmaiklas buvo tas žmogus, kuris nušovė tas dvi moteris. Prieš ateidamas pas Hedlį, įkalčių saugykloje jis apžiūrėjo Karmaiklo sportbačius. Kaip ir tikėjosi, ant jų pado buvo žalių dažų žymių. Jei patikrintų Karmaiklo butą, turbūt atrastų, kad viena jo kambario sienų yra nudažyta ta pačia žalia spalva.

Resnikas nepasitikėjo Spiceriu. Jis neabejojo, kad šis užginčytų Deno Vilsono versiją. Ir ne tik jis – prieš Vilsoną Resnikas kol kas neturėjo jokių įrodymų. Jis privalėjo rasti kažką konkretaus ir priversti Vilsoną prabilti bei grąžinti pavogtus daiktus. Resnikas jokiu būdu negalėjo leisti, kad Vilsono pavardė sumirgėtų laikraščiuose, kol to nepadarė. Jis puikiai žinojo, ką Petrenka padarys Vilsono šeimai, jei taip nutiks. Resnikas įsivaizdavo, kaip kapinėse atrodytų Vilsono žmona. Jis nujautė, jog Deno Vilsono žmona kažką

įtaria. Ji tikrai nebuvo į tai įsivėlusi. Greičiausiai Vilsonas turėjo vaikų. Petrenka susidorotų su jais visais. Ne, pirma jam reikia susitvarkyti su Petrenka...

Resnikas gerai apgalvojo savo būsimus žingsnius ir suprato, kad rytoj laukia sunki diena.

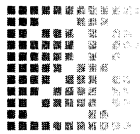

Kreigas Braunas paskambino po devynių penkiolika ir paklausė Deno, ar jis nors kiek pasistūmėjo su darbais.

– Praėjo tik kelios dienos. Kaip tik ketinau jums paskambinti. Išsiaiškinau, kad...

– Gal galėtumėte atvykti į banką pusę vienuolikos?

– Žinoma.

Braunas padėjo ragelį. Deną šokiravo banko vadovo šiurkštus tonas. Jis minutėlę pasėdėjo apie tai galvodamas, po to liovėsi. Denas negalėjo normaliai mąstyti. Praėjusią naktį jis beveik nemiegojo, taigi jau dvi naktis praleido atmerktomis akimis. Jis labai prastai jautėsi, o galva atrodė tarsi pilna pjuvenų. Net išmaukęs keturis puodelius kavos, Denas negalėjo normaliai susikaupti.

Kerol dar buvo lovoje. Jis delsė iki trečios ryto, žinodamas, kad tada ji jau bus pernelyg pavargusi, kad norėtų kalbėtis apie ką nors – net apie Gordoną ir apiplėšimą. Nuo trečios iki šeštos jis gulėjo žiūrėdamas į lubas. Visą tą laiką jo mintyse pynėsi vaizdiniai – ir prasmingi, ir visiškai beprotiški. Jis turėjo kažkaip tai išgyventi. Dar kelios dienos, ir jis susitvarkys. Apsimes, kad apiplėšimo nė nebuvo, ir pradės naują gyvenimo etapą. Tik kelios dienos...

Denas susirinko savo popierius ir išvažiavo į banką. Eismas buvo neįprastai lėtas, net vasaros metui. Maršrutą, kurį nuvažiuoti paprastai užtrukdavo valandą, Denas įveikė vos

per keturiasdešimt minučių. Nepaisant neintensyvaus eismo, tas kelias nebuvo lengvas. Denui buvo sunku išlikti atsimerkus, nes buvo labai pavargęs, be to, rytinė saulė švietė labai ryškiai ir vargino akis. Pagaliau pasiekęs Lyno banką, Denas jautėsi visiškai išsunktas ir išsekęs.

Jis sugaišo dar dvidešimt minučių, pirkdamas porą spurgų ir penktą puodelį kavos. Nuo išgerto skysčio darėsi sunku judėti, tačiau cukrus ir kofeino dozė padėjo Denui susikaupti ir blaiviai mąstyti. Jis net sugalvojo, ką pasakys Braunui.

Kreigas Braunas pasitiko jį banko vestibiulyje ir palydėjo į savo kabinetą. Iš to, kaip elgėsi banko vadovas, Denas suprato, kad kažkas negerai, ir visai nenustebo, jo kabinete išvydęs detektyvą Resniką. Šalia sėdėjo dar vienas policininkas – bent jau taip spėjo Denas, spręsdamas iš jo pigaus švarko ir ežiuko šukuosenos. Jis buvo jaunesnis už Resniką, stambesnis, tačiau ne per geriausios formos – atrodė kažin koks sudribęs. Denas linktelėjo Resnikui pasisveikindamas ir ištiesė ranką kitam policininkui.

– Mes turbūt nepažįstami, – maloniai tarė Denas.

Tai nustebino policininką. Tas žvilgtelėjo į Resniką, tačiau šis sėdėjo šaltu abejingu veidu.

– Detektyvas Magvairas, Lyno policija, – sumurmėjo jis.

Pasisveikinęs su Magvairu, Denas išklojo ant Brauno stalo užrašus ir ėmė aiškinti, kodėl nesuveikė apsaugos sistema. Jam bekalbant, Resnikas išsitraukė vieną popieriaus lapą iš savo aplanko ir laikė jį taip, kad vienu metu galėtų matyti ir Deną, ir lapą. Jis nieko nepasakė, tik nuolat žvilgčiojo čia į Deną, čia į popierių. Magvairas atsistojo taip, kad galėtų daryti tą patį. Nors Deną tai blaškė, jis buvo per daug pavargęs, kad apie tai galvotų.

– Tu teisus, – pasakė Magvairas savo partneriui, pertraukdamas Deno aiškinimus.

– Taip, manau, kad taip, – patvirtino Resnikas. – Kreigai, gal prieitumėt. Man reikia jūsų nuomonės. Pone Vilsonai, pasukite galvą šiek tiek dešiniau.

Denas sustojo ir sustingo, kai banko vadovas atsistojo ir priėjo prie dviejų detektyvų.

– Ką manote? – paklausė Resnikas. – Ar tai galėtų būti ponas Vilsonas?

Braunas šaltai pažiūrėjo į Vilsoną ir pasakė:

– Manau, taip.

Resnikas linktelėjo.

– Pone Vilsonai, leiskite jums paaiškinti, į ką mes čia taip žiūrime.

Resnikas apsuko lapą, kad Denas jį matytų. Jame buvo ta pati nuotrauka iš šio ryto laikraščio. Ta, kurioje jis nusiėmęs kaukę atrodo kaip Raimondas Lombardas.

– Tai jūs, pone Vilsonai, užsimaskavęs peruku ir grimu, – nukirto Resnikas.

– Jūs turbūt juokaujate? – bandė nusijuokti Denas. – Koks čia pokštas?

Resnikas nekreipė į jo pastabą dėmesio, atsisuko į banko vadovą ir paklausė, ar šis galėtų palikti juos vienus.

– Kreigai, juk tai – absurdas. Ten ne aš! – skeryčiojo rankomis Denas.

Braunas dar kartą perliejo jį šaltu žvilgsniu, tada nusisuko ir išėjo iš kabineto.

Resnikas nerodė jokių emocijų, tik šaltai žiūrėjo į Deną.

– Prieš jums pradedant ką nors sakyti, norime informuoti, jog žinome, kad jūsų draugas Gordonas Karmaiklas

dalyvavo apiplėšiant banką. Turime daiktinių įrodymų, kad jis šovė į Margaritą Viljams ir Merę O'Donel.

– Tai padarė Gordonas? Negali būti... – vaidino nustebusį Denas.

– Jūsų vaidyba manęs neįtikins, – pasakė Resnikas. – Taigi galite baigti maivytis ir ramiai mane išklausykite.

– Pirmyn, nes nė neįsivaizduoju, apie ką kalbate.

Resnikas atsisuko į Magvairą ir liūdnai palingavo galvą.

– Jis neklauso, ar ne?

Tada Vilsonui:

– Jei norite ir toliau žaisti šį žaidimą, mielai prašom. Tačiau tai nieko nekeičia. Mes abu žinome, kas nutiko. Tai jūs sugalvojote būdą, kaip nulaužti banko apsaugos sistemą.

– Kaip aš tai galėjau padaryti? Aš niekada neturėjau priėjimo prie tos sistemos...

Resnikas vėl pasisuko į Magvairą:

– Na štai, ir vėl. Jis tikrai mano mus įtikinsiąs, kad esame neteisūs.

– Tai juokinga, – tarė Magvairas.

Šios akimirkos Denas su baime laukė kelis mėnesius. Toji baimė pradėjo jį kankinti dar tada, kai jis tik sugalvojo apiplėšti banką. Laukdamas šios dienos, jis jaudinosi ir nerimavo, tačiau šiam momentui atėjus, jis nebejautė jokios panikos ir baimės, kurios tikėjosi. Jis jautėsi ramus ir buvo tokio blaivaus proto, kokio seniai nebuvo. Mintys buvo aiškios ir skaidrios. Galbūt iš nuovargio, tačiau Denui jau viskas buvo tas pats. Niekas, ką kalbėjo policininkai, jo neveikė.

– Gerai. Tuomet laikysiu liežuvį už dantų, – atsakė Denas į Magvairo repliką.

– Gal ir nebloga mintis, – atšovė tas.

– Apiplėšimas buvo labai gudriai suplanuotas, – šnekėjo Resnikas. – Akivaizdu, kad jūs – labai protingas žmogus. Jūs netgi sugalvojote, kaip apeiti sistemą, taip pat sugebėjote įsilaužti į banko duomenų bazę ir išsiaiškinti, kam priklausė tie seifai. Kažkaip jūs netgi išsiaiškinote, kad rengiatės apiplėšti Petrenką, ir sukurpėte tiesiog genialų planą apkaltinti tuo Raimondą Lombardą. Tačiau jums nereikėjo palikti Karmaiklo kūno nusikaltimo vietoje. Jei nebūtumėte to padaręs, aš niekuomet nebūčiau jūsų įtaręs.

– Jūs, be abejonės, būtumėte likęs nenubaustas, – pridūrė Magvairas.

– Spėju, kad savo draugą nušovėte ne jūs, – toliau kalbėjo Resnikas. – Vienas iš jūsų bendrininkų laikė nutaikęs automatą į Karmaiklą, kai jis šovė į tas moteris. Manau, tas vyrukas ir nušovė jūsų draugą. Ar turite ką nors pridurti?

Denas papurtė galvą.

– Jums turbūt įdomu, kas nutiko tarp Karmaiklo ir tų moterų, – tęsė Resnikas. – Galiu pasakyti tik tiek, kad jis tauškė nesąmones su Margarita Viljams – apie Braziliją, Asberio Parko paplūdimį Naujajame Džersyje ar kažką panašaus. Vienas jūsų draugužių bandė prie jos priekabiauti, iki prieinant Karmaiklui.

– Tas storas, – papildė pasakojimą Magvairas, – mažas šiknius bėgimo kostiumu.

– Juk suprantate, apie ką mes kalbame? – paklausė Resnikas.

Jie palaukė, kol Denas atsakys į šį klausimą. Denas tylėjo ir Resnikas tęsė:

– Panelė Viljams turbūt pagalvojo, kad tai Karmaiklas užkišo jai rankas po sijonu. Grynas atsitiktinumas, kad ji apkaltino priekabiavimu jūsų draugą. Vis dar neturite ką pridurti?

Denas papurtė galvą ir sugūžčiojo pečiais. Resnikas giliai įkvėpė ir iškvėpė pro burną – jis nesitikėjo, kad Vilsonas į tai taip šaltai reaguos. Jis manė, kad tai jį palauš, ir ėmė galvoti, kad deramai neįvertino šito vyruko.

– Pasiūlymas toks, – tarė Resnikas. – Nemanau, kad esate blogas vyrukas. Mačiau, kaip sureagavote po šūvių.

Magvairas pridėjo:

– Viskas nufilmuota, žmogau. Galim tau parodyti, jei nori.

Resnikas laukė, tačiau nebuvo jokios reakcijos. Jis tęsė:

– Man pasirodė, kad buvote ištiktas šoko, kai atbėgote į vestibiulį ir pamatėte tas dvi moteris, gulinčias kraujo klane. Tikriausiai nenorėjote, kad kas nors būtų sužeistas. Jūs tik ketinote apiplėšti blogą vyruką ir tuo apkaltinti kitą blogą vyruką. Problema ta, kad žmonės vis dėlto nukentėjo. Todėl aš negaliu jums leisti išsisukti.

Resnikas ištraukė iš aplanko dar dvi nuotraukas ir padavė jas Denui. Abi buvo darytos nusikaltimo vietoje. Vienoje jų buvo Margarita Viljams, kitoje – Merė O'Donel peršautas viduriais. Denas pažiūrėjo į jas, po to – į Resniką.

– Gal jau baikime šiuos žaidimus, – pasiūlė Resnikas. – Jums palengvės.

– Nėra čia ko baigti, – pasakė Denas šaltu balsu. – Pirma pasinaudojate suklastota vaizdajuoste ir bandote apkaltinti vieną žmogų, o kai neišdega, bandote apkaltinti kitą.

Magvairas nusišypsojo, šiepdamas savo dantis.

– Tas vyrukas tikrai užsispyręs, – tarė jis Resnikui.

– Pirmyn, jei norite, areštuokite mane, – įsidrąsino Denas. – Tačiau jūs nieko neįrodysite, nes nieko panašaus nebuvo.

Magvairas pašoko nuo kėdės ir čiupo antrankius.

– Gal griebiam šitą kvailį, ir baigta?

Denas atkišo jiems riešus, kad galėtų šiuos surakinti.

– Be advokato neištarsiu nė žodžio.

Resnikas sustabdė savo partnerį.

– Gal suteikime tam vyrukui šansą? – tarė jis.

Tada Denui:

– Vadinasi, tvirtinate, kad neturite ko slėpti?

– Visiškai.

– Tada turbūt neprieštarausite, jei apieškosime jūsų namus?

– Pirmyn.

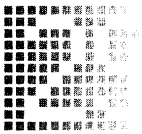

Šrinis atvyko į Midlsekso „Diner“ gerokai prieš vienuoliktą. Įvažiavęs į stovėjimo aikštelę ir pamatęs, kad Petrenkos dar nėra, jis nudžiugo ir nuklibinkščiavo link sutarto restorano. Jis dar nespėjo priprasti prie ramentų, todėl ėjo lėtai. Kol pasiekė bankomatą, Šrinis spėjo uždusti. Jis žinojo, kad taip jaustis verčia ir pulsuojantis adrenalinas. Jis priėmė labai drąsų sprendimą, tačiau kartais jie būtini, jei nori, kad gyvenime pasisektų. Denas gal ir galėjo sau leisti ramiai elgtis, tačiau Šrinis tikrai nesiruošė sėdėti sudėjęs rankų ir laukti.

Padavėja palydėjo jį prie staliuko. Šrinis užsisakė kavos ir omletą. Dirstelėjęs į laikrodį, jis pamatė, kad jau buvo septynios minutės po vienuoliktos. Skaičiai jį šiek tiek pribloškė, tačiau tai buvo geras ženklas. Tam kvailiui tikrai bus riesta...

Šrinis nekantravo vis labiau. Atneštą valgį jis tik šiek tiek paknebinėjo, kiekvieną minutę jis tiesdavo kaklą ir žiūrėdavo pro langą. Jis pažiūrėjo į laikrodį – liko dar dvi minutės. Jis sakė Petrenkai, kas nutiks, jei jis nepasirodys laiku, ir kalbėjo rimtai. Jis nervingai barbeno pirštais į stalą. Petrenka jau dvi minutes vėlavo. Šrinis norėjo atsistoti, tačiau sudvejojo. Jis susidėjo rankas ir nusprendė duoti Petrenkai dar dešimt minučių.

Praėjus nustatytam laikui, Šrinis pakilo ir susimokėjo už kavą bei omletą. Jis žengtelėjo link durų ir sustojo, negalėdamas toliau pajudėti – kojos buvo tarsi surakintos. Pinigai nebuvo svarbiausia – jis tiesiog norėjo, kad tas vištgaidis gautų, ko nusipelnė. Šrinio veidas užkaito, kai jis pasakė padavėjai, kad norėtų grįžti prie staliuko ir išgerti dar vieną puodelį kavos.

Po valandos Šrinis nuleido rankas. Petrenkos nebuvo nė kvapo. Turbūt jis pagalvojo, kad Šrinio skambutis tebuvo pokštas. Jis nusiminęs susirinko ramentus ir nušlubčiojo link durų. Buvo sunku lipti laiptais – viena ranka jis turėjo laikyti ramentą, kita – turėklą ir tuo pat metu šokčioti ant vienos kojos.

Nusileidęs laiptais, Šrinis pasitaisė ramentus. Jis žengė kelis žingsnius, vėl pasitaisė ramentą. Iki pajuto stiprų smūgį į kepenis, Šrinis spėjo pamatyti prie jo artėjančius du vyrus, tačiau nebespėjo sureaguoti. Smūgis jį paralyžiavo. Kelias sekundes jis negalėjo kvėpuoti. Jo keliai sulinko, ašaros pasipylė iš akių.

Užpuolikai jį pakėlė už parankių. Tada privažiavo mašina, atsidarė bagažinė ir Šrinis buvo sugrūstas į ją. Kai bandė priešintis, pajuto stiprų smūgį į smilkinį, ir viskas aptemo.

Skausmas privertė jį prabusti. Kiekviena kūno ląstelė, rodės, tvinkčiojo iš skausmo. Kol Šrinis virpėjo pusiau sąmoningos būsenos, jautė, kaip į jo sulaužytą kulkšnį kažkas būtų įbedęs skustuvo ašmenis. Kas keletą sekundžių Šrinis pajusdavo dunksėjimą, po kurio užplūsdavo skausmo banga. Vienu metu jį pervėrė toks klaikus skausmas, kad privertė jį atgauti sąmonę. Atmerkęs akis, jis pamatė Petrenką, rankose sukiojantį golfo lazdą. Šrinis suriko,

kai Petrenka trenkė iš visų jėgų lazda jam per sužalotą kulkšnį. Skausmas jį tarsi sprogdino iš vidaus. Nors buvo atsimerkęs, kambarys tarpais paskęsdavo tamsoje – tarsi elektros lemputė mirguliuotų ruošdamasi perdegti. Šrinis iš visų jėgų stengėsi išlikti sąmoningas.

– Mūsų svečias pabudo, – džiugiai pranešė Petrenka.

Šalia jo stovėjo dar trys rusai, visi jie atrodė labai patenkinti. Šrinio rankos buvo surištos virš galvos, o pėdos tabalavo pažeme, vos liesdamos grindis. Kažkas šaltas ir kietas buvo įsirėžęs jam į riešus, ir Šrinis suprato, kad buvo prirakintas antrankiais, greičiausiai prie kokio vamzdžio. Jis pažvelgė į koją ir pamatė, kad sužeista kulkšnis ištino ir pasidarė beveik baklažano dydžio, beveik pajuodavusi. Nuo tokio vaizdo jam pasidarė silpna. Kai jo akys ėmė niauktis, Petrenka čiupo jį už plaukų, pakėlė galvą ir stipriai trenkė jam per veidą.

– Nemanau, drauguži, – tarė jis. – Užteks miegoti.

Kai Šrinio akys pagaliau ėmė fokusuoti vaizdus, jis išvydo Petrenkos lūpose niūrią šypseną, nors akys atrodė tuščios. Petrenka sugniaužė kumštį ir alpėdamas Šrinis pajuto smūgį į šonkaulius. Laikas tarsi sustojo, bandant įkvėpti oro. Kurį laiką Šrinis galvojo, kad nebeįstengs kvėpuoti, nes pilvo raumenys pradėjo trūkčioti. Tada įvyko stebuklas ir Šrinis į plaučius įtraukė oro – sunkiai ir skausmingai, bet jis vis dėlto kvėpavo.

– Gana, – bandė pasakyti Šrinis.

Petrenka dar kartą suleido kumštį Šriniui į šonkaulius. Aštrus, netolygus skausmas nutvilkė kūną.

– Prašau, – vos galėjo prakalbėti Šrinis, jo veidu tekėjo ašaros. – Nebemuškit manęs.

– Tikrai? – paklausė Petrenka. – Kodėl gi ne?

– Pasakysiu jums viską. Tik nebemuškit manęs.

– Tikrai pasakysi?

Petrenka stvėrė jautį už ragų ir žemu grasinamu balsu subaubė:

– Kur yra mano nuosavybė, kurią pavogei?

– Naujajame Hampšyre, – išpyškino Šrinis ir padiktavo Džoelio pavardę bei adresą.

– Viskas yra ten?

Šrinis linktelėjo.

– Kodėl?

– Jis viską pasiėmė. Mes nieko negalėjome padaryti.

– Kas dar prie to prisidėjo? – toliau tardė Petrenka.

Šrinis papurtė galvą.

– Tas vištgaidis pasisavino visą tavo turtą. Ar to negana?

Nesulaukęs atsakymo, Petrenka vėl paėmė golfo lazdą, užėmė smūgio poziciją ir užsimojo.

– Pirmyn! – suriko jis nepiktai. Vienas rusas nusiprunkštė.

Vos galėdamas atgauti kvapą ir paklaikęs iš skausmo, Šrinis papasakojo jam apie Deną.

– Vadinasi, jūs buvote trise, – tarė Petrenka. – Kur kiti trys?

– Jų buvo tik du.

Petrenka įtariai į jį pažiūrėjo.

– Laikraščiuose tvirtinama, kad buvote šešiese.

– Tai klaida. Buvome penkiese. Kiti du jau nebegyvi.

Petrenka kilstelėjo antakį, tarsi netikėdamas.

– Iš tiesų?

– Kasneris nužudė juos abu.

Šrinis nutilo, tvinkčiojantis skausmas kulkšnyje nebeleido ištarti nė žodžio. Kai skausmas truputį atlėgo, jis pridūrė:

– Žmogus, rastas nušautas už banko, buvo mūsiškis.

– Kas iš banko darbuotojų jums padėjo?

Šrinis pažiūrėjo į Petrenką pasimetusiu žvilgsniu.

– Nejuokink. Kažkas iš banko darbuotojų turėjo jums padėti.

Šrinis atkakliai papurtė galvą.

– Ne? Kaip tuomet sužinojote mano seifų kodus?

– Mano draugas įsilaužė...

Petrenka vėl paleido smūgį golfo lazda į kulkšnį.

– Vardus! – reikalavo jis.

– Denas Vilsonas įsilaužė į banko duomenų bazę, – tarė Šrinis susiraukdamas, ir ašaros bėgo veidu.

– Kaip nulaužėte apsaugos sistemą?

– Jis perprogramavo sistemą taip, kad ji neveiktų per apiplėšimą.

– Tai banko vadovas Kreigas Braunas čia niekuo dėtas? – paklausė Petrenka aiškiai nusivylęs.

– Ne.

Petrenka pasikasė smakrą, galvodamas apie tai, ką išgirdo. Jis turėjo pripažinti, kad banko apiplėšimas buvo įvykdytas šauniai. Tas Denas Vilsonas galėtų būti naudingas. Petrenka minutėlę net pagalvojo priversti jį dirbti jam, tačiau nuvijo šią mintį šalin. Kaip galima pasitikėti žmogumi, kuris kartą tave jau apiplėšė? Vilsonas ir jo šeima turės už tai sumokėti pačią žiauriausią kainą. Pirmiausia jis atgaus savo turtą ir susidoros su tuo žydu iš Naujojo Hampšyro. O tada pasirūpins Vilsonu ir jo šeima.

Petrenka pasakė Šriniui, kad jis važiuos kartu.

– Jei kelsi kokį triukšmą ar negražiai elgsiesi, išmėtysiu tave po gabalėlį ant greitkelio.

Šrinis bejėgiškai linktelėjo.

Petrenkos sėbrai nusegė jam antrankius, paguldė Šrinį

ant pilvo ir surišo. Jurijus Tolkovas bandė jam sugrūsti į burną žemėtą skudurą, bet Petrenka jį sustabdė. Jis rusiškai pasakė, kad nenorėtų, jog Šrinis pakeliui uždustų.

– Kol kas jo mums reikia. O paskui juo nusikratysime.

Du rusai nuvilko Šrinį į prieš kelias valandas pavogtą BMW sedaną ir įmetė į bagažinę.

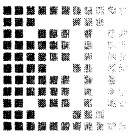

Du detektyvai vaikščiojo po rūsį. Resnikas nuplėšė keletą lubų plytelių, kad galėtų pažiūrėti, kas buvo po jomis. Dabar jis vaikštinėjo po kambarį ir bilsnojo medžio apkalus. Jaunesnysis detektyvas Magvairas net suprakaitavęs kažko ieškojo kampe sukrautose dėžėse.

Denas norėjo palengvinti jų darbą ir pasakė Resnikui, kad čia nėra jokių slaptų skyrių.

– Jei tai yra, ko jūs ieškote, – pridūrė jis.

Resnikas jo nesiklausė ir toliau dirbo savo darbą.

Denas pažiūrėjo į laikrodį – buvo jau po pusės trijų. Jie kuitėsi po namą jau tris valandas, o dar neapžiūrėjo garažo ir pašiūrės. Kol kas Denui sekėsi: Kerol su vaikais buvo išėjusi, bet kiek dar jis džiaugsis šia sėkme?

Tą pačią akimirką į kiemą įriedėjo mašina. Jis žinojo, kad tai Kerol. Nieko nesakęs, jis išėjo iš rūsio ir priėjo prie laukujų durų beveik tuo pat metu, kaip ir jo žmona.

– Kažkas dar yra namuose? – paklausė ji.

– Eime, pašnekėsime lauke.

Kerol veidas išbalo ir persikreipė. Ji nė nežiūrėjo į Deną, stebėjo Resniko „Buick“, kieme užblokavusį Deno automobilį.

– Čia yra policija, ar ne? – paklausė ji.

– Nėra jokio pagrindo tau dėl to nerimauti...

– Jie mano, kad tu prikišai nagus prie to apiplėšimo, tiesa? – pagaliau Kerol ryžosi tai pasakyti. Jos žvilgsnis sužeidė Deną labiau negu smūgis į veidą.

– Jie nori apieškoti mūsų namą, – sudejavo Kerol.

– Tai dar nieko nereiškia... – bandė sakyti Denas, tačiau Kerol jį nutraukė.

– Ką turi galvoje, sakydamas, kad tai nieko nereiškia? Jie išverčia mano virtuvės spintos stalčius, kuičiasi po visą mano turtą! Man reikės perskalbti visus drabužius! – Kerol stengėsi susivaldyti, kad neprarastų savitvardos.

Ji nutilo. Kerol veidas susiraukė, tarsi ji ruoštųsi rėkti.

– Ar vaikai buvo namie? – paklausė ji.

Denas papurtė galvą.

– O jei buvo?

– Jų nebuvo, aišku? Paklausyk, viskas tuoj baigsis, – Denas bandė nuraminti Kerol.

Jis bandė pažvelgti jai į akis, tačiau turėjo nusukti žvilgsnį.

– Jie daro kratą mūsų name tik todėl, kad aš dirbau su ta apsaugos sistema.

– Pasakyk man tiesą, – paprašė Kerol. Jos balsas buvo vos garsesnis už šnabždesį. – Pažvelk į mane.

Jis prisivertė pažiūrėti Kerol į akis.

– Ar judu su Gordonu prisidėjote prie to apiplėšimo? – paklausė Kerol.

– Tai juokinga! Kaip tu gali manęs šito klausti?

– Dėl mūsų vaikų, Denai, pasakyk man visą tiesą. Prašau, pasakyk man tiesą, – maldavo Kerol.

– Aš jau pasakiau tau visą tiesą. Kiek kartų dar turėsiu kartoti, kad esu programinės įrangos inžinierius, o ne nusikaltėlis. Nesąmonė kažkokia!

Kerol lūpos vos pastebimai sujudėjo, tačiau ji sulaikė žodžius, kuriuos norėjo ištarti. Vos linktelėjusi, ji nusisuko nuo jo ir paklausė, eidama į vidų:

– Kur jie dabar?

Denas parodė į rūsį. Iš jo pasigirdo šlamesys. Kerol pasuko link rūsio, nusileido per kelis laiptelius ir sustojo. Stovėjo sustingusi ir rodėsi, kad jos kūnas pradėjo trauktis. Ji atrodė tokia trapi ir pavargusi, kad Deno gerklėje įstrigo gumulas. Tarsi bristų per sirupą, Kerol sunkiai kilnojo kojas. Denas nusekė paskui ją žemyn laiptais.

Resnikas linktelėjo, ją pamatęs. Kitas detektyvas pasakė kažką smagaus, tačiau, išvydęs Kerol žvilgsnį, greit nusisuko, vos girdimai kažką murmėdamas po nosimi. Kerol stovėjo tyliai susidėjusi rankas ant krūtinės. Denas stovėjo šalia ir žiūrėjo.

Apieškoję rūsį, jie ketino dar pasižvalgyti po Deno darbo kambarį, tada apžiūrėti garažą ir galiausiai pašiūrę. Kai jie baigė, Resnikas nuėjo į galinį kiemą, ten ieškodamas dar kokių nors galimų slėptuvių.

– Dabar patenkinti? – paklausė Denas.

– Ne, dar ne, – atsakė jam Resnikas. – Ar nuomojatės kokią daiktų saugyklą ar sandėlį?

Kerol reakcija viską išdavė.

– Pirmyn, – Denas ją padrąsino. – Jau nebesvarbu. Papasakok jiems apie saugyklą.

Ji prikando lūpą ir pažvelgė į Resniką.

– Prieš dvejus metus nuomojomės saugyklą Andoveryje, – tarė ji.

– Kam?

– Laikyti baldus. Tuo metu ketinome pirkti didesnį namą.

– Kodėl nepirkote?

– Nes kompanija, kurioje aš dirbau, bankrutavo, – atsakė Denas. – Tikėjomės, kad uždirbsime milijonus, tačiau neuždirbome.

Resnikas griežtai pažiūrėjo į Deną.

– Norėčiau pamatyti tą sandėlį.

– Žinoma. Važiuojame.

Denas pasilenkė paspausti Kerol ranką. Tačiau ši ją ištraukė ir nusisuko, kad nebereikėtų ilgiau į jį žiūrėti.

Magvairas priėjo prie Deno ir pasakė:

– Negali jos kaltinti, žmogau.

Resnikas pasiūlė Denui sėsti į jų mašiną.

– Jei ką nors rasime, jūsų žmonai nereikės rūpintis, kad kas nors parvairuotų mašiną.

– Labai protingai sugalvota, – tarė Denas, – tačiau aš surizikuosiu.

Denas įlipo į savo mašiną ir palaukė, kol Resnikas užves savo „Buick“.

***

Mėlynas BMW privažiavo prie Džoelio Kasnerio namo. Automobilis pavažiavo dar kelis šimtus jardų[8], kol sustojo šalikelėje. Petrenka išlipo, prasitampė, apsižvalgė ir buvo maloniai nustebintas aplinkos. Čia niekas negirdės šūvių. Nepaisant to, viskas turėjo įvykti labai greitai, ilgiausiai per dešimt minučių. Kad ir kokia atkampi atrodė ši vieta, Petrenka nenorėjo rizikuoti sutikti čia užklydusį kokį vietinį policininkėlį. Jei taip nutiktų, tektų susidoroti ir su juo, o Petrenka norėjo atlikti darbą kuo švariau.

---

[8] 1 jardas lygus 0,9144 metro – red. past.

Petrenka ištraukė devynių milimetrų pistoleto „Beretta“ apkabą, patikrino, ar ji užtaisyta ir įdėjo atgal. Tada išlipo Jurijus, kiti du rusai išsiropštė iš galo. Jurijus nuo galinės sėdynės paėmė dešimties kulkų automatą. Abu rusai nešėsi po kompaktišką „riestanosį“ pistoletą.

Šrinis buvo išlaipintas iš bagažinės ir atrištas. Rusai leido jam minutę patrinti rankas ir kojas, kad praeitų mėšlungis. Tada Jurijus ir kiti du rusai pastatė jį ant kojų.

– Darysi viską, ką liepsiu, – pasakė jam Petrenka, eidamas per pėdą nuo Šrinio, ir parodė ginklą. – Jei ne, suvarysiu vieną šių kulkų tau į galvą.

– Man reikia vandens, – paprašė Šrinis gergždžiančiu, vos girdimu balsu.

– Vėliau atsigersi.

– Gulėjau karštoje mašinos bagažinėje tarsi pragare beveik dvi valandas.

Petrenka prispaudė šautuvo vamzdį Šriniui prie ausies.

– Pasakiau – vėliau.

– Pirmyn, spausk gaiduką. Man vis tiek – mirti nuo kulkos ar iš troškulio.

Petrenka susierzinęs kažką sušuko rusiškai. Vienas jo vyrų apieškojo automobilį ir atnešė butelį vandens. Šrinis išmaukė jį per kelias sekundes, jo rankos net drebėjo, laikydamos butelį. Dalis vandens išsipylė jam ant marškinių.

– Tai paskutinis kartas, kai man nepaklusai, – pasakė Petrenka, bandydamas išlaikyti kantrybę. – Dabar nueisi prie savo draugo laukujų durų...

– Jis man joks draugas! – įsikarščiavo Šrinis.

Petrenka uždėjo ranką jam ant veido ir pasuko jo galvą į duris. Lėtai, kovodamas su nežmonišku noru ištaškyti Šriniui smegenis, jis pakartojo:

– Tu prieisi prie jo durų ir paskambinsi.

– Įdomu, kaip? Juk neturiu ramentų ir pažiūrėkit, ką padarėt mano kojai.

– Ką nors sugalvosi.

Šrinis kelis kartus bandė pašokti iš vietos ir nugriuvo ant žemės.

– Aš negaliu paeiti, – verkė jis.

– Tuomet šliaužk.

Petrenka nukreipė ginklą Šriniui į veidą.

– Man jau trūksta kantrybė.

Tada Šrinis apsisprendė: jei jau mirs, tai bent prieš tai pamatys, kaip dvesia tas vištgaidis. Jis nušliaužė prie paradinių durų ir vargais negalais atsistojo. Vienas rusas prisispaudė prie lango, Petrenka su Jurijumi atsistojo vienoje durų pusėje, kitas rusas nuslinko į priešingą pusę.

– Dabar, – paliepė Petrenka.

Šrinis pabeldė į duris.

– Ei, vištgaidi, atidaryk!

Namo viduje pasigirdo kažkoks triukšmas. Šriniui pasirodė, kad kažkas skubiai laksto laiptais pirmyn atgal. Prie lango stovėjęs rusas linktelėjo Petrenkai, tada nusitaikė ir iššovė. Atsimušusi nuo lango kulka nuplėšė dalį jo nosies, o iš vidaus iššauta kulka suplėšė likusią veido dalį.

Petrenka pažiūrėjo į mirtinai kritusio ruso kūną, nespėjęs suvokti, kas atsitiko. Pagaliau jis suprato, kad stiklai buvo neperšaunami. Petrenka akimirką sužvėrėjo ir, nustūmęs Šrinį į šalį, pradėjo daužyti ir spardyti duris. Plienu kaustytos durys smūgius atlaikė, o štai Petrenkos keliai – ne. Susiėmęs už skaudamo kelio, jis šaukė Jurijui ir kitam rusui grįžti į mašiną. Tie apsisuko ir nukūrė, žemai pasilenkę, kad nepataikytų iš namo lekiančios zvimbiančios kulkos.

Petrenka matė, kaip jie išnyko už krūmų. Kai Petrenka atsitiesė, Šrinis sugriebė jį šonu ir dilbiu užspaudė jam gerklę.

Būdamas tokioje padėtyje, Petrenka galėjo tik nepavojingai mosikuoti rankomis. Jis niekaip negalėjo nustumti Šrinio, beviltiškai spaudžiančio jam gerklę. Indo jėga nustebino Petrenką. Kai akyse pradėjo temti, jis parklupo iš pradžių ant vieno kelio, paskui – ant kito, kol galiausiai nudribo ant pilvo. Jo galva nusviro į vieną pusę, tada Petrenka nukreipė žvilgsnį į kyšančią Šrinio koją ir suprato, kad Šrinis guli ant jo.

Sukaupęs jėgas, jis nusitaikė kiek į šoną, kur turėjo būti sužeista Šrinio kulkšnis, ir paleido seriją kulkų, kol pasigirdo atsimušančių į kaulą kulkų garsas. Šrinis suriko prislopintu balsu. Rankos, spaudusios jam gerklę, atsileido, ir Petrenka galėjo išsilaisvinti. Gaudydamas orą, jis pakėlė ginklą ir iššovė Šriniui du kartus į akį.

Jurijus privairavo BMW, Petrenka šiaip taip atsistojo. Kosėdamas, pamėlusiu veidu, jis įsakė Jurijui išlipti iš mašinos.

– Tu, – įsakė jis kitam likusiam rusui, – važiuok kiaurai šią sieną.

Vyras pažvelgė į namą, tada – į jį nukreiptą automato vamzdį, kurį laikė Jurijus. Jis sėdo į mašiną, užvedė variklį, ligi galo nuspaudė akceleratorių ir nutaikė BMW dešiniau į paradines duris.

Mašina įvažiavo iki pat namo vidurio. Priekiniai ratai sprogo nuo spaudimo, o automobilį vairavęs rusas, prispaustas oro pagalvės, buvo greitai nutildytas Džoelio „AK-47“.

Mašina sienoje išmušė didžiulę skylę. Jurijus įėjo pro ją, šaudydamas iš savo automato. Džoelis pataikė jam į petį ir į krūtinę, bet prieš nuvirsdamas jis atsistojo ir šovė

Džoeliui į ranką. Kulka nunešė du jo pirštus ir „AK-47“ nukrito ant grindų.

– Kalės vaikas, – nusikeikė Džoelis, žiūrėdamas į kruvinas vietas, kur anksčiau buvo pirštai. Pakėlęs akis, jis pamatė pro skylę įlendantį Petrenką. Rusas šovė į Džoelį, pataikydamas į šlaunį, ir Džoelis nuvirto ant nugaros.

– Tu, prakeiktas žyde, – sušvokštė Petrenka. – Žinosi, kaip vogti iš Viktoro Petrenkos!

Jis pralindo pro skylę sienoje. Eidamas Petrenka pasitempė skaudamą kelį. Kai atsigaiveliojo, pamatė, kad Džoelis, gulėdamas ant nugaros, laiko į jį nutaikytą keturiasdešimt penkto kalibro pistoletą.

– Paprastai nešiojuosi du ginklus, šikniau, – pasakė Džoelis ir vieną po kito paleido tris šūvius.

Petrenka nustėręs pažvelgė į tris raudonas dėmes ant krūtinės ir krito negyvas.

Džoelis apsižiūrėjo, kad jo šlaunis smarkiai kraujuoja. „Tas *komuniūga* man prakirto arteriją“, – spėjo pagalvoti Džoelis. Jis nusitempė marškinius ir dantimis atplėšė dalį audinio. Aprišęs šia skiaute žaizdą ir stipriai užspaudęs, jis pasidarė laikiną turniketą ir trumpam užspaudė kraujagysles. Jis atsisėdo, paskui pabandė sukaupti jėgas ir atsistoti. Beveik atsistojęs, jis krito netekęs sąmonės.

***

Resnikas ir Magvairas Deno saugykloje nieko nerado. Resnikas liepė Magvairui grįžti į mašiną, palaukė, kol jis nueis, ir pasivedė Deną į šoną.

– Negaliu jūsų taip lengvai paleisti, – pasakė jis.

Denas nieko į tai neatsakė. Resniko žandikaulis įsitempė, veidas atrodė šaltas.

– Ieškosiu tol, kol ką nors rasiu. Net jei nerasiu konkrečių įrodymų, priversiu jus už tai sumokėti. Neleisiu, kad jūs išsisuktumėt, kai taip šaltakraujiškai pasielgėte su tomis dviem vargšėmis moterimis.

Resnikas nutilo ir giliai įkvėpė.

– Ar bent įsivaizduojate, koks žiaurus žmogus yra Viktoras Petrenka?

– Niekada negirdėjau apie jokį Viktorą Petrenką...

– Tada leiskite jus apšviesti, – tarė Resnikas, nutaisęs šaltą žvilgsnį. – Jis dirbo KGB ir kankino žmones. Per metus mes radome daugybę kūnų vandenyne – aukoms nuo galvos iki kojų buvo nudirta oda. Nėra jokios abejonės, kad tai – Petrenkos darbas, tačiau jis – labai suktas ir protingas, ir aš niekada negalėjau jo susieti su šiais nusikaltimais. Jei areštuosiu jus, ir jūsų pavardė pasirodys laikraščiuose, jis pradės persekioti jūsų šeimą. Net jei mes paskirsime jiems policijos apsaugą, jis vis tiek prie jų prisikas. Tas vyrukas negailestingas sadistas.

Deno veidas patamsėjo.

– Man nepatinka tokie grasinimai, detektyve.

– Tai – ne grasinimai. Sakau, kas laukia jūsų ir jūsų šeimos.

Resnikas nusisuko ir pasitrynė žandikaulį.

– Žinau, kad, be pinigų, tuose seifuose jis laikė ir kitų vertingų daiktų. Pažįstu jį, todėl galiu tai drąsiai teigti. Tie įkalčiai patupdytų jį į kalėjimą visam likusiam gyvenimui.

Pažvelgęs Denui į akis, jis labai rimtai pasakė:

– Jumis dėtas, susirūpinčiau savo šeimos saugumu ir daryčiau viską, kad tie daiktai patektų man į rankas, – Resnikas linktelėjo Denui ir nuėjo.

Kai Denas grįžo į automobilį, jis akimirką sėdėjo tarsi paralyžiuotas. Tada čiupo mobilųjį ir surinko Džoelio numerį. Telefonas skambėjo, kol įsijungė atsakiklis. Denas padėjo ragelį ir pabandė dar kartą. Ši kartą po maždaug penkto signalo kažkas pakėlė ragelį.

– Džoeli, čia tu?

– Aš. Tu mane pažadinai. Kas skambina?

– Čia Denas. Mums reikia susitikti.

– Taip, žinoma.

Stojo ilga pauzė.

– Atvažiuok pas mane. Viską pasidalinsiu su tavimi.

Jis padėjo ragelį. Denas nė nenumanė, ką reiškė toks netikėtas Džoelio elgesys. Galbūt jis tyčia taip pasakė? Denas nusprendė, kad neturi kito pasirinkimo, ir, padėjęs telefoną, nuvažiavo Naujojo Hampšyro kryptimi.

1

Buvo truputis po septynių, kai Denas įvažiavo į Džoelio kiemą. Vaizdas aplink namą priminė mūšio lauką. Vasarai baigiantis ir dienoms trumpėjant, vakaro prieblandoje šis vaizdas atrodė dar niūresnis. Denas negalėjo įsivaizduoti, kodėl iš Džoelio namo kyšo pusė automobilio. Pamatęs gulinčius du kūnus, jis suprato, kas įvyko.

Eidamas taku link paradinių durų, jis pamatė, kad vienas jų yra Šrinio. Denas nieko nepajuto, matydamas savo draugą negyvą su didele skyle vietoje akies. Jis paskambino į duris ir pro skylę sienoje išgirdo, kaip Džoelis tyliai kviečia jį užeiti.

Įvažiavusioje mašinoje Denas pamatė dar vieną negyvėlį. Jis pralindo pro plyšį tarp sienos ir automobilio. Viduje jis rado dar du lavonus. Atpažino, kad vienas iš jų buvo Viktoro Petrenkos. Pažvelgęs į Džoelį, pamatė šį sėdintį ant grindų didžiulėje kraujo baloje. Džoelis buvo išbalęs, jam iš šlaunies sunkėsi kraujas.

– Sveikas, drauguži, – pasisveikino Denas.

Džoelis bandė jam nusišypsoti.

– Štai koks reikalas. Atiduodu tau pusę pinigų, tik pakask kur nors šiuos kūnus ir nuvežk mane į ligoninę.

– Negaliu to padaryti, Džoeli. Atleisk, bet daugiau tavimi nebepasitikiu.

Džoelio draugiška šypsena dingo. Jis iškėlė ginklą ir nusitaikė į Deną.

– Ištaškysiu tau smegenis, jei nepadarysi, ko prašau.

– Elkis, kaip išmanai, Džoeli.

Jo akys akimirką sužaibavo, tačiau netrukus žvilgsnis tapo švelnesnis.

– Kvailys, – sušvokštė jis. – Gerai, negaliu tavęs kaltinti. Kiek laiko tai užtruks?

– Pirma turiu gauti pinigus.

– Pažadėk, kad, juos gavęs, man tikrai padėsi.

– Pažadu.

Džoelis apsisprendė ir lėtai linktelėjo.

– Jei bandysi mane apgauti, tu – lavonas, supratai?

– Kaip sau nori, Džoeli.

– Šaudyklos gale, maždaug už pėdos po žeme rasi seifą. Kodas – du, dvylika, du. Pasiimsi tik pusę, ar ne?

– Taip.

– Tik paskubėk. Užkasti šiuos kūnus šiek tiek užtruks.

Denas nusileido į rūsį, susirado kastuvą ir kasė, kol rado seifą. Atidaręs jį, pasiėmė vieną sportinį krepšį, tada nuvalė visus pirštų antspaudus.

Kai jis grįžo, Džoelis paklausė, kam jis paėmė tą krepšį.

– Maniau, pasiimsi tik pusę pinigų, – niršo jis.

Denas nekreipė į jį dėmesio ir nuėjo.

– Kvailys! Juk mes susitarėm!

Kulka prašvilpė Denui pro ausį. Atsisukęs ir pažvelgęs į Džoelio veidą, jis suprato, kad tai nebuvo įspėjamasis šūvis. Jis nepataikė tik todėl, kad jo akys buvo aptemusios ir jis negalėjo normaliai nusitaikyti.

– Tu man pažadėjai, – bliovė Džoelis, linguodamas pirmyn atgal. Jis nebegalėjo ilgiau tverti.

– Tu mirtinai nukraujuosi, Džoeli. Ką aš daryčiau, tu vis tiek greitai mirsi.

Išlindęs pro sieną, Denas išgirdo dar vieną šūvį, tačiau ir šis buvo pro šalį. Eidamas link mašinos jis paskutinį kartą išgirdo šūksnį „Kvailys!“, ir Džoelio balsas vis silpo, kol pasidarė beveik neatpažįstamas.

Važiuodamas namo Denas galvojo, ką daryti toliau. Jam nebereikėjo nerimauti dėl Petrenkos. Policininkai galų gale išsiaiškins, kas nutiko Džoelio namuose, bet ką tai įrodys? Net jei jie susies Džoelį ir Šrinį su apiplėšimu, jam jie nebegalės nieko pripaišyti (nebent telefono skambutį Džoeliui). Jie neturėjo jokių rimtų įrodymų. Gal jie tampys Deną po teismus, tačiau jis kaip nors išsisuks.

Denas grįžo namo po devynių. Kambariuose buvo tylu – kiek neįprastai per tylu. Jis rado Kerol sėdinčią virtuvėje, ji atrodė išsekusi, akys buvo paraudusios nuo ašarų ir ištinusios.

– Kur vaikai? – išsigandęs paklausė Denas.

– Pas draugus.

Kerol pažvelgė į Deną.

– Tas tavo išbėrimas apiplėšimo dieną... Jis nuo grimo, tiesa?

– Jau sakiau tau, iš kur jis atsirado.

– Baik man meluoti, Denai. Meluoji man jau kelis mėnesius. Visi tie susitikimai su Šriniu ir Gordonu – taip jūs planavote apiplėšimą. Džoelis taip pat buvo įsitraukęs, ar ne? Pamenu tą telefono skambutį, kurio taip bijojai, kad nenugirsčiau.

– Kerol, prašau...

– Baik man meluoti, Denai. Negaliu to pakęsti.

Denas atsisėdo šalia jos. Jis negalėjo matyti tiek skausmo jos akyse. Denas užsidengė rankomis veidą.

– Mes buvome beprarandantys namą. Mes buvome beprarandantys viską, ką turėjome.

– Tai tu apiplėšei banką? Nužudei tą merginą? Denai, jai tebuvo dvidešimt dveji.

– Dvidešimt treji, – pataisė ją Denas.

Tai išgirdus, Kerol atvipo žandikaulis.

– Niekas neturėjo būti sužeistas, juolab mirti, – išbėrė Denas. – Gordonas pašėlo – aš nieko negalėjau padaryti.

Jie sėdėjo visiškoje tyloje. Denas nedrįso jos pertraukti, tik laukė, ką pasakys Kerol.

Pagaliau ji pasakė:

– Nešdinkis. Nenoriu daugiau tavęs matyti – nei šalia savęs, nei prie vaikų.

– Kerol, aš tave myliu.

– Galbūt ir aš tave mylėjau, Denai. Tačiau jau nebesu tuo tikra. Negaliu leisti, kad būtum šalia vaikų.

– Prašau, Kerol, suprask, aš turėjau taip pasielgti.

Jis prisivertė vėl į ją pažiūrėti.

– Aš baigiu apakti.

– Ką?

– Sergu pigmentiniu retinitu. Po metų kitų būsiu visiškai aklas.

– Kodėl anksčiau to nesakei?

– Tu ir taip turėjai daug rūpesčių. Jei turėčiau darbą, galėčiau gauti invalidumą ir taip apsaugoti tave ir vaikus. Be to, ką man reikėjo daryti? Žiūrėti, kaip jus išmeta į gatvę?

– Būtume kaip nors pragyvenę.

– Kaip? Iš pašalpos? Kokių projektų?

– Būtume kaip nors sugebėję, – kartojo ji užsispyrusi. – Denai, dabar per vėlu taisyti padėtį. Nieko nebegali padaryti, tik išeiti.

Kerol nutilo.

– Nieko nepasakosiu policijai, bet tu turi išeiti.

Denas pažiūrėjo į ją bejėgišku žvilgsniu. Nors ir nenorėjo pripažinti, jis suprato, kad nėra prasmės su ja ginčytis.

– Bent leisk palikti jums šiek tiek pinigų, – tyliai paprašė jis.

– Ne, nė nebandyk.

– Kerol...

– Tiesiog išeik, prašau.

– Ką pasakysi vaikams?

– Ką nors sugalvosiu.

Denas dar bandė galvoti, kaip ją perkalbėti, tačiau suprato, kad nesugebės to padaryti. Jis atsistojo, lėtai paėjo kelis žingsnius, atsisuko paskutinį kartą pažiūrėti į savo žmoną ir išėjo.

***

Resnikui labai nepatiko ši situacija. Jis negalėjo niekuo apkaltinti Vilsono ir nenorėjo rizikuoti, kad būtų nužudyti jo vaikai ir žmona. Jis jautėsi įstrigęs ir tai Resnikui labai nepatiko.

Jis iškėlė pirštą ir paprašė barmeno dar vieno stiklo burbono. Išgėręs jis pakilo nuo baro kėdės, sumokėjo dvidešimt dolerių ir išėjo.

Aleksas Resnikas neturėjo jokio aiškaus tikslo, važiuodamas į Vilsonų namus, tačiau vis tiek kažkaip ketino pričiupti tą vyruką. Jei reikės, nutemps jį prie Merės O'Donel lovos.

Duris atidarė Deno žmona. Resnikas pajuto virptelėjimą širdyje, išvydęs jos akyse ašaras. Dar prieš valandą ji

neverkė. Kerol pasakė detektyvui, kad jos vyro nėra namie ir ji apskritai nebesitiki, kad jis kada nors grįš.

– Kodėl? – paklausė Resnikas.

– Tarp mūsų kai kas įvyko. Tačiau nenoriu apie tai kalbėti.

Resnikas sudvejojo, tačiau vis dėlto ryžosi paklausti, ar negalėtų užeiti.

– Neturiu jums ką pasakyti, detektyve.

– Prašau, skirkite man bent penkias minutes.

– Gerai, bet tik penkias minutes, – sutiko Kerol ir įleido Resniką.

Jam įeinant į vidų, Kerol bandė šypsotis, – o gal tiesiog taip bandė susitvardyti neverkusi. Resnikas negalėjo atsakyti.

Jis stovėjo svetainėje, palaukė, kol Kerol atsisės ant sofos, o tada atsisėdo šalia.

– Gyvenate brangiame name, gana prabangiame rajone...

Kerol nieko jam neatsakė.

Resnikui vėl sudiegė širdį, pamačius ją sėdinčią, sudėjusią rankas, bandančią susitvardyti.

– Kai jūsų vyras prarado darbą, turbūt turėjote finansinių sunkumų? – delikačiai paklausė jis.

Kerol linktelėjo, prikandusi lūpą.

– Radau darbą. Denas pasirašė sutartį. Viskas buvo gerai.

– Ar jis uždirbdavo tiek pat, kiek anksčiau?

Kerol papurtė galvą.

Resnikas įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Jam nepatiko tai, ką daro, tačiau neturėjo kito pasirinkimo. Jis parodė Kerol tas pačias Margaritos Viljams ir Merės O'Donel nuotraukas, kurias prieš tai rodė Denui. Ji išbalo, pažiūrėjusi į jas.

Resnikas tarė:

– Žinau, kad jūsų vyras suplanavo tą apiplėšimą. Jis atsakingas už tai, kas nutiko šioms dviem moterims.

– Negaliu jums nieko pasakyti, – pasakė Kerol, sunkiai kvėpuodama.

– Ponia Vilson, žinau, kad neturite su tuo nieko bendra, tačiau man reikia jūsų pagalbos.

Kerol pradėjo kūkčioti, jos veidą perkreipė skausmas ir neviltis. Ji atsistojo, pečiai trūkčiojo. Tada ji ištiesė į Resniką rankas.

Jis atsistojo. Žinojo, kad taip neteisinga. Jis bandė sučiupti jos vyrą. Tačiau ką jam daryti, leisti jai čia stovėti ir verkti?

Kerol krito jam į glėbį, prispaudė galvą prie jo krūtinės ir ilgai raudojo. Jis susitvardė, apkabino ją vieną ranka ir patapšnojo per nugarą ramindamas. Jis puikiai suprato, kaip jautėsi ši vargšė moteris. Ji prarado vyrą, savo vaikų tėvą, neatsiejamą savo gyvenimo dalį. Laikydamas ją glėbyje, jausdamas jos kūno smulkumą ir šlapius nuo jos ašarų marškinius, Aleksas Resnikas pradėjo galvoti apie savo netektis. Savo nuostabiąją žmoną Kerę ir nuostabią jos šypseną. Visus tuos metus, kuriuos iššvaistė, atsiribodamas nuo jos. Ir Brajeną... Tai buvo pirmas kartas, kada jis leido sau pagalvoti apie Brajeną ir pripažino sau, kad to berniuko niekada nebeišvys. Ta mintis jį užvaldė. „Brajeno nebėra. Nebeįmanoma jo susigrąžinti. Berniuko tikrai nebėra.“ Kai tai pagaliau suvokė visa savo esybe, jį apėmė toks nepakeliamas skausmas, kad jis nebežinojo, kaip toliau galės gyventi. Atrodė, jo širdis tuoj plyš. Skausmas jį užliejo tokia galinga banga, kad Resnikas abejojo, ar atsilaikys ir išgyvens, žinodamas, kad jo berniuko tikrai

nebėra. Kad jis daugiau niekada nebelaikys jo už rankos ir nebespaus savo glėbyje. Ar tai įmanoma?

Resnikas suvokė, kad kūkčioja ir laiko Kerol tvirčiau.

***

Denas vairavo, kol akyse pasidarė visai tamsu ir jis nebegalėjo toliau vairuoti. Denas sustojo prie pirmo pasitaikiusio motelio. Kur jis buvo? Ohajuje? Indianoje? Jis nė neįsivaizdavo. Tik žinojo, kad yra labai pavargęs.

Administratorius paklausė, ar jis turi su savimi kokių krepšių. Denas negalėjo susilaikyti nenusijuokęs, kai pasakė, kad teturi vienintelį. Vyras pažiūrėjo į jį kaip į pakvaišėlį. Na, ir tegul!

Įėjęs į kambarį, Denas išvertė sportinio krepšio turinį ant lovos. Daug krūvelių šimto dolerių banknotais pasklido ant lovos, kai kurie jų nukrito ant grindų. Jis spėjo, kad turi daugiau negu milijoną dolerių. Tarp pinigų buvo keli šilkiniai maišeliai, iš kurių pažiro deimantai.

Jis žiūrėjo į pinigus ir į deimantus ir bandė sugalvoti, ką darys su visu šiuo turtu. Jis suprato, kad nė neįsivaizduoja. Visiškai neįsivaizduoja.

ZELTSERMAN, Dave

Ze54 Įsilaužimas: [detektyvas] / Dave Zeltserman; iš anglų kalbos vertė Paulius Ilevičius. – Vilnius: Metodika, 2011. – 312 p.

ISBN 978-609-444-014-4

Denas, Šrinis, Džoelis ir Gordonas – puikūs kompiuterinių technologijų inžinieriai. Nors dabar jie – paprasčiausi bedarbiai, vaikinams gimsta planas – apiplėšti banką. Tačiau net ir analitiškieji kompiuterininkai negali visko numatyti, ypač kai įsipainioja rusų mafija...

UDK 821.111(73)-31

Dave Zeltserman
ĮSILAUŽIMAS

Iš anglų kalbos vertė Paulius Ilevičius
Redagavo Asta Lipštaitė-Mateikienė
Viršelio dailininkė Vėja Svaja
Maketavo Kristina Mickevičienė

Leidykla „Metodika“
Švitrigailos g. 11B, LT-03228 Vilnius, info@metodika.lt
Spausdino UAB „Vilcolora“, www.spaudosdepartamentas.lt

O, Dieve, jie tikrai rengiasi apiplėšti banką!

Nepaisant to, kad viskas buvo kruopščiai suplanuota, banko plėšimo idėja Denui vis dar neatrodė reali. Jis netgi tikėjosi, jog Džoelis atsisakys, ir tai bus puiki priežastis sustoti. Dabar, kai Džoelis vis dėlto sutiko, apiplėšimas nebebuvo tik miglota idėja. Jie tikrai ruošėsi tą padaryti. Jie tikrai ruošėsi apiplėšti banką. Kai pirmą kartą tą aiškiai suvokė, Denas visas nutirpo...

Denas, Šrinis, Džoelis ir Gordonas – puikūs kompiuterinių technologijų inžinieriai. Tačiau dabar jie – paprasčiausi bedarbiai, neturintys jokių darbo perspektyvų. Vaikinams gimsta planas! Nusivylę ir regėdami, kaip skyla įprasto gyvenimo pamatai, jie sugalvoja pasitelkti turimas kompiuterines žinias ir... „saugiai“ apiplėšti banką. Tačiau net ir analitiškieji kompiuterininkai negali visko numatyti, ypač kai įsipainioja rusų mafija...

„Netikiu, kad tarp jaunųjų rašytojų atsirastų geresnis juodojo detektyvo žanro (crime noir) *kūrėjas nei Zeltsermanas.“*

Maureen Corrigan, *The Washington Post*

ISBN 978-609-444-014-4

9 786094 440144